GILLIAN

FLYNN

Thrillerul anului
The Observer

Fata dispărută

Citește-l și rămâi celibatar.
FINANCIAL TIMES

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECŢIE COORDONATĂ DE:
Magdalena Mărculescu

GILLIAN FLYNN

Fata dispărută

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivară

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial: Magdalena Mărculescu

Coperta colecției: Faber Studio
Design copertă de Darren Haggar
Foto copertă de Bernd Ott

Director producție: Cristian Claudiu Coban

Redactor: Domnica Drumea

Dtp: Eugenia Ursu

Corectură: Roxana Samoilescu, Eugenia Ursu

Titlul original: Gone Girl
Autor: Gillian Flynn

Copyright © 2012 by Gillian Flynn
Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu editura Crown Publishers, un imprint al grupului Crown Publishing Group, divizie din Rondom House, Inc., New York
Copyright © Editura Trei, 2013, pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePub: 978-973-707-851-3
ISBN PDF: 978-973-707-852-0
ISBN Print: 978-973-707-489-8

Această carte în format digital (e-book) intră sub incidenţa drepturilor de autor şi a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială a textului, punerea acestuia la dispoziţia publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a reţelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informaţiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum şi alte fapte similare, săvârşite fără acordul scris al persoanei care deţine drepturile de autor, sunt o încălcare a legislaţiei referitoare la proprietatea intelectuală şi vor fi pedepsite penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru Brett: lumina vieții mele, senior
și
Flynn: lumina vieții mele, junior

„Dragostea e preschimbarea nesfârşită a lumii: minciuni şi ură, ba chiar şi crimă, sunt toate împletite în ea. E înflorirea de nestăvilit a celor opuse şi-amestecate, un trandafir minunat din care se ridică, abia simţit, izul de sânge.“

Tony Kushner, *Iluzia*

Partea întâi

Băiatul pierde fata

Demo version limitation, this page not show up.

Demo version limitation, this page not show up.

Nick Dunne

Ziua dispariţiei

Am deschis larg uşa barului meu, cufundat în întuneric, şi am tras pentru prima oară în ziua aceea aer în piept cu adevărat, am inhalat mirosul de ţigări şi de bere, aroma câtorva picături de whisky scăpate pe tejghea, izul de floricele de porumb vechi. În bar era doar un singur client, o femeie, aşezată în colţul cel mai îndepărtat: o femeie mai în vârstă, pe nume Sue, care, până să-i moară bărbatul, cu trei luni în urmă, avea obiceiul să vină împreună cu el în fiecare zi de marţi. Acum venea singură, tot în fiecare marţi, şi nu se prea dădea în vânt după conversaţie, ci doar stătea acolo cu o bere şi un rebus în faţă, perpetuând un ritual.

Sora mea era la treabă, după tejghea, cu părul prins la spate în nişte cleştişori ca de fetiţă tocilară şi cu braţele roz de la atâta cufundat paharele de bere în spuma fierbinte. Go este zveltă şi are o figură bizară, ceea ce nu înseamnă că n-ar fi atractivă. Doar că durează o clipă până ce ţi se limpezesc trăsăturile ei: maxilarul lat, nasul cârn, drăguţ, ochii negri, ca nişte globuleţe. Dacă am fi într-un film de epocă, un bărbat şi-ar da pe spate pălăria cu boruri moi, ar fluiera văzând-o şi ar zice: „Da‘ iote ce *fătucă* ţanţoşă!“ Faţa asta de vedetă de cinema excentrică din anii ’30 nu se regăseşte întotdeauna în figurile de prinţese răsfăţate ale fetelor din vremea noastră, dar am ajuns, de atâţia ani, să ştiu că bărbaţii o plac pe soră-mea, o plac mult, lucru care mă duce în straniul tărâm frăţesc al mândriei amestecate cu îngrijorare.

— Încă se mai face şuncă presată? mi-a zis în loc de salut, fără să ridice ochii, ştiind, pur şi simplu, că sunt eu, şi am simţit uşurarea pe care de obicei o simt când o văd: lucrurile poate că nu-s nemaipomenite, dar or să se rezolve cumva.

Go, geamăna. Am zis de atâtea ori asta, încât a devenit o mantră liniştitoare: Gogeamăna. Ne-am născut în anii 1970, într-o vreme când gemenii erau încă ceva rar, un pic magic: înrudiţi cu unicornii, rubedenii de-ale elfilor. Avem chiar şi puţină telepatie între noi. Go e literalmente singura fiinţă din lume cu care sunt cu totul în largul meu. Nu simt nevoia să-mi explic acţiunile înaintea ei. Nu clarific, nu mă îndoiesc, nu mă îngrijorez. Nu-i mai spun totul, dar îi zic mult mai multe decât oricui altcuiva. Îi spun cât de multe pot. Am petrecut nouă luni spate-n spate, acoperindu-ne unul pe altul. A devenit un obicei pe viaţă. Niciodată n-a contat că e fată, lucru bizar pentru un puşti introvertit ca mine. Ce să mai zic? Sora mea a fost mereu tare mişto.

— Şuncă presată, e ca un parizer, nu? Cred că da, se mai face.

— Să cumperi o bucată, a zis, ridicând o sprânceană. Sunt curioasă.

Fără să întrebe, mi-a turnat bere într-o halbă de o curăţenie îndoielnică. Când m-a văzut că mă holbez la marginea mânjită, a dus halba la gură şi a lins pojghiţa de jeg, lăsând o dâră de salivă. Apoi mi-a postat-o dinainte.

— E mai bine așa, prințul meu?

Go crede cu tărie că am moștenit ce-i mai bun de la ambii părinți, că eu am fost băiatul planificat, copilul unic pe care și-l puteau permite, și că ea s-a strecurat pe lume agățată de glezna mea, ca un străin nepoftit. (În special pentru tata.) Crede că de-a lungul copilăriei a fost lăsată de izbeliște, creatură jalnică îmbrăcată brambura, cu haine la mâna a doua și bileţele de scutire uitate, într-un climat de penurie și regret general. S-ar putea să fie ceva adevăr în viziunea asta; abia dacă îndrăznesc să recunosc.

— Da, servitoare mică și murdară ce ești, am zis și am fluturat din mână, oferindu-i iertarea regală.

M-am aplecat peste bere. Simţeam nevoia s-o beau, să beau vreo trei. Nervii încă îmi fremătau după povestea de dimineaţă.

— Ce-i cu tine? a întrebat. Parcă n-ai deloc astâmpăr.

M-a împroșcat cu spumă, mai mult apă decât săpun. Aerul condiţionat a pornit, a început să ne înfoaie părul de pe creștete. Petreceam în Bar mai mult timp decât ar fi trebuit. Se transformase în casa de joacă pentru copii pe care n-o avusesem niciodată. Odată, cu un an înainte, într-o noapte de beţie, dăduserăm iama prin cutiile din pivniţă ale mamei, când trăia încă, dar deja era pe sfârșite, când aveam nevoie de alinare, și am regăsit cu multe ooh-uri și aah-uri jucăriile și jocurile de altădată, în vreme ce sorbeam bere la cutie. Crăciun în august. După ce murise mami, Go se mutase în casa noastră cea veche, iar jucăriile, ușor-ușor, le duseserăm la Bar: o păpușă cu iz de căpșuni, primită la cutie cu o prăjitură, dar rămasă fără miros acum, apare deodată pe un scăunel (darul meu pentru Go). O mașinuţă El Camino minusculă, cu o roată lipsă, se iţește brusc pe raftul din colţ (cadoul lui Go pentru mine).

Ne gândeam să includem în program o seară de jocuri de societate, chiar dacă majoritatea clienţilor noștri erau prea bătrâni ca să fie nostalgici după Hipopotamii Flămânzi sau Jocul Vieţii, cu mașinuţe galbene ce trebuiau umplute cu soţii micuţe de plastic și cu bebeluși de plastic cât gămălia. Nu mai ţin minte ce trebuia să faci ca să câștigi. (De meditat profund peste zi.)

Go mi-a umplut din nou halba și a umplut-o și pe a ei. Pleoapa stângă i se lăsa un pic peste ochi. Era exact la amiază, 12 fix, și m-am întrebat de cât timp se apucase de băut. A avut parte de un deceniu zbuciumat. Sora mea cu minte iscoditoare, cu creierul de savant și spirit de rodeo, s-a lăsat de facultate pe la sfârșitul anilor ’90 și s-a mutat în Manhattan. A fost unul dintre fenomene, când cu creșterea inițială a pieţei *dot-com* — doi ani întregi a făcut purcoaie de parale, apoi a avut de-a face cu spargerea din 2000 a bulei internetului. Go a rămas netulburată. Nici treizeci de ani n-avea; era în regulă. Pentru actul doi a absolvit facultatea și s-a alăturat lumii în costume cenușii din sectorul de investiţii bancare. A avansat până la un nivel mediu, nimic ieșit din comun, nimic de reproșat, dar și-a pierdut slujba — cât ai bate din palme — când cu prăbușirea financiară din 2008. Nici măcar n-am știut că plecase din New York până nu mi-a dat telefon de acasă: *am renunţat*. Am implorat-o, am apelat la lingușeli, dar n-am auzit decât tăcerea iritată de la celălalt capăt. După ce am închis, m-am lansat într-un pelerinaj încordat până la apartamentul ei din Bowery și l-am vizitat pe Gary, ficusul ei iubit; îl lăsase să se vestejească pe casa scării, și am știut că n-avea să se mai întoarcă.

Barul părea s-o fi înviorat. Se ocupa de socoteli, servea la bar. Fura aproape periodic din borcanul pentru bacșișuri, dar, pe de altă parte, muncea mai mult decât mine. Nu vorbeam deloc despre vieţile noastre de altădată. Ne chema Dunne, eram carne de tun și asta ne bucura într-un fel bizar.

— Deci? a zis Go, în felul ei obișnuit de a începe o conversaţie.

— *Eh*…

— Eh ce? Eh de rău? Arăţi cam rău.

Am aprobat ridicând din umeri, în vreme ce-mi cerceta expresia feţei.

— Amy? a întrebat.

Întrebare uşoară. Am ridicat din umeri iar, de data asta a confirmare, ceva gen *şi ce poţi să-i faci?*

Go mi-a arătat faţa ei amuzată, cu coatele pe bar şi palmele cuprinzând bărbia, gata să se arunce şi să disece incisiv mariajul meu. Go, experta în căsnicii.

— Ce-i cu ea?

— Zi proastă. Doar o zi proastă.

— N-o lăsa să te îngrijoreze, a zis şi şi-a aprins o ţigară. Fuma exact una pe zi. Femeile-s nebune.

Go nu se considera parte a categoriei generice numită *femei*, cuvânt pe care-l folosea în batjocură.

I-am suflat înapoi fumul.

— E aniversarea noastră azi. Cinci ani.

— Uau, a zis Go şi şi-a lăsat capul pe spate.

Fusese domnişoară de onoare, toată în violet — „o *doamnă* cu păr precum pana corbului, înveşmântată în ametist“, o botezase mama lui Amy —, dar nu prea ţinea minte aniversările.

— Al naibii, măi. Să-mi bag picioarele, da’ a venit repede.

Mi-a mai suflat în nas o porţie de fum, ca într-un joc pe care-l puteai numi „ia un cancer“.

— O să facă o din aia de-a ei, nu ascuns cadoul… cum îi zice?

— Vânătoare de comori.

Soţiei mele îi plăceau jocurile, mai ales jocurile minţii, dar şi cele distractive, şi pentru aniversarea noastră punea la cale un scenariu elaborat de căutare, unde fiecare indiciu ducea la următorul loc unde se afla indiciul următor, până ce ajungeam la final şi îmi găseam cadoul. Asta făcuse şi tatăl ei, întotdeauna, la aniversarea căsătoriei, şi evident că văd aici chestia cu rolul de gen, pricep aluzia. Dar, fiindcă nu crescusem la Amy în casă ci în casa mea, ultimul cadou pe care ţin minte că i-l dăduse tata mamei fusese un fier de călcat, aşezat pe masa din bucătărie, fără vreun ambalaj.

— Facem un rămăşag pe cât de turbată o să fie pe tine anul ăsta? a întrebat Go, zâmbind pe deasupra halbei.

Problema cu vânătoarea de comori a lui Amy: nu mă prindeam niciodată de indicii. La prima aniversare, în New York, ghicisem 2 din 7. Ăla fusese anul meu cel mai bun. Mesajul de deschidere:

Locul aduce cu o gaură-n zid, adevărat
Dar într-o marţi, toamna trecută, cu foc acolo ne-am sărutat.

Ai fost vreodată la un concurs de ortografie, când erai copil? Ştii secunda aceea ceţoasă de după ce se anunţă cuvântul, când îţi storci creierul încercând să-l spui pe litere? Ca atunci era, o panică oarbă.

— Un bar irlandez într-un loc defel irlandez, a insistat Amy.

Mi-am apucat buza între dinţi, am dat să ridic din umeri, în vreme ce îmi plimbam privirea prin casă, aşteptând parcă să apară de undeva răspunsul.

— Eram pierduţi prin ploaie, a zis cu o voce rugătoare, dar la limita enervării.

Am terminat ridicatul din umeri.

— *McMann’s*, Nick. Nu mai ştii? Ne-am rătăcit prin ploaie în Chinatown căutând locul acela cu *dim sum*, şi ar fi trebuit să fie pe lângă statuia lui Confucius, dar se pare că sunt două statui ale lui Confucius şi am nimerit la barul ăla irlandez din întâmplare, uzi leoarcă, şi am dat pe gât câteva

păhărele de whisky şi m-ai luat şi m-ai sărutat, şi-a fost…

— Corect! Trebuia să dai un indiciu cu Confucius şi mă prindeam.

— Nu statuia era chestia. Locul era chestia. Momentul. Mie mi s-a părut special.

Ultimele cuvinte le-a zis cu o tărăgănare copilărească ce mi se păruse, cândva, captivantă.

— A *fost* special.

Am tras-o spre mine şi am sărutat-o.

— Pupăceala de faţă a fost repunerea în scenă specială, cu ocazia aniversării noastre. Hai să mergem să ne mai pupăm o dată la McMann's.

La McMann's, barmanul, un tip tânăr şi bărbos ca un urs, ne-a văzut venind şi, cu un rânjet, ne-a turnat câte un pahar şi a scos la iveală următorul indiciu.

Când totul merge prost şi mă simt tristă
Un singur loc pentru mine există.

Se dovedise a fi statuia lui Alice în Ţara Minunilor din Central Park, despre care Amy îmi spusese — îmi *spusese*, *ştia* că-mi spusese, de *multe* ori — că-i îmbunătăţea dispoziţia când era copil. Nu ţin minte nicio conversaţie din acelea. Sincer spun, chiar nu ţin minte. Am o oarecare problemă cu atenţia, iar soţia mea mi s-a părut mereu un pic orbitoare, în sensul propriu al termenului: să-ţi pierzi claritatea vederii, mai ales când te uiţi la o lumină puternică. Era destul să fiu lângă ea şi s-o las să vorbească, nu conta întotdeauna şi ce anume spunea. Ar fi trebuit, dar nu era aşa.

Până ce am ajuns, la capătul zilei, să schimbăm cadourile propriu-zise — tradiţionalele obiecte de hârtie ce se oferă cu ocazia primului an de mariaj — Amy deja nu mai vorbea cu mine.

— Te iubesc, Amy. Ştii că te iubesc, i-am zis, ţinându-mă după ea printre pâlcurile de turişti uimiţi opriţi în mijlocul trotuarului, stând pierduţi şi cu gura căscată.

Amy se strecura printre mulţimile din Central Park, virând printre alergători cu ochi de laser şi tipi pe role cu picioarele ca nişte foarfece, printre părinţi îngenuncheaţi şi copilaşi clătinându-se, şovăielnici ca nişte beţivi, mereu cu un pas în faţa mea, cu buzele strânse, gonind spre nicăieri. Cu mine încercând s-o ajung, s-o apuc de mână.

Se oprise într-un târziu, îmi oferise o expresie încremenită în vreme ce încercam să mă justific, cu un deget mental împungându-mi exasperarea:

— Amy, nu pricep de ce trebuie să-mi dovedesc iubirea amintindu-mi exact aceleaşi *lucruri* ca tine, în exact acelaşi *fel* ca tine. Asta nu înseamnă că nu iubesc viaţa noastră împreună.

Un clovn din apropiere a făcut un animăluţ dintr-un balon umflat, un bărbat a cumpărat un trandafir, un copil a lins un cornet de îngheţată şi o tradiţie adevărată s-a născut atunci, una pe care n-aveam s-o mai uit: Amy pierzându-şi întotdeauna cumpătul, eu nevrednic, întotdeauna, de efortul depus. La mulţi ani, nemernicule.

— Mă gândesc că… cinci ani… o să fie turbată *pe bune*, a continuat Go. Sper deci că i-ai luat un cadou ca lumea.

— E pe lista de priorităţi.

— Care-i simbolul pentru, adică, cinci ani? Hârtia?

— Hârtia e primul an, am zis, fiindcă ştiam prea bine.

La finalul vânătorii de comori de la capătul Primului An, cea care a produs atâta tulburare, Amy mi-a înmânat un top de hârtie de scris scumpă, cu iniţialele mele trecute în susul paginilor şi hârtia atât

de cremoasă, că mă aşteptam să mi se umezească degetele de la atingere. Eu îi oferisem soţiei un zmeu de hârtie de un roşu-aprins, ieftin, pe care era desenat parcul, cu picnicuri şi pale de vânt. Cadourile nu ne-au plăcut niciunuia, l-am fi vrut fiecare pe al celuilalt. Era ca în O. Henry, dar pe invers[3].

— Argintul? a dat să ghicească Go. Bronzul? Cornul de elefant? Ajută-mă.

— Lemnul, am zis. Nu prea există cadouri romantice de lemn.

La celălalt capăt al barului, Sue şi-a împăturit frumuşel ziarul şi l-a lăsat pe tejghea, alături de halba goală şi o bancnotă de cinci dolari. Am schimbat tustrei zâmbete tăcute în timp ce ieşea.

— Gata, a zis Go, ştiu. Du-te acasă, fute-o de-i sar capacele, plesneşte-o cu organul peste faţă şi urlă: „Na-ţi lemn, căţea ce eşti!“

Şi-am râs. Apoi obrajii ni s-au îmbujorat, în acelaşi loc. Era genul de glumă răutăcioasă, deloc frăţească pe care Go se distra aruncând-o spre mine ca pe o grenadă. Era şi motivul pentru care, în liceu, umblaseră zvonuri că ne-o trăgeam în secret. Incest cu gemeni. Eram prea compacţi: glumele noastre de uz intern, bârfele între noi. Sunt destul de sigur că n-ar trebui s-o spun, dar nu eşti Go, ai putea să înţelegi anapoda, deci o s-o fac: soră-mea şi cu mine nu ne-am tras-o niciodată, nici nu ne-am gândit vreodată, măcar, să ne-o tragem. Doar ne plăceam mult unul pe altul.

Go mima, acum, plesnitul nevestei cu organul.

Nu, Amy şi Go n-aveau să fie prietene în veci. Erau amândouă prea teritoriale. Go era învăţată să fie fata dominantă din viaţa mea, Amy să fie fata dominantă din vieţile tuturor. Pentru doi oameni care trăiau în acelaşi oraş — de două ori, mai întâi la New York, apoi aici — abia dacă se cunoşteau. Se perindau prin viaţa mea, înăuntru şi în afară, ca nişte actori bine sincronizaţi pe scenă, una ieşind pe uşă în vreme ce alta intra; în ocaziile, rare, în care se nimereau în aceeaşi încăpere păreau cumva încurcate de situaţie.

Înainte ca treaba dintre mine şi Amy să devină serioasă, până să ne logodim şi să ne căsătorim, sesizam crâmpeie din ce gândea Go strecurate prin câte o propoziţie sau alta. *Ce ciudat, nu pot să mă prind cum e ea cu adevărat.* Şi: *Pari, cumva, să nu fii tu când eşti cu ea.* Şi: *Există o diferenţă între a iubi cu adevărat pe cineva şi a iubi ideea de acea persoană.* Ori, în cele din urmă: *Important e că te face fericit.*

Asta, pe atunci când Amy chiar mă făcea fericit cu adevărat.

Amy furniza şi ea noţiuni proprii despre Go: *E foarte… Missouri, aşa-i?* Sau: *Îţi trebuie dispoziţia potrivită pentru ea*. Ori: *Se cam agaţă de tine, dar presupun că nu mai are pe altcineva.*

Sperasem, după întoarcerea noastră în Missouri, că aveau s-o lase baltă — să fie de acord cu dezacordurile, să-şi lase libertate de mişcare. Dar nici vorbă. Go era totuşi mai amuzantă decât Amy, deci bătălia era disproporţionată. Amy era isteaţă, sarcastică, ştia să te articuleze. Amy izbutea să mă irite, reuşea să puncteze cu câte un argument excelent, colţuros, însă Go reuşea mereu să mă facă să râd. E periculos să râzi de soţie.

— Go, credeam că ne-am înţeles să nu mai aduci vorba despre organele mele genitale, am zis. Şi că, în cadrul relaţiei noastre strânse şi frăţeşti, nici nu am organe genitale.

A sunat telefonul. Go a mai luat o gură de bere, a răspuns, a dat ochii peste cap şi a zâmbit.

— E aici, cum să nu, doar o clipă! Apoi a îngânat spre mine: Carl.

Carl Pelley locuia peste drum de mine şi Amy. Pensionat de trei ani. Divorţat de doi. Mutat în cartier imediat după aceea. Fusese comis-voiajor — vindea consumabile pentru petreceri de copii — şi simţeam că, după patru decenii de locuit prin moteluri, nu se simţea tocmai acasă în casa lui.

Apărea aproape zilnic la bar cu o pungă maro și puturoasă de hârtie și se plângea de banii puţini, până ce i se oferea ceva de băut din partea casei. (Era un alt lucru pe care-l aflasem de când cu prezenţa lui Carl în Bar — că era un alcoolic funcţional, dar grav afectat.) Avea bunăvoinţa de a accepta orice chestie „de care voiam să scăpăm“, și era serios: o lună întreagă, Carl al nostru nu băuse decât beri Zima prăfuite, de prin 1992, pe care le descoperiserăm în pivniţă. Când vreo mahmureală îl ţintuia în casă, Carl găsea un motiv ca să sune: *Cutia ta poștală arată oribil de plină azi, Nicky, poate ţi-a venit vreun pachet*. Sau: *Au zis că o să plouă, poate ar fi bine să-ţi închizi ferestrele*. Motivele erau de faţadă. Carl simţea, pur și simplu, nevoia să audă clinchet de pahare și gâlgâit de băutură turnată în ele.

Am luat receptorul și am început să zgâlţâi un shaker cu gheaţă lângă el, lăsându-l pe Carl să-și imagineze porţia lui obișnuită de gin.

— Hei, Nicky, s-a auzit vocea insipidă a lui Carl, scuze că te deranjez. M-am gândit doar că ai vrea să știi… ușa ta de la intrare e deschisă larg și v-a ieșit pisica pe-afară. N-ar trebui, nu?

Am răspuns cu un mârâit neconcludent.

— M-aș duce să verific, da-s un pic cam mototolit, a zis cu voce greoaie Carl.

— Nu-i nimic, am spus. Oricum s-a făcut timpul să mă întorc acasă.

Făceam drumul în cincisprezece minute cu maşina, drept spre nord, pe River Road. Când conduc prin cartierul nostru, mă mai ia uneori câte-un fior de la atâtea case întunecate, căscate larg — cămine care n-au cunoscut niciodată locuitori sau cămine ce au avut cândva proprietari și i-au văzut evacuaţi, în vreme ce casa goală a rămas pe loc triumfătoare, lipsită de umanitate.

Când ne-am mutat noi, vecinii au dat buzna: o mamă singură de vârstă mijlocie, cu trei copii, apărută cu o caserolă cu mâncare; un tânăr tată de tripleţi, cu un bax de bere (soţia îi rămăsese acasă cu tripleţii); un cuplu mai vârstnic de creștini care locuiau ceva mai jos de noi; și, desigur, Carl de peste drum. Am stat în spate, pe podișcă și ne-am uitat la râu, apoi au vorbit cu toţii, plini de ranchiună, despre credite, dobândă zero, zero bani puși deoparte, și-au remarcat cu toţii că Amy și cu mine eram singurii cu acces la râu și singurii fără copii. „Voi și-atât, în casa asta mare?“ a întrebat mama singură, întinzându-ne grijulie caserola cu omletă și nu mai știu ce.

„Noi și-atât“, i-am confirmat cu un zâmbet, dând din cap a apreciere în vreme ce-mi îndesam în gură albușul tremurător.

„Cam singuratic locul.“

Cu asta a avut dreptate.

Patru luni mai târziu, doamna cu *casa asta mare* a pierdut bătălia pentru ipotecă și a dispărut în noapte cu cei trei copii ai ei. Casa i-a rămas goală. Pe geamul de la camera de zi se mai vede încă un desen de-al copiilor, cu un fluture, lipit cu bandă adezivă, și a cărui culoare strălucitoare de cariocă a devenit maronie. Într-o seară, nu de mult, am văzut din maşină un bărbat, bărbos și soios, holbându-se din spatele desenului, alunecând în întuneric precum un pește trist, de acvariu. M-a văzut că l-am văzut și s-a retras fulgerător în adâncimile casei. A doua zi i-am lăsat o pungă de hârtie plină cu sendvișuri pe treptele din faţă; a rămas în soare, neatinsă vreme de-o săptămână, alterându-se în zeama proprie, până ce am luat-o de-acolo și am aruncat-o.

Liniște. Complexul a fost întotdeauna îngrijorător de tăcut. Apropiindu-mă de casă, conștient de zgomotul scos de motor, am văzut că, într-adevăr, pisica era pe trepte. Tot pe trepte, la douăzeci de minute de la telefonul lui Carl. Era ciudat. Amy iubea motanul, motanul avea ghearele tăiate, nu era

niciodată lăsat afară, deloc, fiindcă Bleecker era foarte dulce, dar extrem de prost şi, cu toate că avea un cip implantat pe undeva prin maldărul acela de blană, Amy era convinsă că n-avea să-l mai vadă dacă scăpa pe afară cumva. Pisica ar fi apucat-o fuguţa drept spre Mississippi — bâldâbâc — şi-ar fi fost dusă tocmai până în Golful Mexic, în fălcile unui rechin înfometat.

Dar se părea că pisica nu era nici măcar îndeajuns de deşteaptă ca să treacă de trepte. Bleecker stătea cocoţat pe-o margine a verandei, santinelă grăsuţă, dar mândră — Soldat Încearcă-din-greu. Când am virat pe alee, Carl a ieşit din casă şi s-a oprit pe treptele de la intrare; am simţit că şi animalul, şi bătrânul mă urmăresc cum cobor din maşină şi mă apropii de casă, printre florile roşii de peonia, arătând cărnoase şi suculente, gata să fie devorate.

Mă pregăteam să iau poziţie ca să blochez pisica, când am văzut că uşa din faţă era deschisă. Carl îmi spusese asta, dar altceva era să vezi cu ochii tăi. Nu era deschisă gen „duc gunoiul şi mă-ntorc într-un minut“. Era căscată larg şi rău-prevestitor.

Carl nu se mişcase, aşteptându-mi reacţia şi, ca într-un spectacol prost, am simţit cum încep să-l joc pe Soţul Îngrijorat. M-am oprit pe treapta din mijloc, m-am încruntat şi am parcurs apoi iute treptele, două câte două, strigându-mi nevasta pe nume.

Tăcere.

— Amy, eşti acasă?

Am dat buzna sus. Amy nu era. Masa de călcat era pregătită, fierul în priză, o rochie aştepta să fie netezită.

— Amy!

În timp ce coboram în fugă la parter l-am văzut pe Carl stând în continuare în cadrul uşii lui, cu mâinile în şolduri, aşteptând. Am năvălit în camera de zi şi m-am oprit brusc. Pe covor licăreau cioburi de sticlă, de la masa de cafea, sfărâmată. Măsuţele erau răsturnate, cărţile împrăştiate alandala pe covor. Până şi vechea şi masiva sofa era cu susul în jos, cu cele patru picioruşe în aer, de parcă ar fi răposat. În mijlocul harababurii se vedea un foarfece bine ascuţit.

— Amy!

Am luat-o la goană, răcnindu-i numele. Prin bucătărie, unde ceainicul firbea gol pe aragaz, prin subsol, unde camera de oaspeţi se căsca goală, apoi afară pe uşa din dos. Am străbătut grăbit curtea până la debarcaderul îngust ce se întindea spre râu. M-am uitat într-o parte să văd dacă nu era cumva în barca noastră cu vâsle, unde o găsisem într-o zi, în ambarcaţiunea priponită, legănată de unde, cu faţa spre soare şi ochii închişi; când mă aplecasem spre reflecţiile orbitoare ale râului, spre faţa ei frumoasă şi liniştită, deschisese brusc ochii albaştri, fără să-mi spună nimic, şi nu zisesem nici eu nimic şi mă întorsesem de unul singur în casă.

— Amy!

Nu era pe râu, nu era în casă. Amy nu era aici.

Amy dispăruse.

3 Referire la o cunoscută povestire a lui O. Henry, intitulată *Darul magilor.* (*N.t.)*

Demo version limitation, this page not show up.

Nick Dunne

Ziua dispariţiei

Am aşteptat poliţia în bucătărie mai întâi, însă mirosul acru al ceainicului pârlit mă râcâia pe gâtlej, accentuându-mi spasmele de vomă, aşa că am ieşit pe veranda din faţă, m-am aşezat pe treapta de sus şi mi-am impus să rămân calm. Am tot încercat s-o sun pe Amy pe mobil şi tot intra mesageria, mesajul acela scurt şi cadenţat în care promite că o să revină ea. Amy suna întotdeauna înapoi. Trecuseră trei ore, îi lăsasem cinci mesaje şi încă nu răspundea.

Nici nu mă aşteptam la asta. Le zisesem poliţiştilor: Amy n-ar ieşi niciodată din casă cu ceainicul lăsat pe foc. Sau să lase uşa deschisă. Ori cu ceva ce urma a fi călcat. Femeia asta nu lăsa nimic nefăcut, nu era genul care să abandoneze un proiect (de pildă, să aducă îmbunătăţiri soţului), chiar dacă decidea că nu-i place. Pe plaja din Fiji, în luna noastră de miere de două săptămâni, parcursese mohorâtă milionul de pagini mistice din *Cronica păsării-arc*, aruncându-mi priviri posomorâte mie, care devoram thriller după thriller. De când cu mutatul înapoi în Missouri şi pierderea slujbei, viaţa ei se învârtea (destrăma?) în jurul aducerii la final a unui şir nesfârşit de proiecte mici şi neimportante. Rochia ar fi trebuit să fie călcată.

Şi mai era şi camera de zi, *cu semne ce indicau o luptă*. Ştiam deja că Amy n-o să răspundă la apeluri. Voiam să înceapă etapa următoare.

Era partea cea mai bună a zilei, cerul de iulie n-avea pic de nor, soarele apunea alene înspre est, ca un reflector a cărui lumină făcea totul auriu şi luxuriant, ca într-o pictură flamandă. A apărut poliţia. Părea ceva cu totul obişuit, eu cu fundul pe trepte, o pasăre de seară cântând într-un pom, cei doi poliţai coborând fără grabă din maşină, de parcă ar fi venit la un picnic în cartier. Puştani poliţişti, la vreo douăzeci şi cinci de ani, încrezători şi neinspiraţi, obişnuiţi să liniştească părinţi îngrijoraţi de adolescenţi rămaşi prea târziu în oraş. O fată hispanică, cu părul brunet prins într-o coadă lungă, şi un tip negru cu atitudine de infanterist marin. Carthage devenise un pic (doar un picuţ) mai puţin caucaziană câtă vreme lipsisem, dar era încă atât de dramatic segregată, încât singurii oameni de culoare pe care-i vedeam într-o zi obişnuită păreau să aibă doar ocupaţii ce presupun deplasarea pe teren: curieri, asistenţi medicali, poştaşi. Poliţai. („Locul ăsta-i aşa de alb, că te bagă în boale“, zisese Amy, care, în creuzetul rasial al Manhattanului, număra printre prietenii ei un singur afro-american. Am acuzat-o că îşi dorea diversitate de faţadă, minorităţi de fundal. N-a ieşit prea bine.)

— Domnu’ Dunne? Sunt agent Velásquez, a zis femeia, iar el este agentul Riordan. Am înţeles că vă îngrijorează ceva legat de soţia dumneavoastră?

Riordan şi-a aruncat privirea în lungul drumului, cu o acadea în gură. L-am văzut cum urmăreşte din ochi o pasăre ce ţâşnise în zbor peste râu. Apoi şi-a mutat brusc privirea spre mine, buzele lui încreţite, transmiţându-mi că vedea exact ce vedeau şi ceilalţi, cu toţii. Am o faţă de-ţi vine s-o iei la

pumni: sunt un copil de proletari irlandezi prins în trupul unui bancheraş nemernic. Zâmbesc mult ca să compensez pentru moaca asta, dar nu funcţionează decât uneori. În facultate am purtat chiar şi ochelari o vreme, cu lentile false de sticlă simplă, care, speram, aveau să-mi confere o atitudine mai afabilă, mai puţin ameninţătoare.

„Îţi dai seama că asta te face şi mai mult s-aduci cu un nenorocit?“, mă pusese la punct Go. I-am aruncat şi m-am străduit să zâmbesc mai mult.

Am dat din mână spre poliţişti:

— Haideţi înăuntru să vedeţi.

Cei doi au urcat treptele, în scârţâielile şi zăngănelile curelelor şi armelor. M-am postat în uşa camerei de zi şi am arătat cu mâna debandada.

— *Oh*, a făcut agentul Riordan şi-a pocnit scurt din degete.

Nu mai părea, deodată, aşa de plictisit.

Riordan şi Velásquez, lăsaţi pe spătarele scaunelor de la masa mare, au început să-mi pună întrebările de început: cine, unde, de când. Aveau, literalmente, urechile ciulite. Dăduseră şi un telefon, iar Riordan m-a informat că se trimiteau detectivi. Aveam parte de sobra mândrie de a fi luat în serios.

Riordan tocmai mă întreba pentru a doua oară dacă am văzut străini pe lângă casă în ultima vreme, şi-mi reamintea pentru a treia oară de bandele migratoare de oameni ai străzii din Carthage, când a sunat telefonul. Am ţâşnit prin încăpere şi am înşfăcat receptorul.

O voce sictirită de femeie:

— Domnule Dunne, vă sunăm de la Căminul de Îngrijire Comfort Hill.

Acolo îl internasem, Go şi cu mine, pe tatăl nostru afectat de Alzheimer.

— Nu pot să vorbesc acum, vă sun mai târziu, m-am răţoit şi am închis.

Le dispreţuiam pe femeile angajate la Comfort Hill: cu feţe severe, lipsite de empatie. Plătite prost, extrem de prost, motivul pentru care, probabil, nu zâmbeau şi nu arătau înţelegere. Ştiam că greşeam îndreptându-mi furia către ele — mă scotea din fire, de fapt, că tata o mai ducea încă, în vreme ce mama era în pământ.

Era rândul lui Go să trimită cecul. Eram destul de sigur că iulie era luna ei. Şi eram la fel de sigur că ea era convinsă că-i rândul meu. Ni se mai întâmplase. Go zice că uităm amândoi subliminal să trimitem cecurile, fiindcă, de fapt, vrem să uităm de tata.

Tocmai îi povesteam lui Riordan despre bărbatul ciudat pe care-l văzusem la fereastra casei goale, când s-a auzit soneria. Bing-bang. Aşa de normal a sunat, de parcă aşteptam să vină băiatul cu pizza.

Cei doi detectivi au intrat cu mers ostenit, ca de sfârşit de program. Bărbatul era slab, cu membre lungi, cu o faţă ce-i aluneca abrupt spre o bărbie minusculă. Femeia era surprinzător de urâtă — te izbea, era dincolo de urâţenia obişnuită: ochi mici şi rotunzi ca nişte năsturei, ditamai nasul, piele plină de umflături mititele, păr lung şi uleios, de un cenuşiu murdar. Simt o afinitate cu femeile urâte. Am fost crescut de un trio de femei defel plăcute ochiului: bunica, mama şi sora ei — şi toate erau isteţe, bune la suflet, nostime şi dârze, nişte femei foarte, foarte de treabă. Amy a fost prima fată drăguţă cu care mi-am dat întâlniri, întâlniri adevărate.

Femeia cea urâtă a vorbit prima, ca un ecou al domnişoarei agent Velásquez.

— Domnul Dunne? Sunt detectiv Rhonda Boney, iar el e partenerul meu, detectivul Jim Gilpin. Am înţeles că vă îngrijorează ceva legat de soţia dumneavoastră?

Maţele mi-au ghiorăit, suficient de tare ca să audă toată lumea, dar ne-am făcut că nu auzim.

— Aruncăm o privire, domnule? a zis Gilpin.

Avea pungi cărnoase sub ochi şi fire răzleţe, albe, în mustaţă. Cămaşa nu-i era boţită, dar o purta ca şi cum ar fi fost; părea menit să duhnească a ţigări şi a cafea răsuflată, chiar dacă nu duhnea. Mirosea a săpun Dial.

I-am condus până în camera de zi, am mai arătat o dată spre harababură; i-am găsit pe cei doi poliţişti mai tineri aşezaţi cu grijă în genunchi, de parcă ar fi aşteptat să descopere ceva de folos. Boney m-a îndemnat să mă aşez pe un scaun, mai departe dar în raza vizuală faţă de *semnele de luptă*.

Rhonda Boney m-a trecut prin aceleaşi întrebări de bază ca şi Velásquez, ţintuindu-mă cu ochişorii ei atenţi, de vrabie. Gilpin s-a lăsat într-un genunchi şi-a început să măsoare din priviri încăperea.

— Aţi sunat la prieteni sau familie, la persoane unde ar putea fi soţia dumneavoastră?

— Ăă… nu. Încă nu. Cred că vă aşteptam pe dumneavoastră să veniţi.

— Ah, a zis ea şi a zâmbit, lăsaţi-mă să ghicesc: sunteţi mezinul familiei.

— Ce?

— Sunteţi mezinul.

— Am o soră geamănă. De ce?

Simţeam că sunt judecat. Vaza favorită a lui Amy zăcea pe podea, intactă, azvârlită lângă perete. Era un cadou de nuntă, o capodoperă japoneză, pe care Amy o punea bine în fiecare săptămână, când ne venea menajera, fiindcă era sigură că altfel s-ar fi spart.

— O impresie de-a mea doar, privind motivul pentru care ne-aţi aşteptat pe noi: sunteţi învăţat ca altcineva să preia conducerea, a zis Boney. Aşa e şi frate-meu mai mic. E o chestie care ţine de ordinea naşterii.

A mâzgălit ceva într-o agendă.

— OK, am ridicat furios din umeri. Să vă spun şi zodia, sau putem începe?

Boney mi-a zâmbit cu blândeţe, aşteptând.

— Am zăbovit fiindcă, evident, nu e cu vreun prieten, am zis, arătând spre degringolada din camera de zi.

— Locuiţi aici de… doi ani, domnule Dunne? a întrebat.

— În septembrie se fac doi.

— De unde v-aţi mutat?

— Din New York.

— Oraşul?

— Da.

A arătat cu mâna către etaj, cerând permisiunea fără s-o ceară, eu am aprobat din cap şi-am urmat-o, iar Gilpin s-a luat după mine.

— Eram publicist, mi-a scăpat înainte să mă pot opri.

Chiar şi acum, după doi ani trecuţi, nu suportam să creadă cineva că asta era toată viaţa mea.

Boney:

— Sună impresionant.

Gilpin:

— Scriaţi ce?

Mi-am potrivit răspunsul cu urcatul scărilor: am scris pentru o revistă (pas), despre cultura pop (pas) pentru o revistă destinată bărbaţilor (pas). La capătul scării, m-am întors şi l-am văzut pe

Gilpin uitându-se în spate, la camera de zi. A întors capul brusc.

— Cultură pop? a zis, începând să urce. Şi ce anume cuprinde asta?

— Cultură populară, am răspuns.

Am ajuns în capătul scării, unde Boney se oprise să ne aştepte.

— Filme, tv, muzică, dar să ştiţi, fără marea artă, fără nimic flamboaiant.

M-am strâmbat: *flamboaiant?* Cât de condescendent! Voi doi, ţărănoilor, probabil că aveţi nevoie să vă traduc din engleza mea, virgulă, de tip educat de Coasta de Est în engleză, virgulă, Populară de Midwest. *Zmângălesc şi io pă hârtie dă chestioare ce-mi umblă pân tărtăcuţă când mă chiorăsc la alde pozele mişcătoare!*

— Ei îi plac mult filmele, a zis Gilpin, arătând spre Boney.

Boney a dat din cap că, *da, aşa e*.

— Acum am Barul, din centru, am adăugat.

Predam şi un curs la postliceală, dar prea ar fi fost cerşetorie pe faţă să spun şi asta. Doar nu eram la o întâlnire.

Boney a început să se uite prin baie, eu şi cu Gilpin ne-am oprit pe hol.

— Barul? a zis. Ştiu locul. Tot voiam să dau o raită. Îmi place numele, e foarte meta.

— Pare o mişcare isteaţă, a zis Gilpin.

Boney a apucat-o spre dormitor şi noi după ea.

— O viaţă înconjurată de bere nu poate să fie prea rea.

— Uneori răspunsul *este* pe fundul paharului, am zis şi m-am strâmbat iarăşi de cât de nepotrivit sunase.

Am intrat în dormitor.

Gilpin a râs.

— Ştiu prea bine cum e.

— Vedeţi că fierul e încă în priză? am început.

Boney a dat din cap că vede, a deschis uşa de la dulapul nostru încăpător, a intrat în el şi-a aprins lanterna, trecându-şi mâinile înmănuşate în latex printre cămăşi şi rochii, spre fundul dulapului. A scos brusc un sunet, s-a aplecat, s-a răsucit spre noi — ţinea în mâini o cutie perfect pătrată, acoperită cu un ambalaj argintiu, sofisticat.

Mi s-a strâns stomacul.

— E ziua cuiva? a întrebat.

— E aniversarea noastră.

Boney şi Gilpin au tresărit amândoi ca nişte păianjeni speriaţi, dar s-au prefăcut nepăsători.

***

Când ne-am întors în camera de zi, juniorii nu mai erau acolo. Gilpin s-a pus în genunchi, cercetând sofaua răsturnată.

— Ăă, sunt cam speriat, evident, am început să zic.

— Nu te învinuiesc deloc, Nick, a zis Gilpin pe un ton sincer.

Ochii, de un albastru spălăcit, îi jucau în cap, un tic enervant.

— Putem să facem ceva? Ca să-mi găsesc soţia, adică, fiindcă nu-i aici, e clar.

Boney a arătat cu degetul către portretul de la nuntă, pus pe perete: eu în frac, cu dinţii îngheţaţi într-un rânjet, cu braţele cuprinzând-o formal pe Amy de după talie; Amy cu părul ei blond bine strâns în

coc şi dat cu fixativ, cu vălul unduit de briza din Cape Cod, cu ochii deschişi prea larg, fiindcă avea mereu obiceiul să clipească în ultimul moment şi încercase din răsputeri să nu clipească de data asta. Ziua de după Ziua Independenţei, cu mirosul de sulf al artificiilor amestecându-se cu sarea oceanului — vara.

Ne fusese bine la Cape Cod. Ţin minte că descoperisem, după câteva luni de relaţie, că Amy, iubita mea, era destul de înstărită, copil unic şi preţuit al unui cuplu de genii creative. Un soi de mascotă, mulţumită seriei de cărţi ce-i purtau numele, cărţi pe care le ştiam, parcă, de copil. *Uimitoarea Amy*. Amy mi-a explicat toate acestea pe un ton calm, măsurat, de parcă eram un pacient trezit din comă. De parcă trebuise s-o mai facă de multe ori înainte şi ieşise prost — prea mult entuziasm la aflarea veştilor despre avere, darea în vileag a unei identităţi secrete pe care nu şi-o crease ea însăşi.

Amy mi-a spus cine şi ce era, apoi am mers la casa istorică a familiei Elliott, de pe plaja de la Nantucket Sound, şi am ieşit cu toţii cu iahtul, pe mare. Ştiu că mă gândeam: *Sunt un băiat din Missouri şi străbat oceanul cu persoane care au văzut mult mai multe decât mine. Chiar dacă încep acum să văd locuri, să trăiesc în stil mare, s-ar putea să nu mă ridic la nivelul lor.* Nu mă simţeam invidios. Mă simţeam mulţumit. Nu aspirasem niciodată la avere sau faimă. Nu fusesem crescut de părinţi cu aşteptări grandioase, care-şi imaginează copilul ca viitor preşedinte. Am fost crescut de părinţi pragmatici care-şi imaginau că pe copilul lor îl aşteaptă vreo slujbă de funcţionar pe undeva şi o viaţă ca toate vieţile. Era şi aşa ameţitor să mă aflu în apropierea familiei Elliott, să străbat Atlanticul şi să mă întorc apoi la o casă impecabil restaurată, ce fusese construită în 1822 de un căpitan de balenieră şi, odată ajunşi, să preparăm şi să mâncăm bucate eco, sănătoase, ale căror nume nici nu ştiam cum să le pronunţ. Quinoa[4]. Ştiu că aveam impresia că era vorba de o specie de peşte.

Ne-am căsătorit deci pe plajă, într-o zi de vară, sub un cer de un albastru profund, am mâncat şi am băut sub un cort care pocnea ca o pânză de corabie şi, după câteva ore, am înşfăcat-o pe Amy şi-am dus-o în întuneric, spre valuri, fiindcă mă simţeam atât de ireal, încât mi se părea că am devenit doar o reflexie în ape. Pâcla răcoroasă m-a tras înapoi, Amy m-a tras înapoi spre licărirea aurie a cortului, unde se ospătau zeii şi totul era ambrozie. Toată perioada de dinainte de căsătorie a fost aşa.

Boney s-a aplecat ca s-o vadă mai bine pe Amy.

— E foarte drăguţă soţia dumneavoastră.

— Este, e frumoasă, am zis, simţind cum îmi zvâcneşte stomacul.

— Cât aniversaţi azi? m-a întrebat ea.

— Cinci ani.

Mă bâţâiam de pe un picior pe altul, aşteptând să *fac* ceva. Nu voiam discuţii despre cât de drăguţă era nevastă-mea, voiam să se ducă şi s-o caute pe afurisita de nevastă-mea. N-am zis asta cu voce tare, totuşi; adesea nu rostesc lucrurile cu voce tare, chiar şi când ar trebui. Mă abţin şi mă reprim într-o măsură de-a dreptul deranjantă: undeva în adâncuri, în pivniţele sufletului, există sute de clondire cu ură, deznădejde, frică, dar nu ţi-ai da seama doar uitându-te la mine.

— Cinci ani, asta-i importantă. Ia să ghicesc, v-aţi făcut rezervare la Houston's? a întrebat Gilpin.

Era singurul restaurant mai de Doamne-ajută din oraş. *Trebuie să încercaţi Houston's*, zisese mama când ne mutaserăm, crezând că era micul secret nemaipomenit din Carthage care ar fi putut să-i fie pe plac soţiei mele.

— Sigur, la Houston's.

Era a cincea minciună pe care o spuneam poliţiei. Şi eram de-abia la început.

4 Plantă comestibilă originară din Munţii Anzi.

Amy Elliott Dunne

5 iulie 2008

Jurnal

Sunt grasă de iubire! Sunt o matahală de ardoare! Obeză într-un fel morbid de atâta devotament! Un zumzet vesel de albină mi-e entuziasmul marital. Bâzâi împrejurul lui, mă tot foiesc, mă aşez şi mă ridic. Am devenit o fiinţă stranie. Am devenit soţie. Mă trezesc că îndrum conversaţiile — şi o fac brutal, nenatural — ca să pot spune cu voce tare cuvântul ăsta. Am ajuns nevastă, am ajuns o plictiseală, mi s-a cerut să renunţ la cardul meu de Tânără Feministă Independentă. Nu-mi pasă. Îi fac socotelile contabile, îi aranjez părul. Am ajuns aşa de retro, că la un moment dat o să folosesc cuvântul *poşetă*, o să ies pe uşă în haina mea de postav în culori vii, cu buzele date cu roşu, în drum spre *salonul de coafură*. Nu mă necăjeşte nimic. Totul lasă impresia că o să se sfârşească cu bine, orice deranj se transformă într-o poveste amuzantă, de spus la cină. *Da, şi am omorât un vagabond azi, dragă… hahaha! Ah, ce ne mai distrăm!*

Nick e ca o tărie bună: pune totul în perspectiva corectă. Nu într-una diferită, în cea corectă. Cu Nick, îmi dau seama, chiar nu contează dacă factura de electricitate e restantă de câteva zile, ori dacă cel mai recent psihotest al meu iese cam varză. (Cel mai proaspăt, fără glumă: „Ce fel de copac sunteţi?“ Eu, cică, sunt un măr! Asta nu înseamnă nimic!) Nu contează că noua carte din seria *Uimitoarea Amy* a fost făcută cu ou şi cu oţet, că a avut cronici ticăloase şi că vânzările s-au prăbuşit cât ai clipi, după un început şovăielnic. N-are importanţă în ce culoare zugrăvesc camera noastră, sau cât de mult întârzii de la aglomeraţia în trafic, ori dacă ce reciclăm noi ajunge cu adevărat, pe bune, la reciclare. (Spune-mi şi mie, dragă New York, cum stă treaba?) Nu contează, fiindcă mi-am găsit perechea. Este Nick, relaxat şi calm, simpatic, isteţ şi necomplicat. Netorturat, fericit. Drăguţ. Cu penisul mare.

Toate chestiile care nu-mi plac la mine au fost împinse undeva, în fundul creierului. Poate asta-mi place la el cel mai mult, felul în care mă face. Nu mă face să simt, pur şi simplu mă face. Sunt amuzantă. Jucăuşă. Sunt de treabă. Mă simt fericită la modul firesc şi pe deplin satisfăcută. Sunt o nevastă! E ciudat să spun vorbele astea. (Serios, în privinţa reciclării, New York — haide, dă-mi şi mie un indiciu, acolo!)

Facem lucruri prostuţe, cum a fost săptămâna trecută, când am mers până în Delaware cu maşina fiindcă niciunul dintre noi nu mai făcuse sex în Delaware. Să-ţi prezint scena, fiindcă de-acum e, cu adevărat, destinată posterităţii. Trecem graniţa statului — *Bun venit în Delaware!* zice pe panou, şi mai zice *Micuţa Minune*, plus *Primul Stat*, iar pe lângă asta *Căminul cumpărăturilor fără taxe*.

Delaware, un stat cu atâtea identităţi bine conturate.

Tragem pe primul drum de ţară pe care-l vedem şi hălăduim pe-acolo vreo cinci minute până ce

dăm peste pini, în toate părţile. Nu vorbim. Îşi trage scaunul pe spate. Eu îmi ridic fusta. Nu port nimic pe dedesubt, văd cum i se lasă buzele şi cum i se înmoaie expresia de pe figură; capătă figura aceea pâcloasă, mutra aceea hotărâtă pe care o are când e excitat. Mă sui călare, cu spatele la el şi faţa spre parbriz. Sunt împinsă în volan şi, în vreme ce ne mişcăm amândoi, claxonul emite mici zgomote care mă imită pe mine, iar mâna, apăsând parbrizul, scoate un zgomot ca un fâşâit. Nick şi cum mine ne putem da drumul oriunde; nici eu şi nici el n-avem trac, e ceva de care suntem destul de mândri. Apoi o pornim glonţ înapoi spre casă. Mănânc carne de vită uscată şi ridic picioarele goale pe bord.

Ne place mult casa noastră. Casa construită de *Uimitoarea Amy*. O casă de piatră din Brooklyn pe care ne-au cumpărat-o părinţii mei, exact pe Promenadă, de unde se vede panorama Manhattanului. E extravagantă, mă face să mă simt vinovată, dar e perfectă. Mă lupt cu impulsurile de fată răsfăţată şi bogată ori de câte ori pot. Mult lucru manual. Am zugrăvit noi înşine pereţii, timp de două weekenduri: verde primăvăratic, galben-stins şi albastru de catifea. În teorie. Niciuna dintre culori n-a ieşit cum am crezut noi, dar pretindem că ne place şi aşa. Ne umplem casa cu mărunţişuri de la talcioc, cumpărăm discuri pentru pick-upul lui Nick. Astă-noapte am stat pe bătrânul covor persan, am băut vin şi am ascultat scrâşnetele vinilului, în vreme ce afară se întuneca şi luminile Manhattanului prindeau viaţă, iar Nick a zis: „Exact aşa mi-am închipuit că o să fie. Exact aşa mi-am închipuit“.

La sfârşit de săptămână vorbim unul cu celălalt de sub patru straturi de cearşafuri, cu feţele încălzite de plapuma galbenă, luminată de soare. Până şi duşumelele sunt voioase. Avem două scânduri bătrâne şi scârţâietoare care ne strigă de îndată ce păşim pe uşă. Îmi place, îmi place că e a noastră, că avem o poveste de spus despre bătrâna lampă electrică din plafon sau despre cana diformă de argilă care se odihneşte lângă vasul de cafea, fără să aibă vreodată în ea altceva decât o agrafă pentru hârtie. Îmi petrec zilele gândindu-mă la lucruri drăguţe pentru el — să-i cumpăr un săpun cu mentă care i-ar sta în palmă precum o piatră călduţă, ori poate să-i gătesc şi să-i servesc la masă un păstrăv, ca o odă adusă vremurilor când umbla pe râu cu vaporul. Ştiu, sunt ridicolă. Dar, cu toate astea, îmi place de mor — n-am ştiut că aş putea fi ridicolă pentru un bărbat. E o uşurare. Îi ador chiar şi şosetele, pe care reuşeşte să le ghemotocească în poziţii adorabile, de parcă le-ar fi adus vreun căţel din altă parte.

E aniversarea noastră de un an şi-s îmbibată de iubire, chiar dacă lumea ne-a tot spus că primul an o să fie cel mai greu, de parcă am fi nişte puşti naivi mărşăluind spre război. N-a fost greu. Suntem meniţi căsniciei. E aniversarea noastră de un an şi Nick iese de la lucru la prânz; vânătoarea mea de comori îl aşteaptă. Indiciile sunt despre noi, despre anul petrecut împreună:

Când bărbăţelul drag mi-e cuprins de gripă
Un bol cu ceva bun vom cumpăra în pripă.

Răspuns: supa tom yum de la Thai Town, de pe President Street. Şeful localului o să fie acolo în după-amiaza asta, cu un castronel şi următorul indiciu.

La fel şi la McMann în Chinatown şi la statuia lui Alice din Central Park. Un tur grandios al New Yorkului. O să-l terminăm la piaţa de peşte din Fulton Street, unde o să cumpărăm o pereche frumoasă de homari, şi o să ţin cutia în poală în vreme ce el o să bâţâie nerăbdător în taxi, în spatele meu. O să dăm fuga acasă, iar eu o să arunc homarii într-o oală nouă pe plita noastră cea veche, cu toată graţia unei fete care a petrecut multe veri la Cape Cod, iar în timpul ăsta Nick, chicotind, o să se ascundă, prefăcându-se că-i e frică, după uşa bucătăriei.

Eu am vrut să luăm chiftele. Nick voia să ieşim — cinci stele, fiţos — undeva cu meniu bine pus la punct şi chelneri care-ţi înşiră celebrităţile care au mai luat masa acolo. Aşa că homarii sunt la mijloc, perfecţi, homarii sunt ceea ce ne spune toată lumea (şi ne tot spune, din nou şi iarăşi) despre căsnicie: că totul ţine de compromis.

O să mâncăm homar cu unt şi-o să facem sex pe jos, iar o femeie din vechile înregistrări de jazz o să ne cânte de departe, din celălalt capăt al tunelului. O să ne ameţim treptat cu scotch bun, preferatul lui Nick. O să-i dau cadoul — topul de hârtie cu monogramă pe care-l voia, de la Crane & Co., cu fontul clar, san-serif, în verde vânătoresc, şi hârtie groasă şi netedă, numai bună pentru cerneala şi cuvintele lui de scriitor. Hârtie pentru un scriitor, şi o femeie de scriitor care tânjeşte poate, şi ea, după o scrisoare–două de dragoste.

Apoi, cine ştie, o să facem sex iarăşi. Şi o chiftea, târziu în noapte. Şi încă ceva scotch. Voilà: cel mai fericit cuplu din cartier! Şi se mai zice că mariajul e muncă grea.

Nick Dunne

Prima noapte

Boney şi Gilpin m-au mutat cu ancheta la secţia de poliţie, care arată ca o bancă intrată în faliment. M-au lăsat singur într-o cămăruţă vreo douăzeci de minute, în care m-am străduit să nu mă mişc deloc. Să te prefaci că eşti calm e, într-un fel, ca şi cum ai fi calm. M-am lăsat peste masă, cu bărbia pe braţ. Am aşteptat.

— Vrei să-i suni pe părinţii lui Amy? m-a întrebat mai înainte Boney.

— Nu vreau să-i panichez, am zis. Dacă nu dăm de ea într-o oră, îi sun.

Am avut de trei ori discuţia asta.

În cele din urmă, poliţiştii s-au aşezat la masă, de cealaltă parte. M-am luptat cu impulsul de a râde, fiindcă tare mai semăna cu un show de la tv. Era aceeaşi încăpere pe care o văzusem în ultimii zece ani navigând printre canalele de pe cablu, noaptea târziu, iar cei doi poliţai — îngrijoraţi, pătrunşi — se purtau ca nişte vedete. Absolut fals. Secţia de poliţie din Orăşelul Copiilor. Boney avea până şi un pahar de carton cu cafea în mână, plus un dosar de hârtie maronie care părea recuzită. Recuzită de poliţai. M-a luat un pic de gâdilici, am simţit o clipă că eram cu toţii nişte prefăcuţi: *Hai să jucăm jocul Nevasta Dispărută!*

— Te simţi bine, Nick? a întrebat Boney.

— Sunt în regulă, de ce?

— Zâmbeşti.

Dâra de frenezie s-a pleoştit pe loc.

— Pardon, e doar că…

— Ştiu, a zis Boney, aruncându-mi o privire de parcă m-ar fi bătut încurajator pe braţ. E prea ciudat, ştiu, a zis şi şi-a dres vocea. Mai întâi, am vrea să ne asigurăm că te simţi în largul tău aici. Dacă ai nevoie de ceva, spune-ne. Cu cât ne dai mai multe date acum, cu atât mai bine, dar poţi să şi pleci când vrei, nici asta nu-i o problemă.

— Orice aveţi nevoie.

— OK, excelent, mulţumesc, a zis ea. Mai întâi vreau să scap de chestiile enervante. De rahaturi. Dacă soţia ţi-a fost răpită într-adevăr — nu ştim asta, dar dacă aşa o să rezulte — vrem să-l prindem pe tip, şi dacă-l prindem, vrem să-l priponim zdravăn. Fără scăpare. Fără spaţiu de manevră.

— Bun.

— Trebuie deci să te eliminăm dintre suspecţi cât mai repede. Ca să nu apară iarăşi tipul şi să spună că pe tine nu te-am scos din poveste, înţelegi ce vreau să zic?

Am dat mecanic din cap. Nu prea înţelegeam ce voia să spună, dar voiam să par cât mai cooperant cu putinţă.

— Orice aveţi nevoie.

— Nu vrem să te băgăm în sperieţi, a adăugat Gilpin. Vrem doar să acoperim toate unghiurile.

— E în regulă, în ce mă priveşte.

Mereu e soţul, am cugetat. *Toată lumea ştie că întotdeauna soţul e de vină, aşa că de ce n-o zic: te suspectăm fiindcă eşti soţul, şi întotdeauna e de vină soţul. Uită-te, numai, la* Dateline[5].

— Bun, excelent, Nick, a zis Boney. Mai întâi să luăm o mostră de pe interiorul obrazului, ca să putem separa ADN-ul din casă care nu-i al tău. Ar fi în regulă?

— Sigur.

— Şi aş vrea să mă uit rapid şi la mâinile tale, pentru reziduuri de la împuşcături. Din nou, asta în caz că…

— Staţi, staţi aşa. Aţi găsit ceva care să vă facă să credeţi că soţia mea a fost…

— Nu, nu, nu, Nick, m-a întrerupt Gilpin.

A tras un scaun lângă masă şi s-a aşezat pe el cu spătarul în faţă. Mă şi întrebam dacă poliţiştii adevăraţi chiar fac asta. Ori fac ce-a făcut vreun actor deştept, şi poliţiştii s-au luat după el, fiindcă au văzut cum sunt jucaţi poliţiştii şi li s-a părut mişto?

— Aşa e protocolul, a continuat Gilpin. Încercăm să acoperim orice posibilitate: verificăm mâinile, luăm mostre, şi ar fi bine dacă am putea să-ţi verificăm şi maşina…

— Cum să nu. Cum ziceam, orice aveţi nevoie.

— Mersi, Nick. Chiar apreciez asta. Mai sunt unii care ne îngreunează situaţia, pur şi simplu fiindcă pot s-o facă.

Eu eram exact pe dos. Tatăl meu îmi injectase copilăria cu vini nerostite; era genul de bărbat care umbla furiş de colo-colo, căutând lucruri pe care să se înfurie. Asta o făcuse pe Go defensivă şi extrem de reticentă în a accepta mizerii fără mandat. Pe mine mă transformase într-un lingău supus autorităţii. Mama, tata, profesorii: *Orice vă uşurează munca, domnule sau doamnă.* Tânjeam necontenit după aprobare. „Ai fi literalmente în stare să minţi, să înşeli, să furi — la naiba, ai şi omorî — numai să-i convingi pe oameni că eşti băiat de treabă“, mi-a zis odată Go. Stăteam la coadă la plăcinte cu cartofi, la Yonah Schimmell, nu departe de fostul apartament al lui Go din New York — aşa o să-mi amintesc momentul ăla — şi mi-a pierit pofta de mâncare, fiindcă era aşa de adevărat şi nu-mi dădusem până atunci seama, şi m-am gândit, chiar când mi-o trântea: *N-o să uit în veci asta, e unul din momentele alea care o să mi se înşurubeze pentru totdeauna în creier*.

Am mai conversat, eu şi poliţaii, despre focurile de artificii de 4 iulie, despre vreme, în timp ce mâinile îmi erau testate pentru urme de praf de puşcă şi interiorul neted al obrazului mi-era mângâiat cu un ghemotoc de vată. M-am prefăcut că era normal totul, ca o programare la dentist.

Când au terminat, Boney mi-a aşezat înainte o altă ceaşcă de cafea şi m-a strâns de umăr.

— Îmi pare rău. Cea mai aiurea parte a slujbei. Crezi că o să te descurci cu vreo câteva întrebări? Chiar ne-ar ajuta.

— Da, cum să nu, dă-i drumul.

Mi-a aşezat un reportofon digital subţirel înainte, pe masă.

— Te superi? În felul ăsta n-o să trebuiască să răspunzi la aceleaşi întrebări din nou şi din nou şi din nou…

Voia să mă înregistreze, ca să rămân legat de o singură variantă a poveştii. *Ar trebui să chem un avocat*, mi-a trecut prin minte, *dar numai vinovaţii au nevoie de avocaţi*, aşa că am aprobat: *Nicio problemă*.

— Deci: Amy, a zis Boney. Locuiţi aici de când?
— Cam de doi ani.
— Şi ea e de fel din New York. Din oraş.
— Da.
— Lucrează, are vreun serviciu? a zis Gilpin.
— Nu. Mai demult scria psihoteste.
Detectivii au schimbat priviri rapide: *Psihoteste?*
— Pentru reviste de adolescenţi, magazine pentru femei, am zis. Ştiţi genul: „Eşti gelos din fire? Fă testul şi află! Te consideră bărbaţii prea intimidantă? Fă testul şi află!“
— Foarte ca lumea, ce-mi plac astea, a zis Boney. Nu știam că e o slujbă adevărată. Să scrii alea. Ştii, ca o carieră.
— Păi, nici nu mai e. Internetul e plin de psihoteste gratuite. Ale lui Amy erau mai deştepte — avea un master în psihologie — *are* un master în psihologie.
M-am hlizit, stânjenit de gafa pe care o făcusem.
— Dar deşteptăciunea nu poate să bată gratuitatea.
Am dat din umeri.
— Şi aşa ne-am mutat înapoi aici. În perioada asta e, cum ar veni, casnică.
— O! Deci aveţi şi copii, nu? a ciripit Boney, de parcă ar fi aflat nişte veşti bune.
— Nu.
— Aha. Atunci… ce face de obicei într-o zi?
Asta mă întrebam şi eu. Amy a fost odată o femeie care făcea câte un pic din toate, mereu. Când ne-am mutat împreună, s-a apucat să studieze intensiv bucătăria franţuzească, arătându-şi abilitatea de a mânui la iuţeală cuţitul şi pe cea de a pregăti carne de vită în vin roşu. Pentru cea de-a treizeci şi patra zi de naştere a ei am luat avionul până la Barcelona, unde m-a lăsat mască cu trilurile de conversaţie spaniolească, învăţate în luni de lecţii secrete. Soţia mea avea un creier alert, strălucit, şi o curiozitate lacomă. Însă avea şi tendinţa să-şi nutrească obsesiile prin competiţie. Avea nevoie să-i lase cu gura căscată pe bărbaţi şi să le facă invidioase pe femei: *Sigur că Amy poate găti feluri franţuzeşti, poate vorbi fluent spaniola, poate împleti, alerga la maraton, şi mai poate tranzacţiona acţiuni şi pilota avioane şi, în timp ce face toate astea, reuşeşte să arate ca un fotomodel*. Voia, tot timpul, să fie Uimitoarea Amy. Aici, în Missouri, femeile fac cumpărături de la Target, gătesc mese săţioase şi râd de cât de puţină spaniolă îşi mai amintesc de la liceu. Competiţia nu le interesează. Realizările dârze ale lui Amy sunt primite cu braţele deschise, ori poate şi cu un pic de milă. Cea mai rea situaţie posibilă pentru soţia mea cea competitivă: un oraş de pierzători mulţumiţi.
— Are o mulţime de hobby-uri, am zis.
— Te îngrijorează ceva? a întrebat Boney. Nu te preocupă drogurile sau băutura? Nu vreau să zic vorbe rele despre soţia ta. Doar că o mulţime de casnice îşi petrec aşa ziua. Zilele-s lungi când eşti singur. Şi dacă de la băutură se ajunge la droguri — şi nu vorbesc de heroină, ci mai degrabă de calmante pe reţetă — ei bine, avem nişte personaje destul de nasoale care vând prin zonă chiar acum.
— S-a înrăutăţit situaţia cu traficul de droguri, a zis Gilpin. S-au disponibilizat o groază de poliţişti — o cincime din total, şi eram puţini de la bun început. E *rău*, vreau să zic, suntem copleşiţi.
— Ştiu o casnică, femeie de ispravă, care şi-a scos un dinte luna trecută, pe nişte OxiContin[6], a întărit Boney.

— Nu, Amy putea să mai bea un pahar de vin sau ceva, dar droguri nu.

Boney mi-a aruncat o privire; era clar că nu răspunsul ăsta îl aştepta.

— Are prieteni buni pe aici? Am vrea să-i contactăm, nu de alta, dar ca să fim siguri. Fără supărare. Uneori soţul e ultimul care află când sunt implicate droguri. Lumea se ruşinează, mai ales femeile.

Prieteni. În New York, Amy făcea şi desfăcea săptămânal prietenii; erau ca proiectele ei. O apuca un val de încântare în privinţa lor: Paula care-i dădea lecţii de canto şi avea o voce imposibil de bună (Amy a învăţat la un liceu cu internat din Massachusetts; îmi place la nebunie cum îi revine uneori în voce accentul de New England: *imposibil de bună);* Jessie de la cursul de design. Dar după aceea, când după vreo lună întrebam de Jessie şi Paula, Amy se uita la mine de parcă aş fi născocit cuvinte noi.

Mai erau apoi şi bărbaţii, care dădeau năvală peste Amy, dornici să facă chestiile bărbăteşti pe care nu izbutea să le isprăvească soţul ei. Să repare picioare de scaun, să-i găsească soiul rar de ceai importat pe care-l bea ea. Bărbaţi care, se jura ea, nu-i erau decât prieteni, prieteni foarte buni. Amy îi ţinea fix la o lungime de braţ — suficient de departe ca să nu mă necăjesc prea tare, dar îndeajuns de aproape cât să-i facă să execute ordinul la un pocnet din degete.

În Missouri… Dumnezeule mare! chiar nu ştiam. Şi abia atunci mi-am dat seama de asta. *Chiar eşti un mare ticălos*, mi-am spus. Doi ani de când eram aici, şi după valul iniţial de făcut cunoştinţe, în acele prime luni maniacale, Amy nu se mai văzuse cu nimeni frecvent. O avea pe mama, moartă acum, şi pe mine — iar forma noastră principală de conversaţie era atacul şi riposta. La un an de când venisem am întrebat-o cu falsă galanterie: „Şi cum vă place North Carthage, doamnă Dunne?“ „*Noul* Carthage, vrei să spui?“ a replicat. Am refuzat să o întreb la ce se referea, dar ştiam că-i o insultă.

— Are câţiva prieteni buni, dar majoritatea sunt în est.

— Părinţii?

— Locuiesc în New York. Oraşul.

— Şi încă n-ai sunat pe niciunul dintre ei? a întrebat Boney, cu un zâmbet nedumerit pe figură.

— Am făcut *celelalte* lucruri pe care mi le-aţi cerut. N-am apucat.

Semnasem permisiunea de urmărire a extragerilor de pe carduri la bancomate şi acceptul de interceptare a convorbirilor telefonice ale lui Amy. Le dădusem numărul de mobil al lui Go şi numele lui Sue, văduva de la Barul, care putea, în principiu, să confirme ora la care sosisem.

— Mezinul familiei, a clătinat poliţista din cap. Chiar îmi aminteşti de frate-meu mai mic.

O bătaie pe umăr.

— Ăsta-i un compliment, mă jur.

— Îl răsfaţă, a zis Gilpin mâzgălind ceva în agendă. OK, deci ai ieşit din casă pe la şapte treizeci dimineaţa şi ai apărut la Bar cam pe la prânz; între timp ai fost pe plajă.

E un petic de plajă cam la cincisprezece kilometri nord de casa noastră, o adunătură nu foarte plăcută de nisip, mâl şi cioburi de sticlă. Coşuri de gunoi pline cu pahare de carton şi scutece murdare. Dar în amonte e o masă de picnic unde cade plăcut soarele, iar dacă te uiţi direct la râu, poţi să ignori rahaturile celelalte.

— Mă duc uneori, cu o cafea şi un ziar, şi stau acolo pur şi simplu. Profit de vară cât pot de mult.

Nu, nu vorbisem cu nimeni pe plajă. Nu, nu mă văzuse nimeni.

— E liniştit în timpul săptămânii, a recunoscut Gilpin.

Dacă poliţia vorbea cu oameni care mă ştiau, avea să afle rapid că mă duc arareori pe plajă şi că nu vin niciodată cu cafeaua în mână ca să mă bucur de dimineaţă. Am tenul albicios, celtic, şi nu mă

pasionează să-mi privesc buricul: nu-s eu băiat de stat pe plajă. Le-am spus poliţailor asta fiindcă fusese ideea lui Amy să mă duc acolo, să fiu singur, să mă uit la râu şi să meditez la viaţa noastră împreună. Mi-a zis de dimineaţă asta, după ce am mâncat clătitele. S-a aplecat peste masă şi-a zis: „Ştiu că treci prin momente grele. Dar încă te iubesc aşa de mult, Nick, şi ştiu că am multe lucruri de îndreptat. Vreau să fiu o soţie bună, vreau să fii soţul meu şi să fii fericit. Dar e nevoie să decizi ce vrei tu.“

Repetase discursul, era clar; a zâmbit mândră cât l-a spus. Şi chiar când nevastă-mea îmi arăta atâta îngăduinţă, mie îmi umbla prin minte. *Sigur, trebuie să pună asta în scenă. Vrea imaginea mea pe malul râului spumegând, părul meu suflat de briză când mă uit către orizont şi chibzuiesc la viaţa noastră împreună. Nu pot, pur şi simplu, să mă duc la o gogoşerie.*

E nevoie să decizi ce vrei tu. Din păcate pentru Amy, decisesem deja.

Boney a ridicat vioaie capul din notiţe.

— Poţi să-mi spui ce grupă de sânge are soţia ta? m-a întrebat.

— Hm, nu… nu ştiu.

— Nu ştii ce grupă de sânge are soţia ta?

— Poate 0? am încercat să ghicesc.

Boney s-a încruntat şi-a scos un soi de icnet, ca o respiraţie yoga.

— OK, Nick, uite ce facem *noi* ca să te ajutăm.

A înşirat lista: telefonul mobil al lui Amy era monitorizat, fotografia distribuită, cardurile supravegheate. Cei cu istoric de abuz sexual din zonă erau interogaţi. Casele goale din vecinătate erau cercetate amănunţit. Telefonul de acasă era ascultat, în caz că apăreau solicitări de răscumpărare.

Nu mai ştiam ce să zic. Mi-am frământat mintea în căutare de replici: ce zice bărbatul la momentul ăsta din film? Depinde dacă e vinovat sau nevinovat.

— Nu pot să spun că m-am liniştit. Şi voi… e vorba de o răpire, e un caz de dispariţie sau ce se întâmplă, mai exact?

Ştiam statisticile, le ştiam din acelaşi show tv pe care-l rejucam acum: dacă primele patruzeci şi opt de ore nu aduceau nimic nou într-un caz, era puţin probabil ca acesta să se rezolve. Primele patruzeci şi opt de ore erau cruciale.

— Fiindcă soţia mea a dispărut. Soţia mea a *dispărut!*

Mi-am dat seama că, pentru prima oară, o spuneam aşa cum trebuie: panicat şi mânios. Tata era un om capabil de infinite nuanţe de amărăciune, furie, dezgust. Cu strădania mea de-o viaţă de a nu ajunge ca el, îmi dezvoltasem o incapacitate de a arăta prea multe emoţii negative. Încă o chestie care mă făcea să par cretin — stomacul meu putea să se strângă ca un arici şi pe figură nu mi se citea nimic, şi nici în vorbe. Era o problemă constantă: prea mult control sau niciun fel de control.

— Nick, tratăm toate astea cu *extremă* seriozitate, a zis Boney. Tipii de la laborator sunt la tine chiar acum şi o să avem mai multe informaţii de la care să pornim. În clipa asta, cu cât ne spui mai multe despre soţia ta, cu atât mai bine. Cum e ea?

Frazele obişnuite de soţ mi s-au înfiripat în minte: *E dulcică, e grozavă, e drăguţă, e genul care te sprijină.*

— Adică să fie *cum*?

— Dă-mi o idee despre personalitatea ei, a zis iute Boney. De pildă, ce cadou i-ai luat pentru aniversarea voastră? Bijuterii?

— Încă nu i-am luat nimic, am zis. Urma s-o fac în după-amiaza asta.

Mă aşteptam să râdă şi să zică iarăşi „mezinul familiei“, dar n-a făcut-o.

— OK. Păi atunci… zi-mi despre ea. Iese des? E cumva… nu ştiu cum să zic asta… aşa, gen New York? Ar putea să pară grosolană cuiva? Să lase o impresie proastă oamenilor?

— Nu ştiu. Nu-i chiar genul n-am-cunoscut-niciun-străin — nu-i destul de… brutală ca să facă pe cineva să-i vrea răul.

Era a unsprezecea minciună. Amy cea de astăzi era suficient de brutală ca să-i vrei, uneori, răul. Vorbesc doar de Amy din zilele noastre, care nu mai aducea decât pe departe cu femeia de care mă îndrăgostisem. A fost o înfiorătoare transformare inversă, ca în basme. În doar câţiva ani, Amy cea de altădată, fata numai râs şi detaşare, a năpârlit literalmente, lăsând pe duşumea un maldăr de piele şi de suflet, şi în locul ei s-a arătat această Amy nouă, arţăgoasă, morocănoasă. Soţia mea nu mai era soţia mea, ci un ghem de sârmă ghimpată care aştepta să-l desfac, iar eu nu mai puteam face faţă cu degetele mele tremurătoare, butucănoase şi amorţite. Degete de ţărănoi. Degete superficiale, neobişnuite cu munca periculoasă şi complicată de a o *rezolva pe Amy*. Când ridicam şi eu cioturile alea afurisite, ofta şi se îndrepta spre agenda ei mentală secretă, în care trecea toate lipsurile mele, nota toate dezamăgirile, şovăielile, gafele. Amy a mea, cea de altădată, era distractivă. Era nostimă. Mă făcea să râd. Şi uitasem asta. Râdea *şi ea*. Râdea din coşul pieptului, chiar de sub adâncitura aceea ca o urmă de deget; e cel mai bun loc de unde să începi un hohot de râs. Îşi arunca nemulţumirile ca pe o mână de grăunţe pentru păsări: sunt aici, acum s-au dus.

Nu era ce a ajuns, lucrul de care m-am temut cel mai tare: o femeie furioasă. Nu mă pricepeam la femei furioase. Stârneau în mine ceva dezgustător.

— O face pe şefa? a întrebat Gilpin. E o ştie-tot?

Mi-a venit în minte calendarul lui Amy, cel care mergea trei ani în viitor; dacă te uitai la anul următor dădeai de întâlniri stabilite: dermatolog, dentist, veterinar.

— E foarte planificată… nu-i place, ştiţi, să neglijeze nimic. Îi place să facă liste şi să bifeze lucruri. Să facă treaba. De aceea nu prea au sens toate astea…

— Asta te poate înnebuni, a zis Boney cu înţelegere. Dacă nu eşti genul ăla. Pari o personalitate de tip B.

— Sunt mai detaşat din fire, cred, am zis.

Apoi am adăugat partea ce trebuia adăugată:

— Ne completăm unul pe altul.

M-am uitat la ceasul de pe perete, iar Boney mi-a atins mâna.

— Hei, ce-ar fi să te duci şi să-i suni pe părinţii lui Amy? Sunt sigură că ar aprecia.

Era trecut de miezul nopţii. Părinţii lui Amy se duceau la culcare la nouă seara, şi erau bizar de lăudăroşi în privinţa acestui culcat devreme. Erau probabil cufundaţi în somn acum, deci avea să fie un apel de urgenţă la miezul nopţii. Oricum îşi închideau telefoanele mobile la nouă fără un sfert, aşa că Rand Elliott ar fi trebuit să se scoale din pat şi să meargă până la capătul culoarului ca să ridice receptorul vechi, greoi; avea să-şi caute ochelarii frenetic, să bâjbâie după întrerupătorul veiozei. Avea să invoce o mie de motive ca să nu-şi facă griji în privinţa unui telefon primit la miezul nopţii, o mie de motive pentru care putea să sune tetefonul.

Am format de două ori numărul şi am închis înainte să sune. Când am izbutit, în cele din urmă, să sun, a răspuns Marybeth, nu Rand. Vocea ei profundă mi-a zbârnâit în ureche. Abia ajunsesem la „Marybeth, Nick la telefon“ că mi-am şi pierdut cumpătul.

— Ce este, Nick?

Am tras aer în piept.

— E ceva cu Amy? Spune-mi.

— Eu… ăă… îmi pare rău, trebuia să sun mai…

— Spune-mi, la naiba!

— N-o găsim pe Amy, am început să mă bâlbâi.

— N-o puteţi *găsi* pe Amy?

— Nu știu…

— Amy a dispărut?

— Nu știm sigur, încă…

— De când?

— Nu suntem siguri. Eu am plecat de dimineaţă, pe la șapte și ceva…

— Şi-ai așteptat până acum ca să ne anunţi?

— Îmi pare rău, n-am vrut să…

— Dumnezeule mare! Am jucat tenis în seara asta. *Tenis*, și am fi putut… Dumnezeule. E implicată poliţia? I-ai anunţat?

— Sunt la secţie chiar acum.

— Dă-mi pe cineva care se ocupă de asta, Nick, oricine. Te rog.

M-am dus, ca un copil, să-l aduc pe Gilpin. *Soacră-mea vrea să vă vorbească.*

Sunatul la familia Elliott făcea oficial totul. Urgenţa — *Amy a dispărut* — se revărsa în afară.

Mă îndreptam spre camera de interogatoriu când am auzit vocea tatei. Uneori, în momente deosebit de ruşinoase, îi aud vocea în cap. Dar asta era vocea lui taică-meu chiar aici. Vorbele îi ieșeau în bule ude, ca o emanaţie de gaz din vegetaţia putrezită. *Căţea căţea căţea*. Tata, cu minţile rătăcite, începuse să arunce vorba asta spre orice femeie care îl agasa cât de cât: *Căţea căţea căţea*. Am băgat capul într-o sală de conferinţe și l-am văzut acolo, așezat pe o bancă lângă perete. Fusese cândva un bărbat arătos, avea intensitate și gropiţă în bărbie. *Îţi lăsa gura apă*, așa-l descrisese mătușa mea. Acum stătea acolo și bolborosea spre duşumele, cu părul blond și încurcat, noroi pe pantaloni și braţele zgâriate, de parcă și-ar fi croit drum printr-o tufă cu spini. Un fir de salivă îi licărea de-a lungul bărbiei, ca o urmă lăsată de un șarpe, și-și tot încorda mușchii de la braţe, care nu-și pierduseră chiar cu totul vigoarea. O agentă încordată stătea lângă el, cu buzele strânse într-o expresie furioasă, încercând să-l ignore: *Căţea căţea căţea ţi-am spus eu căţea.*

— Ce se petrece? am întrebat-o. Ăsta e tatăl meu.

— Aţi primit apelul nostru?

— Care apel?

— Că o să vin să vi-l aduc, a rostit accentuând silabele, de parcă aș fi fost un copil de zece ani deloc iute la minte.

— Ăă… eu… soţia mea a dispărut. Am stat *aici* mare parte din noapte.

S-a holbat la mine, fără vreo urmă de empatie. Am văzut-o cum cântăreşte în sinea ei dacă să renunţe la poziţia de superioritate și să-și ceară scuze, să se intereseze de situaţie. Apoi tatăl meu a început iar cu *căţea căţea căţea* și a ales să-și păstreze morga.

— Domnule, Comfort Hill a încercat să vă contacteze întreaga zi. Tatăl dumneavoastră a scăpat pe o ieșire de incendiu azi de dimineaţă și a plecat din instituţie. Are câteva zgârieturi și julituri, cum vedeţi, dar nimic grav. L-am găsit acum câteva ore, umblând dezorientat pe River Road. Am tot

încercat să vă găsim.

— Aici am fost, am zis. Chiar la uşa de-alături, cum de nu s-a prins nimeni?

Căţea căţea căţea, a făcut tata.

— Domnule, vă rog să nu-mi vorbiţi pe tonul ăsta.

Căţea căţea căţea.

Boney a pus un agent — bărbat — să-l ducă înapoi la azil pe tata, ca să pot termina ce treburi mai aveam cu ei. Ne-am aşezat pe treptele de afară şi l-am văzut cum urcă în maşină, tot bolborosind. În tot timpul ăsta, nici nu observase că-s prin preajmă. Când au pornit, nici măcar nu s-a uitat în urmă.

— Nu sunteţi deloc apropiaţi? a întrebat ea.

— Suntem definiţia lui „deloc apropiaţi“.

Poliţiştii au terminat cu întrebările şi m-au plantat într-o maşină de-a lor cam pe la două dimineaţa, sfătuindu-mă să dorm bine şi să mă întorc la unsprezece pentru conferinţa de presă de la amiază.

N-am întrebat dacă mă pot întoarce acasă. I-am pus să mă ducă la Go, fiindcă ştiam că o să stea să bea ceva cu mine, o să-mi facă un sendviş. Jalnic lucru, dar asta voiam în momentul acela: o femeie care să-mi pună un sendviş înainte, fără întrebări.

— N-ai vrea să mergem s-o căutăm? a propus Go în timp ce mâncam. Putem să dăm o tură cu maşina.

— Nu prea ar avea sens, am răspuns amorţit. Unde să căutăm?

— Nick, chestia asta-i serioasă, ce mama mă-sii!

— Ştiu, Go.

— Păi, poartă-te ca atare, bine, *Lance?* N-o da cu *miumiumiu.*

Era un miorlăit gros, sunetul pe care-l scotea mereu când îmi punea în lumină indeciziile, însoţit de o rotire ameţitoare a ochilor şi de scoaterea de la naftalină a primului meu nume. Nimeni cu o mutră ca a mea n-are nevoie să i se spună Lance. Mi-a întins un păhărel de scotch.

— Şi bea ăsta, dar atât. N-ai vrea să fii mahmur mâine. Unde mama dracului ar putea să fie? Doamne, mi-e rău de la stomac.

Şi-a turnat un pahar, a luat o înghiţitură bună, apoi a continuat să soarbă în timp ce se fâţâia prin bucătărie.

— N-ai nicio grijă, Nick? Că o fi văzut-o vreun individ pe stradă şi s-a hotărât să pună mâna pe ea? Că i-a tras una în cap şi…

Am tresărit.

— Ce-i cu *i-a tras una în cap*, ce morţii mă-sii e asta?

— Scuze, nu voiam să construiesc o situaţie, doar că… nu ştiu, mă tot gândesc aşa. Să nu fi fost vreun ţăcănit.

Şi-a mai turnat un pic de scotch în păhărel.

— Că veni vorba de ţăcăniţi, am zis, tata a scăpat iarăşi azi, l-au găsit hoinărind pe River Road. Acum e din nou la Comfort.

A strâns din umeri: *bine*. Era a treia oară în şase luni când tatăl nostru se strecura afară.

Go îşi aprindea o ţigară acum, gândindu-se tot la Amy.

— Nu-i, adică, cineva cu care să putem vorbi? a întrebat. Ceva ce putem face?

— Isuse, Go! Chiar ţii morţiş să mă simt şi mai neputincios decât mă simt acum? m-am răţoit. Habar n-am ce-ar trebui să fac. Nu există „Ghidul Soţului în caz de Dispariţii“. Poliţia mi-a zis că pot să

plec. Am plecat. Fac ce mi-au zis, atâta tot.

— Sigur că da, a murmurat Go, care-şi asumase de mult greaua misiune de a mă transforma într-un rebel.

Dar nu-i ieşea. În liceu veneam acasă devreme. Ca scriitor îmi respectam termenele, chiar şi pe cele false. Respect regulile, fiindcă, de obicei, dacă respecţi regulile, lucrurile merg uşor.

— În mă-sa, Go, o să mă-ntorc la secţie în câteva ore, bine? Ai putea să te porţi şi tu frumos o secundă măcar? Mă cac pe mine de frică.

Ne-am înfruntat din priviri vreo cinci secunde, apoi Go mi-a umplut iarăşi paharul, în semn de scuză. S-a aşezat alături, mi-a pus o mână pe umăr.

— Biata Amy, a zis.

5 Reality-show al postului american NBC, care tratează în special cazuri de omucidere şi alte infracţiuni violente.

6 Analgezic, opiaceu semisintetic.

Amy Elliott Dunne

21 aprilie 2009

Jurnal

Biata de mine. Să descriu decorul: Campbell, Insley şi cu mine suntem toţi în Soho şi luăm cina la Tableau. O groază de tarte cu brânză de capră, chiftele de miel şi salată de rucola; nici nu ştiu ce-i aşa mare chestie. Şi procedăm invers: cina mai întâi, apoi bem ceva într-un separeu micuţ rezervat de Campbell, un soi de dulăpior în care poţi să te relaxezi costisitor, într-un loc care n-arată cu mult diferit de, să zicem, camera ta de zi. Dar fie, e amuzant să faci şi chestii din astea prosteşti şi de fiţe câteodată. Suntem toate prea elegante în rochiile noastre lucioase, cu tocuri cui, şi gustăm bucăţele mici de pe farfurioare la fel de decorative şi lipsite de substanţă ca şi noi.

Discutăm despre cum să ne aducem şi soţii la băut. Aici suntem deci, vârâte în cămăruţă, iar mojitourile, martiniurile şi bourbonul meu ne sunt aduse de o chelneriţă care ar putea să dea o probă pentru un rol secundar de Fată Naivă Abia Coborâtă din Autobuz.

Am cam rămas fără subiecte de discuţie; e o zi de marţi şi toată lumea e conştientă de asta. Băuturile sunt drămuite atent: şi Insley, şi Campbell au ceva întâlniri vagi a doua zi de dimineaţă, eu am de lucru, deci nu ne avântăm într-o noapte de chef, ne cam pleoştim, amorţim, ne plictisim. Am pleca dacă n-am aştepta posibila apariţie a bărbaţilor. Campbell îşi tot aruncă ochii pe mobilul BlackBerry, Insley îşi studiază gambele flexate din tot soiul de unghiuri. Mai întâi soseşte John — mii de scuze lui Campbell, zâmbete largi şi pupături la toată lumea, un bărbat încântat de-a dreptul că-i aici, bucuros peste poate că a parcurs tot oraşul ca să ajungă la spartul târgului, să-şi toarne ceva pe gât şi să se ducă acasă cu soţia. George apare la vreo douăzeci de minute — stânjenit, încordat, cu o scuză scurtă legată de muncă, cu Insley răţoindu-se: „Ai întârziat *patruzeci* de minute“, şi el ripostând: „Mde, scuze că am stat să mai fac un ban pentru noi“. Cei doi abia dacă vorbesc unul cu altul, în schimb conversează cu toţi ceilalţi.

Nick nu se arată; nici nu sună. Mai aşteptăm încă patruzeci şi cinci de minute, Campbell e amabilă („L-o fi pocnit vreo treabă urgentă în ultimul moment“, zice şi-i zâmbeşte lui John, bărbăţelul ei drag, care nu lasă niciodată vreo treabă de ultim moment să interfereze cu planurile soţiei); Insley îşi mai domoleşte mânia îndreptată împotriva soţului când îşi dă seama că acesta e abia pe locul doi în grup ca măgărie („Sigur n-a dat măcar un mesaj, dragă?“)

Eu zâmbesc şi atât. „Cine ştie pe unde umblă — îl prind eu acasă.“ Asta-i amuţeşte pe bărbaţii de la masă: *Adică, există şi opţiunea asta? Să dai cu flit fără consecinţe nasoale? Fără vinovăţie, furie sau îmbufnări?*

Ei, poate nu pentru voi, băieţi.

Mai râdem câteodată, eu şi cu Nick, de lucrurile groaznice pe care îi pun femeile pe soţi să le facă

pentru a-şi demonstra iubirea. Corvoadele fără sens, puzderia de sacrificii, nesfârşitele capitulări mărunte. Le zicem bărbaţilor de felul ăsta *maimuţe dansatoare*.

Nick o să vină acasă, asudat, sărat şi abţiguit cu bere după o zi pe stadion, şi eu o să mă cuibăresc la el în poală, o să-l întreb cum a fost meciul, o să-l întreb dacă prietenul lui, Jack, s-a distrat, iar el o să zică: „A, păi a venit cu un caz de maimuţă dansatoare — biata Jennifer a avut o «săptămână tare stresantă» şi *chiar* avea nevoie de el acasă".

Sau camaradul lui de la serviciu, care nu poate ieşi la un pahar fiindcă prietena lui chiar nu poate dacă nu trece el pe la bistroul unde ia ea cina cu o prietenă din alt oraş. Ca să se întâlnească, în sfârşit, unul cu altul. Şi ca să poată arăta ea cât de ascultătoare îi e maimuţa: *Vine când îl sun, şi uite ce îngrijit e!*

Poartă asta, aia nu. Fă comisionul ăsta, fă comisionul ăsta când ai ocazia, şi ocazia e acum. Şi clar, dar clar de tot, renunţă pentru mine la lucrurile care-ţi plac, ca să am astfel dovada că pe mine mă iubeşti mai mult.

E încordarea muşchilor femeieşti — cât ne preumblăm graţioase prin cluburi de lectură şi baruri, puţine lucruri ne plac mai mult nouă, femeilor, decât să prezentăm în detaliu sacrificiile pe care le fac bărbaţii noştri pentru noi. La care nu poţi răspunde decât cu „Oo, ce *drăguţ* din partea lui!"

Ce mă bucur că nu fac parte din gaşca asta! Nu particip, nu recurg la coerciţie emoţională, nu-l oblig pe Nick să mă ia cu lugu-lugu — *duc gunoiul, iubire!*, rolul ăla vesel, îndatoritor. Visul oricărei neveste, în contrapunct cu fanteziile oricărui bărbat cu femei dulci, sexy şi relaxate, cărora le place la nebunie sexul şi câte un pahar de tărie.

Îmi place să cred că sunt îndeajuns de sigură pe mine, de încrezătoare şi de matură ca să ştiu că Nick mă iubeşte şi fără să trebuiască s-o demonstreze necontenit. Nu-mi trebuie scenarii jalnice cu maimuţa dansatoare pe care să le repet în faţa prietenilor; mă bucur că-l pot lăsa să fie el însuşi.

Nu ştiu de ce femeilor li se pare aşa de grea treaba asta.

Când ajung acasă, taxiul opreşte chiar când se dă şi Nick jos dintr-unul, şi se proţăpeşte în stradă cu braţele desfăcute spre mine şi un rânjet cât toate zilele pe faţă — „Puiule!" — şi alerg să mă arunc în braţele lui, iar el îşi apasă obrazul nebărbierit de al meu.

— Ce-aţi făcut în seara asta? întreb.

— Nişte gagii au pus-o de-un pocher după program, şi-am mai stat pe-acolo un pic. Sper că e-n regulă.

— Sigur, zic. Te-ai distrat mai bine decât mine.

— Cu cine te-ai văzut?

— A, cu Campbell, cu Insley şi cu maimuţele lor. Plictiseală. Ai scăpat de-o belea. Una de toată jalea.

Mă strânge la piept — braţele acelea puternice — şi mă ridică în braţe pe scări.

— Doamne, ce te iubesc, zice.

Apoi urmează sexul, o tărie ţeapănă şi o noapte de somn în vizuina noastră din pat, din patul cel mare şi moale. Biata de mine.

Nick Dunne

O zi de la dispariţie

N-am ascultat-o pe Go în privinţa băuturii. Am terminat jumătate de sticlă aşezat de unul singur pe sofaua ei, şi al optsprezecelea val de adrenalină m-a izbit chiar când mă gândeam să merg, în cele din urmă, la culcare: mi se închideau ochii, îmi potrivisem perna, mi s-au închis ochii şi atunci mi-am văzut soţia, cu dâre de sânge în părul ei blond, văitându-se, orbită de durere, târându-se pe podeaua bucătăriei. Strigându-mi numele. *Nick, Nick, Nick!*

Am tot tras din sticlă, chemându-mi somnul, o rutină cu care se iese în pierdere. Somnul e ca o pisică: se înfiinţează numai dacă-l ignori. Am băut mai departe şi mi-am continuat mantra. *Nu te gândi,* înghiţitură, *goleşte-ţi mintea,* înghiţitură, *serios acuma, goleşte-ţi mintea, fă-o acum,* înghiţitură. *Trebuie să fii ager mâine, ai nevoie de somn!* Înghiţitură. Nu m-am ales decât cu o aţipeală plină de foieli şi m-am trezit peste o oră, mahmur. Nu o mahmureală care să mă incapaciteze, dar cumsecade totuşi. Mă simţeam fragil şi amorţit. Încins. Poate şi beat un pic, încă. Am mers împiedicat spre maşina Subaru a lui Go, şi mişcarea mi s-a părut străină cu totul, ca şi cum aş fi avut picioarele puse invers. Aveam maşina în folosinţă temporară; poliţia luase la inspectat şi maşina mea Jetta uşor uzată, alături de laptop — simplă formalitate, am fost asigurat. M-am dus acasă ca să pun pe mine nişte haine decente.

Trei echipaje de poliţie se aflau în zona unde locuiam, iar cei câţiva vecini se agitau prin preajmă. Carl nu, dar era Jan Teverer — doamna creştină — şi Mike, tatăl tripleţilor făcuţi în eprubetă pe nume Trinity, Topher şi Talullah. („Îi urăsc pe toţi, numai după nume“, zisese Amy, care judeca de obicei cu severitate toate lucrurile la modă. Când am menţionat că şi numele Amy fusese cândva la modă, soţia mea a spus: „Nick, doar *ştii* povestea numelui meu“. Habar n-aveam despre ce vorbea.)

Jan m-a salutat din cap, de la distanţă, fără să-mi întâlnească privirea, dar Mike s-a grăbit să se apropie de îndată ce-am coborât din maşină.

— Îmi pare rău, omule, dacă pot să fac ceva, spune-mi. Orice. Am scurtat peluzele de dimineaţă, măcar să nu mai ai şi grija asta.

Mike şi cu mine tăiam pe rând iarba de pe proprietăţile abandonate din jur — ploile abundente din primăvară transformaseră curţile în jungle, lucru care încurajase o migraţie a ratonilor. Aveam peste tot ratoni care ne ronţăiau prin gunoi nopţile, care se furişau în pivniţe sau se lungeau pe verandele noastre ca nişte animale de casă leneşe. Tăiatul ierbii nu-i făcuse să plece, dar acum, cel puţin, îi puteam vedea cum vin.

— Mersi, mersi frumos, omule, am zis.

— Omule, nevastă-mea a dat în isterie de când a auzit, a spus el. E complet isterică.

— Îmi pare rău, am rostit. Tre’ să… — am arătat spre uşă.

— A stat şi-a bocit cu poze de-ale lui Amy.

N-aveam niciun dubiu că o mie de poze de pe internet apăruseră miraculos peste noapte, tocmai ca să hrănească nevoile jalnice ale femeilor gen nevasta lui Mike. N-aveam pic de simpatie pentru tipele care-o dau pe telenovelă.

— Hei, voiam să te-ntreb…, a început Mike.

L-am bătut pe braţ şi am arătat iarăşi spre uşă, de parcă aş fi avut treburi presante. I-am întors spatele înainte să apuce să pună vreo întrebare şi am ciocănit la uşa propriei mele case.

Agenta Velásquez m-a escortat la etaj, în dormitorul meu, la dulapul personal — dincolo de cutiile de cadouri argintii şi perfect cubice — şi m-a lăsat să umblu prin lucrurile mele. Mă simţeam încordat aşa, să-mi aleg haine în faţa unei femei tinere cu cosiţă lungă, şatenă, femeia asta care mă judeca probabil, care-şi forma o opinie despre mine. Am sfârşit prin a apuca la nimereală: aspectul final s-a dovedit business-casual, pantaloni largi, mânecă scurtă, de parcă m-aş fi dus la o întrunire. Ar fi un eseu interesant de scris, m-am gândit, despre cum să-ţi alegi haine potrivite când cineva apropiat dispare. Scriitorul lacom, cercetător din mine, imposibil de oprit.

Le-am îndesat pe toate într-o pungă şi m-am răsucit, uitându-mă la cutia de cadouri de pe podea.

— Aş putea să mă uit înăuntru? am întrebat-o.

A ezitat, apoi a decis să nu rişte.

— Nu, îmi pare rău, domnule. Ar fi mai bine să n-o faceţi acum.

Marginea ambalajului fusese tăiată cu grijă.

— S-a uitat cineva?

A făcut semn că da.

Am dat s-o ocolesc pe Velásquez şi să apuc cutia.

— Dacă aţi analizat-o deja, atunci…

S-a postat în faţa mea.

— Domnule, nu pot să vă las.

— E ridicol. E *pentru* mine, de la soţia *mea*.

Am ocolit-o iar, m-am aplecat spre cutie şi am pus mâna pe un colţ al cutiei, când, din spate, m-a blocat cu un braţ trântit peste piept. Am simţit un val momentan de furie, fiindcă *femeia* asta voia să-mi spună mie ce să fac *în casa mea*. Oricât aş încerca să fiu fiul mamei mele, vocea lui tata mi se înşurubează în cap şi lasă acolo gânduri groaznice şi cuvinte urâte.

— Domnule, e o scenă a infracţiunii, nu…

Căţea proastă.

Nici una, nici două, în cameră a ajuns şi partenerul ei, Riordan, a tăbărât şi el pe mine, m-am dezbărat de ei cu lehamite — *bine, bine, la dracu'* — şi m-au împins până jos la parter. O femeie stătea în patru labe lângă uşa de la intrare, amuşinând în lungul parchetului, căutând, presupun, pete de sânge. M-a privit impasibilă şi a coborât iarăşi capul.

M-am chinuit să mă calmez în timp ce conduceam înapoi spre casa lui Go. Era doar unul dintre multele lucruri agasante şi tâmpite pe care avea să le facă poliţia în cursul anchetei (îmi plac regulile cu sens, nu cele fără logică), aşa că trebuia să mă calmez: *Nu te lua în gură cu poliţaii*, mi-am spus. Repetă dacă e nevoie: *Nu te lua în gură cu poliţaii*.

M-am ciocnit de Boney la intrarea în secţia de poliţie, şi mi-a spus: „Ţi-au venit socrii, Nick“ pe un ton încurajator, de parcă mi-ar fi oferit o brioşă caldă.

Marybeth și Rand Elliott se ţineau unul pe altul pe după umeri. În mijlocul secţiei, arătau de parcă ar fi pozat pentru albumul de la balul de absolvire. Așa-i vedeam mereu, atingându-se pe braţe, frecându-și bărbiile, mângâindu-se pe obraji. Ori de câte ori veneam în vizită la reşedinţa Elliott mă transformam într-un tip care-și dregea obsesiv vocea — *sunt pe punctul să intru* —, fiindcă cei doi Elliott se puteau nimeri în orice ungher, apreciindu-se unul pe celălalt. Se pupau pe gură ori de câte ori se despărţeau, iar Rand îșI atingea nevasta pe posterior de câte ori trecea pe lângă ea. Mi-erau cu totul străine asemenea manifestări. Părinţii mei au divorţat când aveam doisprezece ani, și mă gândesc că poate, când eram copil mic, oi fi fost martor la vreun sărut cast pe obraz, când era imposibil de evitat. La Crăciun, la zile de naștere. Cu buze uscate. În cele mai bune zile ale căsniciei lor, comunicau într-un fel complet tranzacţional: *Iar s-a terminat laptele. (O să iau astăzi.) Am nevoie de chestia asta călcată cum trebuie. (O s-o calc azi.) Cât de greu e să cumperi lapte? (Tăcere.) Ai uitat să-l suni pe instalator. (Oftat.) La naiba, ia o haină pe tine și du-te chiar acum să iei lapte. Acum.* Mesaje de-ale tatălui meu, un manager de nivel mediu la o companie de telefonie care o trata pe mama, în cel mai bun caz, ca pe o angajată incompetentă. Şi în cel mai rău? N-o bătea niciodată, însă furia lui pură, dezarticulată, umplea pentru zile bune casa, uneori pentru săptămâni, făcând aerul umed, greu de respirat; tata bântuia prin casă, cu mandibula proiectată în faţă, scrâșnind așa de tare din dinţi, că se auzea din celălalt capăt al camerei. Azvârlea cu lucruri pe lângă ea, dar niciodată în ea. Sunt sigur că-și spunea: *N-o lovesc niciodată.* Sunt sigur că, datorită acestui detaliu, nu se vedea un abuzator. Dar transforma viaţa noastră de familie într-o călătorie nesfârșită pe șosea, cu indicatoare proaste și șofer turbat de furie, într-o vacanţă care n-avea niciodată ocazia să fie distractivă. *Nu mă face să întorc maşina*. Hai acuma, serios, întoarce-o.

Nu cred că tata avea probleme, neapărat, cu mama. Doar că nu-i plăceau femeile. Le considera proaste, inconsecvente, iritante. *Căţeaua aia afurisită.* Era expresia lui preferată pentru orice femeie care-l călca pe bătături: șoferiţă, chelneriţă, profesoarele noastre de la școală, pe care nu le-a întâlnit de fapt niciodată, ori ședinţele cu părinţii duhnind de chestii femeiești. Încă mai ţin minte când a fost numită Geraldine Ferraro candidată la funcţia de vicepreşedinte, în 1984, cum stăteam și ne uitam cu toţii la știri înainte de cină. Mama, mămica mea cea micuţă și drăguţă, și-a lăsat mâna pe ceafa lui Go și-a zis: *Ei bine, mi se pare minunat.* Iar tata a închis iute televizorul și a zis: *E-o glumă. Ştii doar că-i o glumă. Ca și cum ai vedea o maimuţă pe bicicletă.*

A mai durat cinci ani până ce mama să se hotărască, în sfârșit, că i-a ajuns. Am venit de la școală într-o zi și taică-meu nu mai era. Fusese de dimineaţă, iar după-amiază nu mai era. Mama ne-a pus să ne așezăm în jurul mesei din sufragerie și a anunţat: „Tatăl vostru și cu mine am hotărât că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ne-am separa“, iar Go a izbucnit în plâns și a zis: „Foarte bine, vă urăsc pe amândoi!“, apoi, în loc să fugă în camera ei cum cerea scenariul, s-a dus la mama și a îmbrăţișat-o.

Tata s-a dus deci, iar mămica mea cea slăbuţă și chinuită s-a îngrășat și s-a făcut fericită — destul de grasă și extrem de fericită —, de parcă așa ar fi trebuit să fie în tot acest timp: un balon dezumflat absorbind aer. Într-un an se metamorfozase în femeia robotitoare, caldă și voioasă ce avea să fie până la moarte, iar sora ei zicea chestii precum: „Mulţumesc lui Dumnezeu că s-a întors vechea Maureen“, ca și cum femeia care ne crescuse ar fi fost vreo impostoare.

Cât despre tatăl meu, am vorbit, cu anii, doar la telefon, cam o dată pe lună, conversaţii politicoase și de informare, recitaluri de *lucruri care s-au întâmplat*. Singura întrebare pe care a pus-o tata despre Amy vreodată era: „Ce mai face Amy?“, menită să nu stârnească alt răspuns decât „bine“. S-a

ţinut cu încăpăţânare la distanţă chiar şi după ce s-a scufundat în demenţă, după şaizeci de ani. *Dacă vii mereu devreme, nu întârzii niciodată.* Mantra tatălui meu, iar asta includea şi instalarea Alzheimerului — un declin lent urmat de o cădere bruscă, severă, care ne obligase să-l mutăm pe tatăl nostru independent şi misogin într-un azil imens ce duhnea a supă de pui şi a pipi, unde avea să fie înconjurat de femei care să-l ajute tot timpul. Ha!

Tata avea limitări. Asta ne-a spus mereu mama noastră cea bună la inimă. Avea limitări, dar nu voia să facă niciun rău. Frumos din partea ei, însă el făcea de fapt rău. Mă îndoiesc că sora mea o să se mărite vreodată: dacă e tristă, abătută sau furioasă are nevoie să stea singură — se teme ca un bărbat să nu-i ia în derâdere lacrimile femeieşti. Nici eu nu-s mai breaz. Părţile bune le am de la mama. Pot să glumesc, să râd, să tachinez, pot să sărbătoresc, să sprijin şi să laud — pot, în principiu, să operez la lumina soarelui —, dar nu mă descurc cu femei furioase ori plânse. Simt cum urcă în mine furia tatei, în chipul cel mai urât. Amy ar putea să-ţi povestească. Şi ţi-ar povesti cu siguranţă dacă ar fi aici.

Am stat un moment să mă uit la Rand şi Marybeth, înainte să mă vadă ei. M-am întrebat cât de furioşi or fi pe mine. Comisesem un act de neiertat telefonându-le atât de târziu. Din cauza laşităţii mele, socrii mei aveau să păstreze mereu în minte seara aceea de tenis: aerul cald, mingile galbene ţopăind leneş pe teren, scârţâitul pantofilor de sport, noaptea obişnuită de joi petrecută în timp ce fiica lor dispăruse.

— Nick, a zis Rand Elliott, observându-mă.

A făcut trei paşi mari spre mine şi, în vreme ce mă oţeleam în aşteptarea unui pumn, m-a îmbrăţişat cu putere şi disperare.

— Cum te descurci? mi-a şoptit şi-a început să mă legene.

La sfârşit a slobozit un înghiţit în sec strident, un suspin înecat, şi m-a apucat de braţe.

— O s-o găsim pe Amy, Nick. Altfel nu se poate. Să crezi asta, bine?

M-a mai ţintuit cu căutătura lui albastră vreme de câteva secunde, apoi l-a luat iarăşi — trei suspine ca de fată au izbucnit din el ca nişte sughiţuri —, iar Marybeth s-a lipit şi ea de grămadă şi şi-a îngropat faţa în subsuoara soţului.

Când ne-am separat, m-a cercetat cu nişte ochi imenşi, uimiţi.

— E doar un… un nenorocit de *coşmar*, a zis. Cum te simţi, Nick?

Când te întreba *cum te simţi?*, pentru Marybeth nu era o chestie de politeţe, ci o întrebare existenţială. Mi-a analizat figura, şi eram sigur că mă studiază şi că avea să reţină fiecare gând şi acţiune de-a mea. Soţii Elliott erau de părere că orice trăsătură trebuie cercetată, judecată, categorisită. Totul înseamnă ceva, orice se poate folosi. Mami, Tati, Bebe erau trei persoane avansate, cu trei niveluri avansate în psihologie — cugetau mai mult înainte de nouă dimineaţa decât o făceau majoritatea oamenilor într-o lună întreagă. Ţin minte că odată am refuzat nişte plăcintă cu cireşe la cină, iar Rand şi-a lăsat capul în piept şi a zis: „Aha! Iconoclast. Respinge patriotismul simplu, simbolic“. Şi când am încercat s-o iau ca pe o glumă şi să râd, zicând că deh, nu-mi place nici tarta cu cireşe, Marybeth i-a atins braţul lui Rand: „E din cauza divorţului. Toate mâncărurile astea alinătoare, deserturile care se mănâncă în familie, sunt amintiri urâte pentru Nick“.

Era aiurit, dar teribil de drăguţ că oamenii ăştia consumau atâta energie încercând să-şi dea seama cum sunt. Răspunsul: nu-mi plac cireşele.

Pe la unsprezece şi jumătate, secţia devenise o bâzâială continuă. Sunau telefoane, oamenii răcneau din cealaltă parte a încăperii. O femeie al cărei nume nu l-am reţinut, pe care o sesizasem doar în

ipostaza de căpăţână ciripitoare cu mult păr, s-a înfiinţat brusc lângă mine. Habar n-aveam de când era acolo:

— … şi chestia de căpătâi aici, Nick, e să rogi lumea să se uite după Amy şi să-i faci să înţeleagă că are o familie care o iubeşte şi o vrea înapoi. O să fie foarte controlat. Nick, o să fie nevoie să… Nick?

— Mda.

— Oamenii or să vrea o declaraţie scurtă de la soţ.

Go, din cealaltă parte a încăperii, venea spre mine ca o săgeată. Mă lăsase la secţie, fugise apoi la Bar să se ocupe de chestii vreo treizeci de minute şi se întorcea acum, purtându-se de parcă m-ar fi abandonat o săptămână, fandând printre pupitre, ignorându-l elegant pe tânărul agent care fusese pus, evident, să o escorteze, într-o manieră grăbită şi demnă.

— Bine până acum? a zis Go, strângându-mă cu un braţ, într-o îmbrăţişare masculină.

Copiii Dunne nu se descurcă la îmbrăţişat. Degetul mare al lui Go mi-a aterizat pe sfârcul drept.

— Aşa aş vrea să fie mama aici, a şoptit.

La asta mă gândisem şi eu.

— Nicio veste? a întrebat după ce şi-a retras mâna.

— Nimic, băga-mi-aş…

— Arăţi ca şi cum te-ai simţi oribil.

— Mă simt ca un rahat plouat.

Eram pe punctul să zic ce idiot eram că n-o ascultasem în privinţa băutului.

— Şi eu aş fi terminat sticla, a zis şi m-a bătut pe spate.

— E aproape timpul, a spus femeia de la relaţii publice, apărând iarăşi ca prin minune. N-au venit chiar puţini, pentru un weekend cu sărbătoare naţională.

A început să ne conducă spre o sală mohorâtă de conferinţe — cu jaluzele de aluminiu, scaune pliante şi o mână de reporteri plictisiţi —, apoi sus pe podium. Mă simţeam ca un vorbitor de mâna a treia la o conferinţă mediocră, în hainele mele comode, albastre, adresându-mă unui public captiv format din oameni năuciţi de schimbarea de fus orar, cu reverii despre ce urmau să mănânce la prânz. Dar i-am văzut cum se înviorează când m-au zărit — să zicem că eram un tip tânăr, cu aparenţă decentă —, apoi femeia de la relaţii publice a plasat un poster de carton pe un suport, şi era o fotografie mărită cu Amy arătând la apogeul frumuseţii ei, cu faţa aceea care te făcea să te îndoieşti continuu: *Nu poate să arate chiar atât de bine, nu?* Putea, arăta, şi m-am holbat la poza soţiei mele în vreme ce aparatele înregistrau imagini cu mine holbându-mă. M-am gândit la ziua aceea în New York, când o găsisem iarăşi: părul blond, ceafa, atâta văzusem, dar ştiusem că e ea şi luasem asta ca pe un semn. Văzusem milioane de cranii în viaţă, dar ştiusem că acela era craniul drăgălaş al lui Amy, plutind pe Seventh Avenue în faţa mea. Ştiusem că e ea şi că aveam să fim împreună.

Se declanşau bliţuri. M-am întors şi am văzut pete de lumină. Era suprarealist. Aşa zice mereu lumea ca să descrie momente doar un pic neobişnuite. M-am gândit: *Nici n-aveţi vreo nenorocită de idee despre cât e de suprarealist*. Mahmureala mă lua şi mai tare de-acum, iar ochiul stâng îmi zvâcnea ca o inimă.

Aparatele foto se declanşau, cele două familii stăteau alături, toţi cu gurile strânse, Go singura care aducea cumva cu o persoană reală. Restul arătam ca nişte surogate de oameni, trupuri de manechine aduse în scenă. Amy, pe panoul ei, arăta mai prezentă. Văzuserăm cu toţii asemenea conferinţe de presă — când dispăruseră alte femei. Eram siliţi să jucăm în scena aşteptată de telespectatori:

familia îngrijorată, dar plină de speranţă. Ochi lucioşi de la cafeină şi braţele de păpuşă de cârpă.

Mi se rostea numele; cei prezenţi au scos un pufnet colectiv de anticipaţie. *Spectacolul începe*.

Când am văzut transmisia, mai târziu, nu mi-am recunoscut vocea. Abia mi-am recunoscut faţa. Băutura, ca o mâzgă plutind chiar sub piele, mă făcea să arăt ca un vagabond cărnos, suficient de senzual cât să par de proastă reputaţie. Îmi fusese teamă să nu-mi tremure vocea, aşadar, vorbisem hipercorect şi cuvintele sunaseră răspicat, de parcă aş fi citit un raport de bursă. „Vrem doar ca Amy să ajungă acasă cu bine…“ Total neconvingător, deconectat. Puteam, la fel de bine, să fi citit numere la întâmplare.

Rand Elliott a ieşit în faţă şi a încercat să mă salveze.

— Fiica noastră, Amy, e o dulceaţă de fată, plină de viaţă. E singurul nostru copil, e isteaţă, frumoasă şi bună. Chiar este Uimitoarea Amy. Şi o vrem înapoi. Nick o vrea înapoi.

Mi-a lăsat o mână pe umăr, s-a șters la ochi şi m-am transformat, involuntar, în stană de piatră. Tata, din nou: *Bărbaţii* nu plâng.

Rand a continuat să vorbească:

— O vrem înapoi unde-i e locul, cu familia ei. Am stabilit un centru de comandă la Days Inn…

La ştiri avea să apară Nick Dunne, soţul femeii dispărute, stând înţepenit lângă socru, cu braţele încrucişate, ochii împăienjeniţi, arătând aproape plictisit printre hohotele de plâns ale părinţilor lui Amy. Ba şi mai rău. Reacţia mea de demult, nevoia de a le reaminti oamenilor că nu eram un nemernic, că eram de treabă chiar dacă arătam aşa de impasibil, chiar dacă aveam mutra aceea arogantă de nenorocit.

Aşa a apărut, din senin, în timp ce Rand se ruga pentru reîntoarcerea fiicei lui: un zâmbet de asasin.

Demo version limitation, this page not show up.

Demo version limitation, this page not show up.

Amy Elliott Dunne

23 august 2010

Jurnal

Vară. Păsările. Raze de soare. Mi-am petrecut ziua dând ture prin Prospect Park; pielea mă ustură, oasele mă dor. Mă lupt cu nefericirea. E o îmbunătăţire, de vreme ce ultimele trei zile mi le-am petrecut în casă, în aceeaşi pijama jegoasă, numărând orele până la cinci, când pot să-mi pun ceva de băut. Încercând să-mi aduc aminte de suferinţele din Darfur. Să pun lucrurile în perspectivă. Care, presupun, înseamnă doar continuarea exploatării oamenilor din Darfur.

În ultimele săptămâni au ieşit multe la iveală. Cred că asta-i, că s-au întâmplat toate deodată şi, de aceea am oscilaţiile astea emoţionale. Nick şi-a pierdut serviciul acum o lună. Recesiunea ar trebui, cică, să se mai domolească, dar nimeni nu pare să ştie asta. Aşa că Nick şi-a pierdut slujba. În a doua serie de concedieri, exact cum a prevăzut — la doar câteva săptămâni de la prima serie. *Ca să vezi, n-am concediat suficienţi*. Nişte idioţi.

Şi-mi zic eu, mai întâi, că o să fie OK Nick. Avea ditamai lista cu lucruri pe care a vrut dintotdeauna să le facă. Unele-s mărunţişuri: schimbat baterii de ceas şi resetat deşteptătoare, înlocuit o ţeavă de sub chiuvetă şi zugrăvit toate camerele pe care le-am zugrăvit mai demult şi nu ne-a plăcut cum au ieşit. A făcut, în principiu, o groază de chestii prin casă. E chiar drăguţ să duci nişte treburi la capăt, când apuci să faci asta, în viaţă, atât de rar. A pornit apoi cu chestii mai mari: să citească *Război şi pace*. A cochetat cu gândul de a lua lecţii de arabă. A stat o groază încercând să se gândească ce aptitudini vor avea căutare pe piaţă în următoarele decenii. Mi-a frânt inima, dar, de dragul lui, n-am zis nimic.

Îl tot întreb: „Eşti sigur că-i în regulă?“

La început am încercat serios, la o cafea, cu contact vizual, cu mâna într-a lui. Apoi pe fugă, uşurel, în trecere. După aceea drăgăstos, în pat, mângâindu-i părul.

Are acelaşi răspuns mereu: „Sunt bine. Chiar nu vreau să vorbesc despre asta“.

Am scris un test perfect pentru asemenea vremuri: „Cum faci faţă concedierii?“

a) stau în pijamale şi mănânc o groază de îngheţată — posomorala e terapeutică!
b) scriu chestii urâte despre fostul şef şi le postez online, peste tot — e bine să te uşurezi!
c) până apare un serviciu nou, încerc să-mi găsesc lucruri folositoare de făcut în timpul liber pe care-l am acum, cum ar fi să învăţ o limbă cu căutare pe piaţă sau să citesc, în sfârşit, *Război şi Pace*.

Era un compliment adus lui Nick, C fiind răspunsul corect — dar n-a făcut decât să zâmbească acru

când i l-am arătat.

Apoi, după câteva săptămâni, agitaţia ocupată a încetat, chestiile utile au încetat, de parcă într-o bună dimineaţă s-ar fi trezit sub un panou învechit şi plin de praf pe care scria *De ce curu' meu să-mi bat capul?* Privirea lui şi-a pierdut strălucirea. Acum se uită la tv, caută pornografie pe internet, se uită la pornografie la tv. Comandă multă mâncare la domiciliu, iar cutiile de plastic stau sprijinite de coşul de gunoi ce dă pe dinafară. Nu vorbeşte cu mine, se poartă de parcă acţiunea de a vorbi l-ar durea fizic şi eu aş fi o femeie tare rea dacă i-aş cere asta.

Abia dacă a dat din umeri când i-am spus că am fost concediată şi eu. Săptămâna trecută.

— E groaznic, îmi pare rău, zice. Dar măcar ai banii tăi pe care te poţi baza.

— Avem banii. Şi să ştii că îmi plăcea munca mea.

Şi începe să cânte „Nu poţi avea întotdeauna ce-ţi doreşti", fals şi piţigăiat, cu un soi de dănţuială împleticită, şi-mi dau seama că-i beat. E după-amiaza târziu, ziua e frumoasă, albastră, iar casa noastră e mucedă, duhneşte de izul mâncării chinezeşti stricate, draperiile astupă geamurile; am început să umblu din cameră în cameră ca să le aerisesc, am tras draperiile speriind gogoloaiele de praf şi, când am ajuns în biroul întunecos, m-am împiedicat de o pungă de pe duşumea, apoi de alta şi de încă una, ca pisica din desene animate care intră în odaia plină de capcane de şoareci. Când am aprins lumina, am văzut zeci de pungi de cumpărături, din locuri unde nu se duc oamenii puşi pe liber. Sunt magazine scumpe pentru bărbaţi, prăvălii cu costume făcute la comandă, unde vânzătorii aduc cravatele una câte una, întinse pe braţ, cumpărătorilor ce-i aşteaptă cuibăriţi în jilţuri de piele. Toate drăciile astea sunt făcute *de comandă*.

— Ce-i cu astea, Nick?

— Pentru interviuri de angajare. Dacă vreodată mai angajează cineva.

— Îţi trebuie atâtea?

— Păi, *avem* banii.

Îmi zâmbeşte sumbru, cu braţele încrucişate.

— Ai vrea măcar să le pui pe umeraş?

Câteva dintre învelitoarele de plastic au fost roase de Bleecker. O grămăjoară de vomă de pisică zace lângă un costum de trei mii de dolari; o cămaşă albă e plină de păr portocaliu, de la motanul care a tras acolo un pui de somn.

— Nu chiar, nţţ, face şi-mi aruncă un rânjet.

N-am fost cicălitoare niciodată. Ba chiar am fost mereu mândră de natura mea necicălitoare. Din cauza asta, mă scoate din sărite că Nick mă forţează să-l cicălesc. Sunt dispusă să trăiesc cu o anume doză de dezordine, de leneveală, de învălmăşeală. Îmi dau seama că sunt mai obsedată de ordine decât Nick şi încerc să am grijă să nu-mi arăt nevoia compulsivă pentru lucruri aşezate impecabil, pentru liste cu lucruri de făcut. Nick nu-i genul care s-ar gândi să dea cu aspiratorul sau să cureţe prin frigider. Chiar nu *vede* asemenea chestii. În regulă. Serios. Dar îmi place să am totuşi un anume standard de viaţă — e cinstit să spun, cred, că gunoiul n-ar trebui să dea pe dinafară literalmente, şi că farfuriile n-ar trebui să stea în chiuvetă o săptămână întreagă, cu resturi uscate de burrito cu fasole pe ele. Ţine, pur şi simplu, de ideea de a coabita civilizat cu cineva. Iar Nick nu mai face nimic în ultima vreme, aşa că trebuie să-l cicălesc şi asta mă scoate din sărite: *M-ai transformat în ceva ce n-am fost niciodată şi nici n-am vrut să fiu, într-o pisăloagă, fiindcă nu-ţi îndeplineşti partea ta dintr-o înţelegere comună cât se poate de elementară. Nu face asta, nu-i bine s-o faci.*

Ştiu, ştiu, *ştiu* că pierderea unui loc de muncă e ceva incredibil de stresant, se zice că, mai ales

pentru un bărbat, ar fi ca un deces în familie, şi mai ales pentru un bărbat ca Nick, care a muncit dintotdeauna, aşa că am tras adânc aer în piept, mi-am împachetat bine furia într-o minge de cauciuc roşu şi i-am tras un şut mental, trimiţând-o în spaţiu.

— Ei, atunci te deranjează dacă le pun eu pe umeraş? Ca să rămână în bună stare pentru tine?

— Fă-ţi damblaua.

El-şi-ea-concediaţii, nu-i aşa că-i drăguţ? Ştiu că suntem mai norocoşi decât majoritatea: ori de câte ori mă simt neliniştită, intru online şi-mi verific fondul bancar. Nici nu i-am zis fond bancar înainte să-i zică Nick aşa: nu-i chiar atât de măreţ. E, adică, mişto, e super că am o rezervă de — 785 000 de dolari, mulţumită părinţilor mei. Dar nu-i genul de sumă care să ne permită să nu mai muncim niciodată, mai ales în New York. Ideea părinţilor mei a fost să mă facă îndeajuns de sigură pe mine cât să nu trebuiască să fac alegeri bazate pe bani — în educaţie şi carieră —, dar nici s-o duc atât de bine încât să fiu tentată s-o las baltă. Nick se amuză, dar eu cred că e un gest foarte frumos pentru un părinte. (Şi potrivit, ţinând cont că mi-au plagiat copilăria pentru cărţile lor.)

Dar încă nu mi-e bine după ce am fost concediată, după ce am fost *amândoi* concediaţi; şi m-a sunat tata, întrebând dacă el şi cu mami ar putea să treacă pe la noi. Trebuie să vorbească ceva cu noi. În după-amiaza aceea, de fapt, dacă nu-i nicio problemă. Sigur că e OK, le-am spus, în timp ce, în cap, gândeam *Cancer cancer cancer.*

Şi părinţii mei apar la uşă, arătând de parcă ar fi făcut un efort. Tata e lustruit şi ferchezuit, impecabil, cu excepţia pungilor de sub ochi. Mama poartă una dintre rochiile ei vineţii pe care le îmbrăca mereu pe la discursuri şi ceremonii, când mai era invitată pe la asemenea evenimente. Zice că o asemenea culoare solicită ca purtătorul să arate încredere în sine.

Arată nemaipomenit, dar par ruşinaţi. Îi îndrum spre sofa şi stăm cu toţii în tăcere timp de o secundă.

— Copii, mama ta şi cu mine am intrat, se pare…, începe într-un târziu tata, apoi se opreşte să tuşească.

Îşi pune mâinile pe genunchi; pumnii lui mari sunt palizi.

— Eh, am intrat, se pare, într-o ditamai încurcătura financiară.

Nu ştiu care ar trebui să-mi fie reacţia: şoc, consolare, dezamăgire. Părinţii mei nu mi-au povestit niciodată de vreun necaz de-al lor. Nici nu cred că au avut prea multe necazuri.

— Faptul e că am fost iresponsabili, continuă Marybeth. Am trăit, în ultimul deceniu, de parcă am fi făcut aceiaşi bani ca în deceniile de dinainte, şi n-am făcut. Nici jumătate măcar, dar n-am vrut s-o recunoaştem. *Optimişti*… ăsta ar fi un fel de a formula. Am tot crezut că o s-o scoatem la capăt cu următoarea carte cu *Amy*. Dar nu s-a întâmplat. Şi am continuat să luăm decizii proaste. Am făcut investiţii prosteşti. Am cheltuit prosteşte. Şi acum…

— Suntem, în principiu, faliţi, zice Rand. Casa noastră şi casa *asta* au cam intrat la apă.

Credeam — aşa am presupus — că o cumpăraseră cu banii jos. Habar n-am avut că încă mai plăteau la ea. Simt o fulgerare de stânjeneală că sunt protejată în felul ăsta, cum zice Nick.

— Cum spuneam, am făcut nişte erori grave de judecată, continuă Marybeth. Ar trebui să scriem o carte: *Uimitoarea Amy şi Ipoteca cu Rată Variabilă.* Am da-o în bară la toate testele. Am fi de luat aminte. Prietena lui Amy, Wendy Vreau-Acum.

— Harry Capu-n-traistă, adaugă Rand.

— Şi mai departe ce se întâmplă? întreb.

— Asta depinde cu totul de tine, zice tata.

Mama pescuieşte din poşetă un document explicativ făcut la domiciliu şi-l aşază pe masă înaintea noastră — diagrame, grafice şi tabele create pe computerul lor. Mă omoară când mă gândesc cum au stat ei gheboşaţi şi cu ochii mijiţi peste manualul de utilizare, încercând să-şi facă propunerea atractivă pentru mine.

Marybeth ajunge la punctul nevralgic:

— Vrem să te întrebăm dacă ne-ai putea împrumuta nişte bani din fondul tău, până ce ne dăm seama ce să facem cu restul vieţilor noastre.

Părinţii mei stau în faţa noastră ca nişte puşti de liceu dornici să capete prima lor bursă. Tata bâţâie din genunchi, până ce mama îl opreşte blând cu un deget.

— Păi, banii din fond sunt ai voştri, aşa că da, sigur că puteţi să împrumutaţi din ei, zic.

Vreau să se termine odată; privirile astea pline de speranţă ale părinţilor mei nu le pot suporta.

— Cam cât credeţi că v-ar trebui ca să plătiţi totul şi să vă simţiţi confortabil o vreme?

Tata îşi priveşte pantoful. Mama răsuflă adânc.

— Şase sute cincizeci de mii, zice.

— Oo...!

Atâta pot spune. E aproape tot ce avem.

— Amy, poate noi doi ar trebui să discutăm… începe Nick.

— Nu, nu, putem s-o facem, zic. Mă duc să-mi aduc carnetul de cecuri.

— De fapt, zice Marybeth, cel mai bine ar fi dacă ai putea să ni-i pui în cont mâine. Altfel avem o perioadă de aşteptare de zece zile.

Atunci îmi dau seama că au probleme mari.

Demo version limitation, this page not show up.

Demo version limitation, this page not show up.

Nick Dunne

Trei zile de la dispariţie

Poliţia n-are să o găsească pe Amy decât dacă cineva vrea ca Amy să fie găsită, asta e clar. Toate peticele de verde şi cafeniu au fost cercetate: kilometri de Mississippi mâlos, toate cărările şi traseele de drumeţie, amărâtele noastre de pădurici. Dacă ar fi vie, cineva ar trebui să o aducă înapoi. Dacă e moartă, natura ar trebui s-o scoată la iveală. E un adevăr palpabil, ca gustul sărat pe vârful limbii. Am ajuns la comandamentul pentru voluntari şi mi-am dat seama că toată lumea ştia asta: locul emana un soi de pleoşteală generalizată, o stare de înfrângere totală. Am luat-o spre masa cu gustări şi am încercat să mă conving să mănânc ceva. Pateuri daneze. Am ajuns să cred că mâncare mai depresivă decât pateurile daneze, care păreau deja expirate la sosire, nu există.

— Eu zic că-i în râu, îi spunea un voluntar amicului său, în vreme ce umblau cu degete murdare printre pateuri. Chiar lângă casa tipului, ce vrei mai uşor de-atât?

— Apărea până acum, o ducea curentul, se bloca în vreo ecluză, ceva.

— Dar nu şi dacă a fost tăiată. Dacă-i ciopârţeşti picioarele, braţele… corpul poate s-ajungă hăt, până în Golf. Ori măcar până-n Tunica.

M-am îndepărtat înainte să mă observe.

Un fost profesor de-al meu, domnul Coleman, stătea la o masă de joc, gheboşat peste telefon, scriind informaţii. Când i-am prins privirea, a făcut semnul pentru ţăcăniţi: spirale pe la ureche cu degetul, arătând apoi spre telefon. Ieri m-a întâmpinat zicând: „Nepoata mea a fost omorâtă de un şofer beat, deci…“ Am vorbit şoptit şi ne-am bătut pe spate, stânjeniţi.

Mi-a sunt telefonul, cel preplătit — nu mi-am dat seama unde l-aş putea ţine, deci îl ţin cu mine. Dădusem un telefon şi acum mi se răspundea, dar nu puteam să preiau apelul. Am închis telefonul, cercetând camera după cei doi Elliott, să nu mă vadă. Marybeth butona la mobilul ei BlackBerry, apoi îl ţinea în faţă, la o lungime de braţ, ca să citească textul. Când m-a văzut, s-a năpustit spre mine cu paşi mici şi iuţi, cu telefonul ţinut în faţă, ca un talisman.

— La câte ore e Memphis de-aici? a întrebat.

— Aproape cinci, cu maşina. Ce-i în Memphis?

— Hilary Handy stă în Memphis. *Urmăritoarea* lui Amy din liceu. Nu-i cam mare coincidenţa?

Nu ştiam ce să-i spun: nicio coincidenţă?

— Mda, Gilpin m-a lăsat baltă şi cu asta. *Nu putem autoriza cheltuieli pentru ceva care s-a întâmplat acum douăzeci şi ceva de ani*. Nenorocitul. Mă tratează mereu de parcă aş fi pe punctul să fac o criză de isterie; vorbeşte cu Rand când eu sunt acolo, mă ignoră total, de parcă aş avea nevoie ca soţul să-mi explice tot, proasta de mine. Un nenorocit.

— Oraşul e falit, am zis. Sunt sigur că ei chiar nu au buget suficient, Marybeth.

— Ei bine, noi avem. Serios, Nick, fata aia era dereglată rău. Şi ştiu că a încercat să dea de Amy de-a lungul anilor. Amy mi-a spus.

— Mie nu mi-a zis aşa ceva.

— Cât ar costa să faci un drum? Cincizeci de dolari? Ai vrea să te duci? Ai zis că o să te duci. Te rog? N-o să-mi pot scoate asta din cap până nu ştiu că a vorbit cineva cu ea.

Ştiam că asta, cel puţin, e adevărat, fiindcă şi fiica ei suferă de aceeaşi îngrijorare acută: Amy ar putea să se agite o seară întreagă de grija că a lăsat cuptorul deschis, chiar dacă nici n-am făcut mâncare în ziua aceea. Oare uşa e închisă? Sunt sigur? E un caz grav de scenarită catastrofică. Fiindcă niciodată nu e doar uşa, închisă sau nu; e vorba că uşa e deschisă, înăuntru sunt oameni, iar oamenii ăia o aşteaptă s-o violeze şi s-o omoare.

Am simţit cum pielea mi se acoperă cu o peliculă de sudoare, fiindcă, în sfârşit, temerile soţiei mele deveniseră fapt. Imaginează-ţi ce satisfacţie îngrozitoare e să ştii că toţi anii ăştia de griji n-au fost în van.

— Sigur că mă duc. Şi o să trec şi prin St. Louis, să-l văd şi pe celălalt, pe Desi. E ca şi făcut.

M-am întors, mi-am început ieşirea artistică din scenă, am făcut vreo şapte metri şi, brusc, am dat iarăşi nas în nas cu Stucks, a cărui faţă încă era buhăită de somn.

— Am auzit că poliţaii au căutat prin mall ieri, a zis, scărpinându-şi falca.

În cealaltă mână avea o gogoaşă glazurată, neîncepută. O umflătură ca o baghetă i se iţea din buzunarul din faţă al pantalonilor largi. Aproape mi-a venit să fac o glumă: *E doar o chiflă acolo-n pantalonii tăi, sau te…*

— Mda. Nimic.

— *Ieri*. S-au dus ieri, ziua, neisprăviţii.

Şi-a ferit capul, a aruncat o privire împrejur, îngrijorat parcă să nu fie auzit de cineva. Apoi s-a aplecat mai aproape de mine.

— Noaptea trebuie mers, atunci vin acolo. Peste zi sunt pe lângă râu, cu steagurile lor.

— Steaguri?

— Păi da, stau pe la intrările în autostrăzi cu semnele alea: *Dat afară, vă rog să mă ajutaţi, Am nevoie de bani de bere*, din astea, a spus, cercetând din priviri încăperea. La produs cu steagul, mă.

— OK.

— Şi nopţile-s la mall.

— Păi atunci să mergem în noaptea asta, am zis. Tu, cu mine şi cine mai e.

— Joe şi Mikey Hillsam, a zis Stucks. Ei sunt gata.

Fraţii Hillsam erau cu vreo trei–patru ani mai mari decât mine, băieţii duri ai oraşului. Tipi născuţi fără gena fricii, nepăsători la durere. Puşti atletici care alergau de colo-colo verile, pe picioarele lor scurte şi musculoase, jucau baseball, beau bere şi se ţineau de rămăşaguri bizare: se dădeau cu skate-ul prin canalizări, se suiau în pielea goală pe turnuri de apă. Genul de gagii care se dezbrăcau goi-puşcă în câte o duminică plicticoasă şi ştiai că ceva avea să urmeze, probabil nimic bun, dar ceva. Evident că fraţii Hillsam erau gata.

— Bun, am zis. Mergem în seara asta.

Telefonul mi-a sunat în buzunar. Chestia nu se închisese bine. Şi a mai sunat o dată.

— Nu răspunzi? a întrebat Stucks.

— Nţ.

— Ar trebui să răspunzi la toate apelurile, mă. Chiar ar trebui.

Nu mai era nimic de făcut pentru restul zilei. Nu era planificată nicio căutare, nu mai trebuiau fluturaşi, telefoanele aveau operatori. Marybeth începea să trimită voluntarii acasă; nu făceau decât să se învârtă pe acolo şi să mănânce, plictisiţi. Pe Stucks îl bănuiam că plecase cu jumătate din ce era pe masă în buzunare.

— Ceva nou de la detectivi? a întrebat Rand.

— Nimic, am răspuns în acelaşi timp cu Marybeth.

— Ar putea fi de bine, nu? a zis Rand cu ochi plini de speranţă, iar Marybeth şi cu mine i-am cântat în strună.

Da, sigur.

— Când pleci la Memphis? a întrebat ea.

— Mâine. Astăzi, cu câţiva prieteni, mai facem o căutare la mall. Nu credem că a fost făcută bine ieri.

— Excelent, a zis Marybeth. Ăsta-i genul de acţiune care ne trebuie. Bănuim că n-a fost făcut ceva bine prima dată, facem noi. Fiindcă eu, una… nu-s prea impresionată de ce s-a făcut până acum.

Rand a pus o mână pe umărul nevesti-sii, un semnal ce îndemna la abţinere şi care fusese transmis şi primit în nenumărate rânduri.

— Mi-ar plăcea să vin cu tine, Nick, a zis. În seara asta.

Rand purta o cămaşă de golf de un albastru palid şi pantaloni oliv, iar părul îi lucea ca un coif întunecat. Mi l-am imaginat încercând să se dea bine pe lângă fraţii Hillsam, făcându-şi deznădăjduit numărul lui, sunt-unul-dintre-băieţi — *hei, îmi place şi mie să mai trag câte-o bere, şi ce-i cu echipa voastră sportivă?* — şi am simţit acut, o clipă, o străfulgerare de jenă.

— Sigur, Rand. Sigur.

Îmi mai rămâneau zece ore bune. Maşina mi-o dăduseră înapoi — după ce o procesaseră, aspiraseră şi trăseseră la imprimantă, presupun —, aşa că am mers până la secţia de poliţie cu maşina unei voluntare mai vârstnice, una dintre bunicuţele pline de energie, care părea destul de agitată că rămăsese singură cu mine.

— Îl duc pe domnul Dunne până la secţia de poliţie, dar o să mă-ntorc în mai puţin de jumătate de oră, i-a zis unei prietene. Nu stau mai mult de jumătate de oră.

Gilpin nu luase ca probă al doilea bilet de la Amy; fusese prea încântat de lenjeria intimă ca să-şi mai bată capul. M-am suit în maşina mea, am căscat portierele larg şi, în timp ce căldura se prelingea afară, am recitit al doilea indiciu al soţiei mele:

Gândeşte doar: sunt moartă după tine
O viaţă-n care nu eşti tu în cap nu-mi vine
M-ai adus aici să-mi povesteşti, doar mie
Isprăvile-ţi de prin copilărie
Cu pantalonii peticiţi şi şapca ta cu cozoroc.
Şi lasă-i pe ceilalţi în treaba lor:
Sărută-mă cu drag, încetişor, cu foc.

În Hannibal, Missouri, localitatea de baştină a lui Mark Twain, lucrasem verile, în adolescenţă, costumat ca Huck Finn, cu pălărie veche de pai şi pantaloni zdrenţuiţi, zâmbind maliţios în vreme ce-i îndemnam pe turişti să viziteze Prăvălia de Îngheţată. Era una dintre poveştile alea de spus la cină, în New York cel puţin, fiindcă nimeni nu putea veni cu una la fel de bună. Nimeni nu putea să zică *păi*

da, şi eu la fel.

„Şapca mea cu cozoroc“ era o glumă de-a noastră: când îi spusesem prima oară lui Amy că mă costumasem în Huck, eram la masă, la a doua sticlă de vin, şi ea se ameţise într-un fel adorabil. Zâmbea cu toată faţa şi avea obrajii îmbujoraţi când bea. Se aplecase peste masă de parcă aveam un magnet la mine. Mă tot întrebase dacă mai am cozorocul, dacă vreau să port cozorocul pentru ea, şi când am întrebat-o de ce, pentru numele Cerului, credea ea că Huck Finn avusese vreun asemenea cozoroc, a înghiţit în sec şi a zis: „O, voiam să zic pălărie de pai!“ De parcă ar fi fost două cuvinte interschimbabile. După aceea, ori de câte ori ne uitam la tenis, lăudam mereu pălăriile sportive de pai ale jucătorilor.

Hannibal era totuşi o alegere stranie pentru Amy, fiindcă nu-mi aduceam aminte să fi petrecut pe acolo momente deosebit de bune sau de rele, ci doar nişte timp. Ţin minte că am hoinărit amândoi pe acolo, acum aproape un an, arătând cu degetul chestii, citind inscripţii comemorative şi zicând „e interesant“, pe când celălalt se arăta de acord cu câte un „da, este“. Mă mai dusesem pe-acolo fără Amy, de atunci (greu e să-mi înăbuş nostalgia), şi avusesem o zi nemaipomenită, cu zâmbete largi şi împăcare cu lumea întreagă. Dar cu Amy totul fusese încremenit, ca o rutină. Un pic stânjenitor. Ştiu că la un moment dat începusem o poveste caraghioasă cu o excursie făcută cu şcoala şi-i văzusem ochii cum devin opaci; mă înfuriasem în secret şi îmi petrecusem zece minute să-mi cultiv furia asta — fiindcă în perioada aceea a mariajului nostru mă învăţam să mă înfurii pe ea, era aproape plăcut, ca şi cum ţi-ai roade o pieliţă de la deget: ştii că ai face bine să te opreşti, nu se simte atât de plăcut pe cât ai crezut, dar nu te poţi opri din ronţăit. La suprafaţă, evident, ea n-a băgat de seamă nimic. Am continuat să ne plimbăm, să citim inscripţii şi să arătăm cu degetul.

Era o reamintire a cât de puţine amintiri plăcute aveam de când ne mutaserăm; soţia mea fusese silită să aleagă Hannibal pentru vânătoarea ei de comori.

Am ajuns în douăzeci de minute la Hannibal, am trecut pe lângă judecătoria de secol nouăsprezece, în a cărei pivniţă funcţiona acum un local cu aripioare de pui, şi am apucat-o, pe lângă un şir de afaceri distruse — bănci comunitare ruinate şi cinematografe defuncte — înspre râu. Am parcat într-un spaţiu chiar lângă Mississippi, fix în faţa vaporului *Mark Twain*. Parcarea era gratuită. (Mă încântă necontenit noutatea, generozitatea parcatului gratuit.) Postere cu omul respectiv şi coama lui albă atârnau pleoştite de pe stâlpii felinarelor stradale, contorsionate de căldură. Era o zi fierbinte ca un uscător de păr, dar, chiar şi aşa, Hannibal părea deranjant de potolit. Păşind pe cele câteva alei cu prăvălii ce vindeau suvenire — plăpumi, obiecte de anticariat şi bomboane de melasă — am văzut şi alte semne cu „De vânzare“. Casa lui Becky Thatcher era închisă pentru renovare, care urma a fi plătită cu bani ce nu fuseseră încă obţinuţi. Pentru zece bişti̇ari îţi puteai scrie numele pe gardul alb al lui Tom Sawyer, dar erau puţini doritori.

M-am aşezat pe treptele unei prăvălii goale. Îmi dădeam seama că o adusesem pe Amy aici după ce totul se sfârşise. Aveam parte, literalmente, de finalul unui mod de viaţă, o frază pe care aş fi aplicat-o altădată doar triburilor din Noua Guinee şi suflătorilor de sticlă din Apalaşi. Recesiunea pusese cruce centrului comercial. Computerele puseseră capăt Cărţii Albastre. Carthage se prăbuşise; oraşul-frate, Hannibal, pierdea teren în faţa unor locuri turistice mai strălucitoare, mai gălăgioase, mai din desene animate. Iubitul meu râu Mississippi era traversat în răspăr de crapi chinezeşti ce-şi croiau drum săltând către lacul Michigan. *Uimitoarea Amy* era terminată. Eram la capătul carierei mele, ea la al ei, era sfârşitul pentru tata, pentru mama. Finalul căsătoriei noastre. Sfârşitul lui Amy.

Un vuiet depărtat de sirenă venea de pe râu, de la un vapor cu aburi. Transpirasem la spate. M-am

ridicat în picioare. Am cumpărat biletul pentru turul pe râu. Am mers pe traseul pe care mersesem cu ea în acea zi, cu soţia mea alături, în minte. Şi în ziua aceea fusese înăbuşitor. *Eşti* NEMAIPOMENIT. În imaginaţia mea, Amy păşea alături de mine, şi de data asta zâmbea. Am simţit că mi se înmoaie stomacul.

Mi-am condus soţia, în minte, pe la principalele atracţii. Un cuplu cărunt s-a oprit să se uite la casa lui Huckleberry Finn, fără să se obosească să intre. La capătul cvartalului, un bărbat îmbrăcat ca Twain — cu păr alb şi haină albă — a coborât dintr-un Ford Focus, s-a întins, a aruncat o privire pe strada pustie şi a intrat într-un local cu pizza. Şi iată-ne şi la casa de bârne care fusese tribunalul tatălui lui Samuel Clemens. Pe placa de afară scria:

J.M. Clemens, judecător de pace.
Sărută-mă cu drag, încetişor, cu foc.
Faci totul să fie aşa de drăguţ şi de uşor, Amy. Ca şi cum chiar ai vrea să le găsesc, să mă simt bine în privinţa mea. Ţine-o tot aşa şi o să-mi depăşesc recordul.

Înăuntru nu era nimeni. M-am pus în genunchi pe duşumelele prăfuite şi m-am uitat sub prima bancă. Dacă lăsa vreun indiciu în spaţii publice, Amy îl prindea mereu cu bandă adezivă pe dedesubtul lucrurilor, undeva între cocoloaşele de gumă şi praf, şi era mereu justificată s-o facă, fiindcă nimănui nu-i plăcea să se uite pe sub chestii. Sub prima bancă nu era nimic, dar de cea din spate atârna un petic de hârtie. Am băgat mâna şi am tras plicul albastru al lui Amy, cu o bucată de scotch prinsă de el.

Bună, soţule drag.

Ai găsit-o! Eşti un bărbat extraordinar. Poate că a ajutat şi faptul că anul ăsta n-am făcut din vânătoarea de comori un marş forţat, istovitor către amintirile mele personale cele mai obscure.

Uite un citat din iubitul tău Mark Twain:

„Ce i s-ar putea face omului care a inventat sărbătorirea aniversărilor? Doar să-l ucizi ar fi prea puţin.“

Am înţeles în sfârşit ce-mi tot spuneai an după an, că vânătoarea asta de comori ar trebui să fie o vreme în care ne sărbătorim pe noi, şi nu un test ca să-mi dovedeşti că-ţi aminteşti tot ce gândesc sau spun eu de-a lungul anului. Te-ai gândi că o femeie în toată firea ar fi putut să-şi dea seama şi singură, dar… presupun că de asta avem soţi. Să ne arate ce nu vedem cu ochii noştri, chiar dacă durează cinci ani.

Aş vrea să profit de acest moment pe tărâmurile copilăriei lui Mark Twain şi să-ţi mulţumesc pentru UMOR. Eşti cu adevărat cel mai deştept şi cel mai amuzant om pe care-l cunosc. Am o memorie senzorială foarte bună: a tuturor acelor dăţi, în toţi anii, când te-ai aplecat spre urechea mea — îţi simt răsuflarea gâdilându-mi lobul chiar acum, cât îţi scriu — şi mi-ai şoptit câte ceva doar mie, doar ca să mă faci să râd. Ce lucru generos este, îmi dau seama, ca un soţ să-şi facă soţia să râdă. Şi ţi-ai ales mereu cele mai bune momente. Mai ţii minte când Insley şi maimuţa ei dansatoare ne-au făcut să ne ducem să le admirăm bebeluşul, şi am executat vizita obligatorie la casa lor bizar de perfectă, cu prea multe flori, prea tihnită, ca să luăm o gustare şi să-l vedem pe copil, şi erau aşa de plini de sine şi de condescendenţi când venea vorba că noi n-avem copii, şi între timp ne uitam la băiatul lor hidos, mânjit de bale, morcovi fierţi şi poate şi ceva fecale — dezbrăcat cu excepţia unei bavete şi a unor papucei împletiţi — şi, în timp ce sorbeam din sucul de portocale, te-ai aplecat spre mine şi mi-ai zis: „Ei, aşa o să mă-mbrac şi eu mai târziu“. Şi m-am înecat literalmente şi-am stropit cu suc peste tot. A fost unul dintre momentele acelea în care m-ai salvat, în care m-ai făcut să râd chiar la momentul potrivit. Doar o măslină, totuşi. Să ţi-o mai spun, deci, o dată: eşti AMUZANT. Acum sărută-mă!

Am simţit că mă dezumflu. Amy folosea vânătoarea de comori ca să aţâţe iarăşi focul dintre noi. Şi era prea târziu. Cât scria ea indiciile astea, habar n-avea cum mă simt eu. *De ce, Amy, n-ai putut să faci asta mai devreme?*

N-am reuşit niciodată să ne sincronizăm.

Am deschis următorul indiciu, l-am citit, l-am îndesat în buzunar, apoi am apucat-o înapoi spre casă. Ştiam unde trebuia să merg, dar încă nu eram gata. Nu mai suportam încă un compliment, încă o vorbă bună de la soţia mea, încă o ramură de măslin. Sentimentele mele faţă de ea virau prea iute de la amar la dulce.

M-am întors la Go acasă, am stat câteva ore singur, bând cafea şi agitându-mă pe lângă televizor, anxios şi iritat, omorând timpul până la expediţia de la 11, la mall.

Soră-mea geamănă s-a întors acasă pe la şapte şi ceva, arătând stoarsă după ce trebuise să servească singură la bar. Din privirea aruncată asupra televizorului am înţeles că aş face bine să-l opresc.

— Ce-ai făcut azi? a întrebat, aprinzându-şi o ţigară şi prăvălindu-se la masa veche de cărţi a mamei.

— M-am ocupat de centrul de voluntari… şi avem căutarea la mall, la ora unsprezece.

Go s-a apucat să întindă nişte cărţi la o pasienţă; fâşâitul cărţilor pe masă exprima un reproş. Am început să mă plimb încoace şi-ncolo. M-a ignorat.

— Mă uitam şi eu la televizor, ca să-mi mai iau gândul.

— Ştiu, pe bune că ştiu.

A întors pe faţă un valet.

— Trebuie să pot *face* şi eu ceva, am zis, bântuind prin camera ei de zi.

— Păi, te duci să cauţi la mall în câteva ore, a zis Go şi nu mi-a mai oferit alte încurajări.

A mai întors trei cărţi.

— Pari să crezi că-i pierdere de vreme.

— A… nu. Hei, totul merită verificat. Pe Fiul lui Sam[7] l-au prins după o amendă de parcare, nu?

Go era a treia persoană care-mi menţiona asta; părea o mantră pentru cazuri care băteau pasul pe loc. M-am aşezat de cealaltă parte a mesei.

— Nu m-am simţit îndeajuns de supărat pentru Amy, am spus. Ştiu asta.

— Poate că nu, a zis ea, privindu-mă în cele din urmă. Cam dubios te porţi.

— Cred că, în loc să mă panichez, m-am concentrat să fiu supărat pe ea. Fiindcă ne-a mers aşa de prost în ultima vreme. E ca şi cum m-aş simţi aiurea să-mi fac griji prea multe, fiindcă n-am dreptul. Presupun.

— Te-ai purtat dubios, de ce să mint, a zis Go. Dar şi situaţia-i dubioasă, a continuat, stingându-şi ţigara. Nu-mi pasă cum eşti cu mine, dar cu ceilalţi să ai grijă, OK? Oamenii judecă. Una–două.

S-a întors la pasienţă, dar voiam să mă asculte. Am continuat să vorbesc.

— Probabil că ar trebui să dau pe la tata la un moment dat, am zis. Nu ştiu dacă să-i spun despre Amy.

— Nu, a zis, nu face asta. El s-a purtat cu Amy şi mai dubios decât tine.

— Am avut mereu senzaţia că-i aminteşte de vreo iubită de demult sau ceva — aia care a scăpat. După ce a… — am coborât mâna într-un gest care semnifica Alzheimerul lui — a fost grosolan şi nesuferit, dar…

— Da, dar şi voia să o impresioneze, în acelaşi timp, a spus ea. Un prostovan de doişpe ani prins în corpul unui babalâc ticălos de şaizeci şi opt.

— Dar nu cred femeile că toţi bărbaţii sunt nişte prostovani de doişpe ani în adâncul sufletului?

— Ei, da, dacă sufletul se potriveşte.

La unsprezece și opt minute seara, Rand mă aștepta în spatele ușilor glisante ale hotelului, chiorându-se în întuneric ca să ne zărească. Fraţii Hillsam veniseră cu camioneta; Stucks şi cu mine stăteam în remorcă. Rand a venit spre noi fuguţa, în pantaloni scurţi kaki, de golf, şi un tricou Middlebury imaculat. A săltat în spate lângă noi, s-a aşezat cu o surprinzătoare degajare pe roata de rezervă şi s-a îngrijit de prezentări de parcă ar fi fost gazda unui talk-show în mişcare.

— Îmi pare tare rău de Amy, Rand, a zis tare Stucks, în timp ce ieşeam hurducăindu-ne din parcare, cu viteză mai mare decât era necesar, şi o apucam pe autostradă. E aşa de dulce. Odată m-a văzut când zugrăveam o casă, de-mi transpirau coa… coatele, şi s-a dus până la un non-stop, mi-a luat o apă gazoasă mare şi mi-a adus-o, chiar acolo la scară.

Era o minciună. Aşa de puţin îi păsa lui Amy de băutura răcoritoare a lui Stucks, că nu s-ar fi ostenit nici să se pişe într-un pahar pentru el.

— Aşa e ea, Amy a noastră, a zis Rand, făcându-mă să mă îmbujorez de o agasare neașteptată, deloc cavalerească.

Poate că era jurnalistul din mine, dar faptele erau fapte şi oamenii nu aveau de ce s-o transforme pe Amy în cea mai bună prietenă a tuturor doar fiindcă era comod emoţional.

— Middlebury, deci? a continuat Stucks, arătând spre tricoul lui Rand. Aveţi o echipă de rugby dată naibii.

— *Chiar* că avem, a replicat Rand, şi s-au lansat amândoi într-o discuţie puţin probabilă despre rugby şi arte liberale, strigând ca să acopere zgomotul maşinii, aerul, noaptea, până la centrul comercial.

Joe Hillsam şi-a parcat maşina lângă piatra de temelie gigantică a magazinului Mervyns. Am sărit din maşină cu toţii, ne-am întins picioarele, ne-am scuturat un pic ca să ne trezim. Noaptea era umedă, cu un ciob de lună pe cer. Am observat că Stucks era îmbrăcat — ironic poate, dar poate că nu — cu un tricou pe care scria *Economiseşte gazul, băşeşte-te la borcan.*

— Hm… ăă... locul ăsta, ce facem noi, totul e al dracu’ de periculos, nu vreau să vă mint, a început Mikey Hillsam.

Se făcuse mătăhălos cu trecerea anilor, la fel ca şi fratele lui; nu mai aveau doar piepturile ca nişte butoaie, erau peste tot ca nişte butoaie. Unul lângă altul cântăreau, probabil, vreo două sute cincizeci de ocale.

— Am fost odată pe-aici cu Mikey, aşa, de… nu ştiu, să vedem locul, cred, să vedem ce s-a ales de el, şi a fost cât pe ce să dăm în primire, a zis Joe. Aşa că-n seara asta suntem precauţi.

A băgat mâna în cabină, a tras de acolo o geantă lunguiaţă de pânză şi a deschis fermoarul, scoţând la iveală vreo şase bâte de baseball, pe care a început să le împartă solemn. Când a ajuns la Rand, a ezitat.

— Ăă, vrei una?

— La naiba, sigur că vreau, a zis Rand şi toţi au dat din cap aprobator, zâmbind, energizaţi ca de o bătaie pe spate prietenească, un *bun aşa, bătrâne*.

— Haideţi, a zis Mickey şi ne-a condus pe lângă exteriorul clădirii. E o uşă cu încuietoarea spartă pe aici, pe lângă Spencer’s.

Chiar atunci am trecut pe lângă ferestrele întunecate de la Shoe-Be-Doo-Be, unde lucrase mama mai bine de jumătate din viaţa mea. Încă îmi amintesc cât de încântată fusese când se dusese să facă o cerere de slujbă la cel mai minunat dintre locuri — mallul! —, cum plecase la târgul de locuri de muncă într-o sâmbătă dimineaţă, în pantalonii ei de culoarea piersicii, femeie la patruzeci de ani

căutându-şi pentru prima oară un serviciu şi revenind acasă cu un zâmbet fâstâcit: nici nu ne imaginam noi cât de plin era la mall, câte soiuri de magazine! Şi cine ştie la care avea să lucreze? Depusese solicitări la nouă! Magazine de îmbrăcăminte, magazine de electronice, ba chiar şi la un magazin de floricele de porumb cu arome exotice. Când anunţase, o săptămână mai târziu, că devenise oficial vânzătoare de pantofi, copiii ei nu fuseseră defel impresionaţi.

— O să trebuiască să atingi tot felul de picioare jegoase, se plânsese Go.

— O să cunosc tot felul de oameni interesanţi, o corectase mama.

Am aruncat o privire pe geamul întunecat. Locul era cu totul gol, cu excepţia unui calapod de pantofi aşezat fără rost lângă perete.

— Mama a lucrat aici, i-am spus lui Rand, obligându-l să zăbovească lângă mine.

— Ce fel de loc era?

— Un loc plăcut, se purtau bine cu ea.

— Nu, ce vindeau, vreau să zic?

— A, pantofi. Despre pantofi era vorba.

— Pantofi, exact. Îmi place. Ceva de care oamenii au nevoie cu adevărat. Şi, la capătul zilei, ştii ce-ai făcut: ai vândut pantofi la cinci oameni. Nu-i ca scrisul, aşa-i?

— Dunne, vino-ncoa!

Stucks stătea sprijinit de uşa deschisă din faţă; ceilalţi intraseră.

Mă aşteptam ca mallul să miroasă ca un spaţiu cavernos, cu temperatură controlată. Însă am simţit izuri de iarbă uscată şi pământ, miros de afară înăuntru, unde n-avea ce să caute. Clădirea era sufocant de încinsă, avea un aer dens, ca interiorul unei saltele. Trei dintre noi duceau lanterne mari de camping; lumina scotea la iveală imagini zguduitoare: suburbia post-cometă, post-zombi, post-umanitate. Un şir de cărucioare de cumpărături murdare de noroi alcătuiau bucle nebuneşti pe pardoseala albă. Un raton clefăia nişte mâncare pentru câini la intrarea unei toalete, cu ochii licărind ca nişte bănuţi.

Întregul complex era tăcut; vocea lui Mikey răsuna, paşii noştri răsunau, chicotelile de beţiv ale lui Stucks răsunau. N-aveam să fim în stare de un atac-surpriză, dacă la atac ne gândeam.

Când am ajuns pe promenada centrală a mallului, întreaga zonă s-a umflat ca un balon: patru etaje, scări rulante şi lifturi încrucişându-se în întuneric. Ne-am strâns lângă o fântână secată şi am aşteptat să preia cineva conducerea.

— Deci, băieţi, a zis cu voce şovăielnică Rand, care-i planul? Ştiţi cu toţii locul, iar eu nu. Trebuie să găsim o cale ca să sistematizăm…

Am auzit un râcâit metalic, zgomotos, o uşă de securitate ridicându-se.

— Hei, uite unul! a ţipat Stucks.

A pus lanterna pe un bărbat într-un trenci de ploaie umflat care, ţâşnind pe la intrarea unui magazin Claire, o rupea la fugă acum, depărtându-se de noi.

— Opriţi-l! a răcnit Joe şi a început să alerge după el, cu talpa groasă a tenişilor plescăind pe dalele de ceramică, cu Mikey după el, ţinând lumina lanternei îndreptată spre străin, cei doi fraţi strigând, cu voci gâjâite, *stai aşa, băi, gagiule, vrem să te-ntrebăm ceva.* Bărbatul nici măcar nu s-a uitat înapoi. *Ţi-am zis să stai, nenorocitule!* Alergătorul rămânea tăcut printre strigăte, însă mărea viteza; a ţâşnit pe coridorul mallului, ieşind şi intrând în lumina lanternei, cu trenciul fâlfâindu-i împrejur ca o mantie. Apoi individul a devenit acrobat: a săltat peste un coş de gunoi, s-a agăţat de marginea unei fântâni şi s-a strecurat, la final, pe sub o poartă metalică de securitate ce dădea spre un

Gap, apoi a dispărut.

— Să-l fut!

Fraţii Hillsam se făcuseră vineţi la faţă, pe gât, pe degete. Au început să se chinuie pe rând cu poarta, încercând s-o ridice.

M-am aplecat şi eu s-o apuc, dar nu se mişca mai mult de douăzeci de centimetri. M-am pus la pământ şi-am încercat să mă strecor pe sub poartă: degetele de la picioare, gambele, apoi am rămas blocat de la talie.

— Nu, nu merge, am mârâit. În mă-sa!

M-am dat înapoi şi am direcţionat către magazin lumina lanternei. Spaţiul de expoziţie era gol, în afară de un maldăr de ambalaje de îmbrăcăminte pe care cineva le târâse în mijloc, de parcă ar fi vrut să aprindă un foc de tabără.

— Toate magazinele dau în spate, în culoarul pentru gunoi şi reparaţii, am zis. Cred că a ajuns deja în celălalt capăt al mallului.

— Păi, să mergem în celălalt capăt, atunci, a zis Rand.

— Ieşiţi afară, rataţilor! a răcnit Joe, cu capul dat pe spate şi ochii mijiţi.

Vocea i-a răsunat prin clădire. Am început să mergem în dorul lelii, târând după noi bâtele, cu excepţia fraţilor Hillsam, care s-au folosit de ale lor ca să bocănească în uşi şi porţi, de parcă ar fi fost o patrulă militară dintr-o zonă de război dată dracului.

— Mai bine ieşiţi decât să venim noi la voi! a strigat Mikey. Hei, *salutaree!*

La intrarea unui magazin se vedeau un bărbat şi o femeie, înfofoliţi în nişte pături de armată, cu părul ud de sudoare. Mikey s-a îndreptat spre ei, masiv, respirând greu, ştergându-şi sprâncenele. Era scena din filmele de război când soldaţii frustraţi dau peste nişte săteni nevinovaţi şi se întâmplă lucruri urâte.

— Ce pula mea vrei? a întrebat bărbatul.

Era emaciat, cu obrazul atât de subţire şi de tras, că arăta de parcă s-ar fi topit. Avea părul lung şi încâlcit, până la umeri, iar ochii îi erau trişti şi priveau în sus: un Isus despuiat. Femeia era mai în formă, cu braţe şi picioare rotofeie, curate, cu părul uleios, dar pieptănat.

— Eşti unul dintre băieţii de la Cartea Albastră? a întrebat Stucks.

— Nu-s băiatul nimănui, a mormăit omul, încrucişând braţele.

— De ce n-ai şi tu respect, fir-ai al dracului? a izbucnit femeia, părând că-i vine să plângă.

S-a întors cu spatele la noi, făcându-se că se uită la ceva în depărtare.

— M-am săturat că n-are *nimeni niciun respect*.

— Te-am întrebat ceva, prietene, a zis Mikey, apropiindu-se de individ, lovindu-şi talpa cu celălalt picior.

— Nu-s dintre ăia de la Cartea Albastră, a zis bărbatul. Doar mai ghinionist de fel.

— Rahat!

— Sunt pe-aici tot felul de oameni, nu numai de la Cartea Albastră. Dar, dacă după asta umblaţi…

— Duceţi-vă, duceţi-vă deci şi găsiţi-i, a zis femeia, coborându-şi colţurile gurii. Mergeţi pe capul lor.

— Îşi fac veacul în Gaură, a spus bărbatul.

Când a văzut că nu reacţionăm, ne-a arătat cu mâna.

— La Mervyns, celălalt capăt, după locul unde era pe vremuri caruselul.

— Şi mersi frumos, mă pupaţi în dos, a mârâit femeia.

O pată ca un cerc în lan marca locul unde fusese cândva caruselul. Mă dădusem în el cu Amy chiar înainte să se închidă mallul. Doi adulţi, alături, pe iepuri care levitau, fiindcă nevastă-mea voia să vadă centrul comercial în care-mi petrecusem atât de mult din copilărie. Voia să-mi audă poveştile. Nu ne era chiar aşa de rău pe atunci.

Poarta ce bloca drumul spre Mervyns fusese scoasă din ţâţâni, aşa că magazinul era deschis larg şi primitor, ca într-o zi de vânzări cu reducere. Înăuntru locul era ca-n palmă, cu excepţia spaţiilor unde se aflaseră altădată casele de marcat, care găzduiau acum vreo duzină de oameni în diferite stadii de intoxicaţie cu droguri, sub nişte panouri pe care scria *Bijuterii*, *Cosmetică* şi *Lenjerie de pat*. Lumina venea de la nişte lămpi cu gaz care pâlpâiau precum torţele din bambus. Câţiva dintre tipi abia au deschis ochii la trecerea noastră, alţii erau duşi de pe lumea asta. Într-un ungher, doi puşti, nu de mult ieşiţi din adolescenţă, recitau maniacal proclamaţia de la Gettysburg. *Suntem acum implicaţi într-un uriaş război civil*… Pe un covor stătea răstignit un bărbat în pantaloni scurţi de blugi, imaculaţi, şi în tenişi albi, de parcă s-ar fi oprit din drumul spre meciul de softball al băiatului lui de şcoală. Rand a început să se holbeze la el, ca şi cum ar fi fost vreo şansă să-l ştie.

Carthage suferă, se pare, de o epidemie de droguri mai mare decât ştiam. Poliţaii au fost abia ieri pe-aici, şi drogaţii au şi revenit, ca nişte musculiţe încăpăţânate. Cât ne-am făcut drum prin mormanele omeneşti, o femeie pe un scuter electric a apărut silenţioasă lângă noi. Avea mutra plină de acnee, era udă de transpiraţie şi cu dinţi ca de pisică.

— Cumpăraţi ori plecaţi, că nu-i expoziţie aici, a zis.

Stucks a îndreptat lumina lanternei spre ea.

— Ia rahatul ăla de pe mine.

A făcut-o.

— Îmi caut soţia, am început eu. Amy Dunne. A dispărut de joi.

— Apare ea. Se trezeşte şi se trage ea spre casă.

— Nu ne facem griji în privinţa drogurilor, am zis. Mai mult ne îngrijorează unii bărbaţi de pe-aici. Am auzit nişte zvonuri.

— E OK, Melanie, s-a auzit o voce.

La marginea raionului pentru copii am văzut un lungan, sprijinit de un tors de manechin; ne urmărea cu un rânjet strâmb.

Melanie a ridicat din umeri, plictisită şi agasată, şi a luat-o din loc pe scuterul ei.

Bărbatul a rămas cu ochii pe noi, dar a strigat către raionul de copii, făcând patru perechi de picioare să apară de prin cabinele de probă, unde se adăposteau, în compartimente individuale.

— Hei, Lonnie! Hei, toată lumea! S-au întors nemernicii. Sunt cinci, a zis omul.

A dat cu piciorul într-o cutie de bere, trimiţând-o spre noi. În spatele nostru au început să se mişte trei perechi de picioare; erau bărbaţi care se ridicau. O pereche n-a mai mişcat: probabil că deţinătorul adormise sau leşinase.

— Da, rataţilor, ne-am întors, a zis Mikey Hillsam.

Îşi ţinea bâta ca pe un tac de biliard; a împuns între sâni manechinul, care a căzut la pământ, în vreme ce tipul şi-a retras cu graţie braţul, de parcă totul ar fi făcut parte dintr-un număr deja repetat.

— Vrem informaţii despre o fată care-a dispărut.

Cei trei din cabinele de probă s-au alăturat prietenilor lor. Purtau cu toţii tricouri cu litere greceşti, *Pi —Fi-Tie-Dye* şi *Fiji Island*. Punctul local de colectare pentru săraci era sufocat de asemenea chestii când venea vara — absolvenţi de universităţi care scăpau de vechile suvenire.

Bărbaţii erau toţi aţoşi şi puternici, cu braţe musculoase pe care se umflau vene albastre. În spatele lor, un tip cu o mustaţă lungă, căzută, şi părul prins în coadă — Lonnie — a ieşit la iveală din cea mai încăpătoare cabină de probă, cu o ţeavă lungă în mână şi îmbrăcat cu un tricou Gamma Phi. Aveam de-a face cu paza centrului comercial.

Nu putem binecuvânta, nu putem sfinţi, nu putem sanctifica acest pământ… recitau puştii pe un ton care părea mai degrabă un ţipăt.

— O căutăm pe Amy Dunne, probabil aţi văzut-o la ştiri, lipseşte de joi, a zis Joe Hillsam. E simpatică, drăguţă, o doamnă de treabă, răpită din propria ei casă.

— Am auzit. Şi? a zis Lonnie.

— E soţia mea, am spus.

— Ştim în ce sunteţi voi băgaţi pe-aicea, a continuat Joe adresându-i-se doar lui Lonnie, care-şi azvârlea la spate părul în coadă şi-şi încleşta fălcile.

Degetele îi erau pline cu tatuaje spălăcite, verzui.

— Ştim despre violul în grup.

I-am aruncat o privire lui Rand, să văd cum se simte; se holba la manechinul azvârlit pe jos.

— Viol în grup, a zis Lonnie, aruncându-şi capul pe spate. Ce pula mea vorbeşti de violuri în grup?

— Voi, ăştia, a făcut Joe. Băieţii de la Cartea Albastră.

— Băieţii de la Cartea Albastră, parc-am fi o bandă sau ceva, a pufnit Lonnie. Nu suntem animale, dobitocule. Nu răpim femei. Lumea doar vrea să se simtă bine că nu ne ajută. *Păi, nici nu merită, că-s o gaşcă de violatori*. Asta-i un *căcat*. M-aş căra naibii din oraş dacă fabrica mi-ar plăti salariile compensatorii. Dar nu-mi dau nimic. Nimănui nu i-au dat. Aşa că stăm aici.

— Vă dăm noi bani, mulţi bani, dacă ne puteţi spune ceva despre dispariţia lui Amy, am zis. Ştiţi o groază de lume, poate aţi auzit ceva.

Am scos poza ei. Fraţii Hillsam păreau surprinşi şi mi-am dat seama — păi, cum altfel — că pentru ei, asta nu era decât o distracţie macho. I-am pus-o în faţă lui Lonnie, aşteptându-mă să-i arunce doar o privire în silă. Însă el s-a aplecat peste fotografie.

— A, rahat! a zis. Ea e?

— O recunoşti?

Părea năucit.

— Voia să cumpere o armă.

7 „Son of Sam“, poreclă a lui David Richard Berkowitz, criminal în serie american.

Amy Elliott Dunne

16 octombrie 2010

Jurnal

Mulţi ani să trăiesc! Am împlinit o lună de când sunt locuitoare a statului Missouri şi sunt pe cale să devin de-a locului. Mda, am tăiat-o brusc cu toate chestiile de Coasta de Est şi mi-am câştigat bulina roşie de treizeci de zile (ori chiar o roşie adevărată, presupun). Iau notiţe, onorez tradiţii. Sunt o Margaret Mead[8] a afurisitului de Mississip.

Să vedem, ce mai e nou? Nick şi cu mine suntem actualmente vârâţi până peste cap în ceea ce am ajuns să numesc (doar pentru mine) Harababura Ceasului cu Cuc. Preţioasa moştenire părintească arată ridicol în casa cea nouă. Dar aşa e, până la urmă, cu toate chestiile din New York. Divanul nostru demn şi elefantin, cu micuţa sofa care-l însoţeşte, stă în camera de zi de parcă ar fi împietrit, de parcă ar fi fost tranchilizat în elementul său natural şi s-ar fi trezit în această captivitate nouă şi stranie, înconjurat de carpete ce par pretenţioase, de lemn sintetic şi de pereţi fără crăpături. Mi-e dor de vechiul loc — cu atâtea margini şi ridicături şi fracturi infime făcute de vreme. (Pauză pentru ajustarea atitudinii.) Dar şi noul e drăguţ! Doar că e altfel. Ceasul n-ar fi de acord. Cucul are şi el probleme de adaptare la noul spaţiu: păsărica iese şovăielnică la zece minute de la fix; cu şaptesprezece minute înainte; la patruzeci şi unu de minute după. Emite un geamăt de muribund — cuu-crrrrr — care-l face de fiecare dată pe Bleecker să vină în galop de prin vreo ascunzătoare, cu ochii mari, pus pe treabă, cu coada bârzoi; îşi întinde capul spre cuc şi miaună.

„Băi, cred că tare mă mai urăsc părinţii tăi“, zice Nick de fiecare dată când ne izbeşte zgomotul, deşi e destul de isteţ ca să nu recomande să scăpăm, deocamdată, de obiectul cu pricina. Dar şi eu vreau să-l arunc la gunoi. Eu sunt cea care stă acasă (fără slujbă) toată ziua, aşteptând cloncănelile, ca un spectator de cinema tensionat ce se oţeleşte pentru un nou hohot de râs venit din spate, din sală — şi uşurat (încă unul!) şi furios (încă unul?!) de fiecare dată când se produce.

S-a făcut mult caz de orologiu când am dat petrecerea de casă nouă (*o, ia te uită, un ceas vechi!*), după insistenţele lui Madam Maureen Dunne. De fapt, nici n-au fost insistenţe. Mama Mo nu insistă. Pur şi simplu, transformă lucrurile în realitate, presupunând că ele ar sta în vreun anume fel: din prima dimineaţă de la mutare, când a apărut la intrare cu o omletă de bun-venit şi un pachet mare de hârtie igienică (care nu dădea veşti bune despre omletă…) şi a început să vorbească despre petrecerea de casă nouă ca despre un lucru de la sine înţeles. *Deci când vreţi să faceţi petrecerea de casă nouă? V-aţi gândit pe cine să invit de casă nouă? Vreţi o petrecere în casă sau ceva amuzant, vreun chef la bar? Dar o petrecere tradiţională de casă nouă e întotdeauna drăguţă.*

Şi nici una, nici două a rămas stabilită data, şi data a fost astăzi, şi familia Dunne, cu prietenii, şi-au scuturat burniţa de octombrie de pe umbrele şi şi-au şters grijulii şi conştiincioşi tălpile pe preşul de

la intrare, pe care ni-l adusese Maureen de dimineaţă. Pe covoraş scrie: *Cei ce intră sunt prieteni*. E de la Costco. Am învăţat cum să fac cumpărături cu toptanul în primele mele patru săptămâni de rezidenţă pe râul Mississippi. Republicanii se duc la Sam's Club, democraţii la Costco. Dar cu toţii cumpără cu toptanul fiindcă — spre deosebire de locuitorii din Manhattan — au cu toţii loc destul ca să depoziteze douăzeci şi patru de borcane de murături dulci. (Nicio adunare nu e completă fără vreo tavă rotundă cu murături şi fără măsline spanioleşti luate direct din borcan. Şi un pic de sare pe limbă.)

Să descriu scena: e una dintre zilele acelea pline de mirosuri, când oamenii aduc de afară mirosuri, parfumul ploii pe mâneci, în păr. Femeile mai vârstnice — prietenele lui Maureen — prezintă variate feluri de mâncare în containere de plastic din cele ce se pot spăla la maşină, pe care mai târziu le vor cere înapoi. Şi vor cere şi vor tot cere. Ştiu, acum, că ar trebui să spăl toate recipientele şi să le trimit pe fiecare în adăposturile lor cuvenite — care-s nişte pungi mari de plastic — dar, când am ajuns aici, nu aveam cunoştinţă de respectivul protocol. Cea mai bună prietenă a lui Maureen, Vicky, a observat imediat că recipientul ei era nou-nouţ, cumpărat de la magazin, un impostor, şi când i-am explicat nedumerirea mea, a făcut ochii mari, uimiţi: *Deci aşa procedăm noi la New York*.

Dar să revenim la petrecere: femeile mai în vârstă sunt prietene de-ale lui Maureen de pe la şedinţe cu părinţii din alte vremuri, de la cluburi de carte, de la magazinul Shoe-Be-Doo-Be din mall, unde şi-a petrecut câte patruzeci de ore pe săptămână încercând să vâre pantofi cu talpă groasă în picioarele unor femei de o anumită vârstă. (Ştie de la prima vedere mărimea unui picior — 8 femeiesc, îngust — e trucul ei de petrecere.) Toate prietenele lui Mo îl iubesc pe Nick şi au toate poveşti cu lucrurile drăguţe pe care le-a făcut Nick pentru ele de-a lungul anilor.

Femeile mai tinere, reprezentând lotul posibil de „prietene ale lui Amy", au, fără excepţie, tunsori scurte, cu şuviţe de un blond spălăcit, şi poartă acelaşi gen de şlapi. Sunt fiicele prietenelor lui Maureen şi-l iubesc toate pe Nick, şi au şi ele poveşti despre ce lucruri drăguţe a făcut pentru ele de-a lungul anilor. Multe au rămas şomere după închiderea centrului comercial, sau bărbaţii lor sunt şomeri tot după închiderea mallului, aşa că-mi oferă toate reţete de „mâncăruri ieftine şi uşor de făcut", adică feluri ce implică de obicei supă la cutie, unt şi fulgi de cartofi.

Bărbaţii sunt de treabă, liniştiţi şi se învârt prin zonă vorbind despre sport şi aruncându-mi zâmbete binevoitoare.

Toată lumea e simpatică. Sunt, literalmente, *cât se poate de simpatici*. Maureen, pacientul cel mai rezistent la cancer din trei state, mă prezintă pe la prieteni cam în acelaşi fel în care ai arăta un animal de casă un pic periculos: „Ea e nevasta lui Nick, *născută şi crescută* la New York, în oraş". Şi prietenii, numai bunătate şi voie bună, se molipsesc pe loc de un sindrom bizar, touretteian: repetă cuvintele — *oraşul New York!* — încleştându-şi mâinile şi zicând ceva ce sfidează orice răspuns: *Cred că a fost fain*. Sau, cu voci ce imită saxofoane, cântă „New York, New York" mişcând şi fluturându-şi mâinile dintr-o parte într-alta. Prietena lui Maureen de la pantofărie, Barb, zice tărăgănat: „ Oraşuul Niuu York! Iea-ţi o funie" şi, când îi arunc o privire nedumerită, zice: „A, e din reclama aia veche la salsa!"; când tot nu mă prind, roşeşte, îmi pune o mână pe braţ şi zice: „Ei, chiar nu te-aş spânzura".

În cele din urmă, toţi o dau pe chicoteli şi mărturisesc că n-au fost niciodată la New York. Sau că au fost, o dată, şi nu li s-a părut mare brânză. La care zic ceva de genul: *Ţi-ar plăcea,* ori *Nu-i chiar pentru oricine, aşa e*, sau *Mmm*, după ce am rămas în pană de replici.

— Fii prietenoasă, Amy, îmi scuipă Nick în ureche când mai turnăm un rând de băuturi, în bucătărie

(oamenilor din Vestul Mijlociu tare le plac sticlele de doi litri de apă gazoasă, întotdeauna de doi litri, şi trebuie să le torni în nişte pocale mari şi roşii de plastic, întotdeauna).

— Dar *sunt*, mă smiorcăi eu.

Chiar mă deranjează asta, fiindcă, dacă ai întreba pe oricine din cameră dacă am fost prietenoasă, ştiu sigur că ar zice că da.

Uneori am impresia că Nick s-a hotărât că aş fi o versiune a mea care nu există. De când ne-am mutat am tot organizat ieşiri cu fetele şi colecte pentru caritate, am gătit oale cu tocană pentru taică-său şi am ajutat la vânzarea biletelor pentru tombolă. Mi-am dat ultimii bani pentru ca Nick şi Go să-şi cumpere barul pe care l-au dorit întotdeauna, ba chiar am pus cecul într-o felicitare în formă de halbă — *hai, noroc!* — la care Nick mi-a mulţumit morocănos, din vârful buzelor. Nu ştiu ce să mai fac. Încerc.

Le ducem paharele cu apă gazoasă, mă apuc să zâmbesc şi să râd şi mai tare, întreb pe toată lumea cu ce-aş mai putea să-i servesc, le complimentez pe femei pentru salatele delicioase, pentru crabii prăjiţi şi feliile de murături învelite în cremă de brânză învelite în salam.

Tatăl lui Nick soseşte cu Go. Rămân tăcuţi în prag, figuri gotice de Vestul Mijlociu, Bill Dunne slăbănog, dar încă arătos, cu un leucoplast mic pe frunte, Go cu faţa posomorâtă, părul în clame şi ferindu-se să-şi privească tatăl.

— Nick, zice Bill Dunne, strângându-i mâna şi păşind înăuntru, cu o încruntătură la vederea mea.

Go îl urmează, îl trage pe Nick în spatele uşii şi şopteşte:

— Habar n-am pe unde-i umblă mintea acum. Parcă ar avea o zi proastă sau e doar nesimţit. Habar n-am.

— OK, OK, fii fără grijă, o să fiu atent la el.

Go ridică agasată din umeri.

— Serios, Go. Ia-ţi o bere şi calmează-te. Ai scăpat de grija lui tata pentru următoarea oră.

Gândesc: *Dacă eram eu, s-ar fi plâns că sunt prea sensibilă.*

Femeile mai în vârstă se tot învârt pe lângă mine, explicându-mi cum a zis dintotdeauna Maureen ce cuplu nemaipomenit suntem eu şi Nick, şi că are dreptate, se vede că suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Prefer aceste clişee binevoitoare discuţiilor pe care le-am auzit înainte să ne căsătorim. *Căsnicia e compromis şi muncă grea, apoi iarăşi muncă grea, comunicare şi compromis. Şi iarăşi muncă.*

Voi, ce intraţi, lăsaţi orice speranţă.

Petrecerea de logodnă din New York a fost cea mai aiurea în privinţa asta, cu toţi musafirii înfierbântaţi de vin şi resentimente, de parcă toţi soţii aceia s-ar fi certat înainte să ajungă la club. Ori şi-ar fi amintit de vreo ceartă. Ca Binks. Binks Moriarty, mama de optzeci şi opt de ani a celei mai bune prietene a mamei, m-a oprit la bar şi a mugit: „Amy, trebuie să vorbesc cu tine!“, pe un ton de secţie de urgenţă. Şi-a răsucit preţioasele inele pe degetele pline de monturi — sucit, răsucit, pocnit —, m-a apucat de braţ (cum te înhaţă bătrânii, cu degete reci care-ţi cuprind pielea ta moale, netedă, caldă şi tânără) şi mi-a povestit cum fostul ei bărbat, cu care fusese căsătorită şaizeci şi trei de ani, avea dificultăţi „să-şi ţină pantalonii pe el“. Bink a zis asta cu unul din rânjetele acelea de genul *sunt aproape moartă, pot să zic lucruri din astea* şi cu ochii înceţoşaţi de cataractă. „Nu-şi putea ţine pantalonii pe el“, a zis bătrâna doamnă pe un ton imperativ, cu mâna ei îngheţată agăţată de a mea într-o strânsoare mortală. „Dar pe mine m-a iubit mai mult decât pe toate celelalte. *Eu* ştiu asta, şi o ştii şi *tu*.“ Morala poveştii fiind că domnul Binks fusese un fustangiu, dar, ştii tu, căsnicia e

un compromis.

M-am retras iute și am început să mă preumblu prin mulţime, zâmbind șirurilor de feţe ridate, mutrelor acelora pungite, extenuate și dezamăgite pe care le capătă oamenii de o anumită vârstă. Toate feţele arătau așa. Cei mai mulţi erau și beţi și se apucaseră să danseze ca-n tinereţe — să se bălăbănească pe muzică country — și asta părea încă și mai rău. Am dat să-mi croiesc drum spre ușile de sticlă, să iau un pic de aer, și o mână mi-a apucat braţul. Mama lui Nick, Madam Maureen, cu ochii ei mari, negri și pătrunzători ca niște lasere și faţa vioaie de buldog. Aruncându-și o mână de biscuiţi cu brânză de capră în gură, Maureen a izbutit să rostească:

— Nu-i ușor să fii pereche cu cineva pentru totdeauna. E un lucru de admirat și mă bucur că o faceţi amândoi dar, of și aoleu, or să fie și zile când o să te rogi să n-o fi făcut niciodată. Şi alea or să fie vremurile bune, când regretele or să ţină doar *zile*, și nu cu *lunile*.

Trebuie să fi arătat șocată — și chiar eram — fiindcă s-a grăbit să adauge:

— Dar sunt și momentele bune. Ştiu că or să fie. *Voi doi*. *O mulţime* de momente bune. Așa că… iartă-mă, drăguţă, pentru ce-am spus mai înainte. Sunt și eu o femeie divorţată, bătrână și prostuţă. Of, măiculiţă, cred că am băut prea mult *vin*.

Mi-a făcut din mână și s-a grăbit să se amestece printre celelalte cupluri dezamăgite.

— N-ar trebui să fii aici, îl aud brusc pe Bill Dunne zicând, și mi-o zice mie. Ce cauţi? N-ai voie aici.

— Sunt Amy, zic și-l ating pe braţ de parcă aș vrea să-l trezesc din somn.

Bill m-a plăcut de la început; chiar dacă nu știa ce să-mi spună, se vedea că mă place din felul în care mă privea, ca pe o pasăre rară. Acum se stropșește, umflă pieptul spre mine, e o caricatură a unui marinar gata să se ia la harţă. Câţiva pași mai încolo, Go își lasă deoparte mâncarea și se pregătește să avanseze, ușurel, de parcă s-ar pregăti să prindă o muscă.

— Ce cauţi la noi în casă? zice cu o strâmbătură Bill Dunne. Ai ceva tupeu, madam.

— Nick? face Go peste umăr, nu tare, dar imperativ.

— Gata, am venit, zice Nick apărând. Uite, tată, ea e soţia mea, Amy. O mai ţii minte pe Amy? Ne-am mutat înapoi acasă ca să vă vedem mai des. Asta e casa noastră nouă.

Nick îmi aruncă o privire lungă: eu am fost cea care a insistat să-l invităm pe tatăl lui.

— Eu zic numai atât, Nick, spune Bill Dunne, împungând acum cu arătătorul înspre faţa mea, în vreme ce petrecerea se potolește și câţiva bărbaţi vin încet, cu precauţie, din cealaltă încăpere, cu mâinile zvâcnind, gata să facă o mișcare dacă e cazul, că *ea* n-are ce căuta aici. Cățeaua asta mică are impresia că poate face ce-i trăsnește ei.

Mama Mo se bagă atunci la mijloc, își cuprinde fostul soţ cu braţele, ridicându-se, ca întotdeauna, la înălţimea ocaziei.

— Sigur că are ce căuta, Bill. E casa ei. E nevasta lui fiu-tu. Îţi aduci aminte?

— Vreau s-o văd plecată de-aici, pricepi, Maureen?

O dă deoparte și pornește iarăși spre mine.

— N-are ce *căuta* aici.

— Mă duc, spun și mă întorc cu spatele, pornesc drept pe ușă, în ploaie.

Pacienţii cu Alzheimer zic lucruri trăsnite, cuget, încercând să mă înviorez. Mă învârt un pic prin vecini, așteptând să apară Nick, să mă conducă înapoi la casa noastră. Stropii de ploaie cad pe mine blând, îmi umezesc hainele. Chiar cred că Nick o să vină după mine. Mă întorc spre casă și văd doar o ușă închisă.

8 Antropolog american (1901–1978).

Demo version limitation, this page not show up.

Amy Elliott Dunne

28 aprilie 2011

Jurnal

Trebuie doar să continui să continui, asta zice Mama Mo, iar când o zice — cu siguranţa aceea, cu fiecare cuvânt accentuat de parcă ar fi cu adevărat o strategie de viaţă viabilă — clişeul încetează să mai fie o adunătură de vorbe şi se transformă în ceva real. Valoros. *Continuă să continui*, *exact!* cuget atunci.

Îmi place asta la oamenii din Vestul Mijlociu; aceştia nu fac mare caz de mai nimic. Nici măcar de moarte. Mama Mo o să continue să continue până ce o opreşte cancerul, şi atunci o să moară.

Aşa că-mi *ţin capul la cutie* şi încerc să mă gândesc că *tot rău-i spre bine*, şi asta, vreau să zic, în sensul profund, literal al Mamei Mo. Ţin capul la cutie şi-mi fac treaba: o duc pe Mo la consultaţii şi la chimioterapie. Schimb apa murdară din vaza aflată în camera tatălui lui Nick şi las prăjiturele personalului ca să aibă mai multă grijă de el.

Încerc să văd binele din rău, însă situaţia e cel mai adesea rea, fiindcă soţul meu, care m-a adus aici, care m-a dezrădăcinat ca să fim mai aproape de părinţii săi suferinzi, pare să-şi fi pierdut interesul şi în privinţa mea, şi în a părinţilor sus-menţionaţi.

Nick l-a şters cu totul din catastif pe taică-său: nu-i mai rosteşte nici măcar numele. Ştiu că, de fiecare dată când primim câte un telefon de la Comfort Hill, Nick speră să fie anunţat că tatăl lui a murit. Cât despre Mo, Nick a fost cu ea la o singură şedinţă de chimioterapie şi a declarat-o de nesuportat. A zis că urăşte spitalele, că nu-i suportă pe bolnavi, că nu suportă timpul care trece aşa de încet, şi nici pungile de perfuzie ce picură încetişor. N-a putut s-o facă şi gata. Şi când am încercat să-l conving să continue, când am încercat să-i îndrept spinarea cu nişte *tre' să faci ce tre' să faci*, mi-a zis s-o fac eu. Zis şi făcut. Mama Mo, desigur, poartă povara vinovăţiei lui. Am stat într-o zi, urmărind o comedie romantică la computerul meu, dar mai mult de vorbă, în timp ce perfuzia picura… atât… de… încet şi, în timp ce în film eroina cea caraghioasă se împiedica de o canapea, Mo s-a întors spre mine şi mi-a zis:

— Nu fi aşa de severă cu Nick. Fiindcă nu vrea să facă genul ăsta de lucruri. Mereu l-am răsfăţat, l-am răzgâiat — cum să *n-o* faci? Cu *figura* aia. Aşa că are probleme când e vorba de făcut lucruri dificile. Dar chiar nu mă supăr, Amy. Chiar nu.

— Ar trebui, am zis.

— Nick nu trebuie să-mi dovedească iubirea lui, a zis, bătându-mă uşurel pe mână. Ştiu că mă iubeşte.

Admir iubirea necondiţionată a lui Mo, serios. Aşa că nu-i spun ce am găsit pe calculatorul lui Nick, propunerea lui pentru o carte autobiografică despre un publicist din Manhattan care se întoarce

în Missouriul natal ca să aibă grijă de amândoi părinţii săi, bolnavi. Nick are tot soiul de chestii bizare pe calculator, şi uneori nu rezist să nu-mi bag nasul un pic — îmi dă indicii despre ce gândeşte soţul meu. Lista lui de căutări mi l-a oferit pe ultimul: drame poliţiste, site-ul fostei sale reviste şi un studiu despre râul Mississippi, despre posibilitatea de a merge cu pluta pe apă de aici până în Golf. Ştiu ce-i în mintea lui: vrea să plutească la vale, ca Huck Finn, şi să scrie un articol despre asta. Nick îşi caută mereu subiecte.

Şi îmi băgam nasul în toate astea când am dat peste propunerea de carte.

Vieţi Duble: Amintiri despre sfârşituri şi începuturi se adresează în special bărbaţilor din generaţia X, adevăraţii bărbaţi-copii, care abia încep să aibă parte de stresul şi presiunea cu care te confruntţi când începi să le porţi de grijă părinţilor tăi îmbătrâniţi. În *Vieţi Duble,* voi trata amănunţit:

— felul în care am ajuns să-mi înţeleg tatăl, o persoană tulburată, distantă

— transformarea mea dureroasă dintr-un tânăr lipsit de griji într-un cap de familie, în timp ce mă confrunt cu moartea iminentă a unei mame multiubite

— resentimentele soţiei mele din Manhattan în privinţa acestui pas înapoi de la viaţa ei altădată încântătoare. Soţia mea, ar trebui să menţionez, este Amy Elliott Dunne, sursa de inspiraţie pentru bine-cunoscuta serie *Uimitoarea Amy*.

Propunerea nu fusese finalizată, fiindcă, presupun, Nick nu avea să-şi înţeleagă niciodată tatăl distant şi fiindcă şoma de la sarcinile de „cap al familiei“; iar eu nu exprimam niciun resentiment în privinţa noii mele existenţe. Un pic frustrată eram, da, dar nu mânioasă cât să merit o carte. Ani şi ani, soţul meu ridicase în slăvi soliditatea emoţională a oamenilor din centrul ţării: stoici, umili, lipsiţi de afectare! Dar genul ăsta de oameni nu prea furnizează material pentru o carte de memorii. Imaginează-ţi supracoperta: *Oamenii se purtau bine în general, apoi mureau.*

Dar mă cam împunge un pic, totuşi, partea cu „resentimentele soţiei mele din Manhattan“. Poate sunt cumva… încăpăţânată. Mă gândesc la cât de constantă în afecţiunea ei este Maureen şi mă îngrijorează că eu şi cu Nick n-am fost sortiţi să ne potrivim. Că ar fi mai fericit cu o femeie pe care-o încântă să aibă grijă de soţul şi de casa ei, şi nu privesc de sus asemenea calităţi: mi-aş dori să le am şi eu. Aş vrea să-mi pese mai mult dacă Nick are pasta lui de dinţi favorită, aş vrea să-i ştiu pe de rost măsura la cămaşă, să fiu o femeie care iubeşte necondiţionat şi a cărei bucurie de căpătâi e să-şi facă fericit bărbatul.

Am fost aşa un timp, cu Nick. Dar n-am izbutit să fac asta să dureze. Nu sunt îndeajuns de altruistă. Singură la părinţi, cum zice Nick deseori.

Însă încerc. Continui să continui, iar Nick zburdă prin oraş, din nou, ca un puşti. Se bucură că s-a întors pe domeniul său de drept, de rege al balului de absolvire — a slăbit vreo cinci kilograme, şi-a schimbat tunsoarea, şi-a luat blugi noi, arată al naibii de bine. Dar nu ştiu asta decât din rarele dăţi când îl văd venind acasă sau ieşind din nou, mereu cu grabă prefăcută. *Nu ţi-ar plăcea ţie,* e replica lui standard de fiecare dată când îi cer să mă ia şi pe mine, pe oriunde s-o duce. Aşa cum şi-a lăsat baltă părinţii când nu i-au mai fost de folos, mă leapădă şi pe mine fiindcă nu mă mai potrivesc în noua lui viaţă. Ar trebui să se străduiască să mă facă să mă simt confortabil aici, şi nu vrea să facă aşa ceva. Vrea să se distreze.

Opreşte, opreşte-te. Trebuie *să văd partea luminoasă*. Literalmente. Trebuie să-mi scot soţul din gândurile maliţioase şi întunecate şi să eman pentru el o lumină veselă, aurie. Trebuie să-l ador iarăşi, ca pe vremuri. Nick e sensibil la adoraţie. Aş vrea doar să fie împărtăşită. Creierul meu e tot timpul ocupat să se gândească la Nick, e ca un roi de albine în ţeasta mea: *Nicknicknicknicknick!* Şi,

când îmi imaginez mintea lui, îmi aud numele ca pe un clopoţel de cristal, ca pe o vibraţie care răsună o dată, poate de două ori pe zi, și se stinge îndată. Aș vrea să se gândească la mine la fel de mult cât mă gândesc și eu la el.

E așa de greșit? Nici nu mai știu.

Demo version limitation, this page not show up.

Demo version limitation, this page not show up.

Nick Dunne

Cinci zile de la dispariţie

M-am sprijinit cu spatele de uşă şi am început să mă holbez la soră-mea. Încă simţeam mirosul lui Andie şi voiam momentul acela, o clipă doar, numai pentru mine, fiindcă acum, că plecase, mă puteam bucura de ideea de ea. Avea mereu gust de caramel şi miros de lavandă. Şampon de lavandă, cremă de lavandă. *Lavanda poartă noroc*, mi-a explicat cândva. Aveam nevoie de noroc.

— Câţi ani are? întreba Go, cu mâinile în şolduri.

— De aici vrei să începem?

— Câţi *ani* are, Nick?

— Douăzeci şi trei.

— Douăzeci şi trei. Nemaipomenit.

— Go, să nu…

— Nick, tu îţi dai seama cât de *dus* eşti? a zis Go. Dus şi *gogoman*.

A făcut ca *gogoman* — cuvânt de copii — să mă lovească la fel de tare ca şi cum aş fi avut iarăşi zece ani.

— Nu-i chiar situaţia ideală, am acceptat, cu voce pierită.

— Situaţia ideală! Eşti… *ai înşelat-o*, Nick. Ce-ai păţit? Ai fost mereu unul dintre băieţii buni. Ori am fost eu idioată în tot timpul ăsta?

— Nu.

Mi-am pironit privirea în duşumea, la fel ca atunci când, copil fiind, mă punea mama să stau pe canapea şi-mi spunea că eram mai bun decât trăsnaia pe care o făcusem.

— Şi? Eşti *un bărbat care şi-a înşelat soţia*, nu mai ai ce face în veci în privinţa asta, a zis Go. Doamne, nici măcat *tata* nu înşela. Eşti aşa de… păi, bine, soţia ta a dispărut, cine ştie pe unde-i Amy acum, şi tu te destrăbălezi cu o piţi…

— Go, îmi place istoria asta revizionistă în care tu eşti apărătoarea onoarei lui Amy. Doar nu ţi-a plăcut de Amy niciodată, nici la început, şi de când s-a întâmplat asta, e ca şi cum…

— O compătimesc pe soţia ta dispărută, da, Nick. Îmi fac griji. Chiar aşa. Mai ţii minte când ţi-am zis că eşti ciudat? Eşti… nebun, după cum te porţi.

A început să se învârtă prin cameră, rozându-şi degetul mare.

— O să afle poliţia despre asta, şi eu… care nici nu ştiam, a zis. Sunt al dracului de *speriată*, Nick. Pentru prima dată mă tem cu adevărat pentru tine. Nu pot să cred că n-au aflat încă. Cred că ţi-au văzut lista cu telefoanele date.

— Am avut un telefon de rezervă.

Când a auzit asta, a rămas mută o clipă.

— E şi mai rău. E… e cu premeditare.

— Adulter cu premeditare, Go. Da, de asta sunt vinovat.

S-a prăvălit pe sofa, copleşită de noua realitate. Eram, de fapt, uşurat că Go ştie.

— De când? a întrebat.

— Un pic mai mult de un an.

Am izbutit să-mi ridic privirea din podea şi să mă uit direct la ea.

— Mai mult de un *an*? Şi nu mi-ai spus nimic.

— Mă temeam că o să-mi zici să mă opresc. Mă temeam că o să gândeşti urât despre mine şi o să trebuiască să pun capăt. Şi nu voiam. Cu Amy, lucrurile…

— Mai mult de un an, a repetat Go, şi n-am fost în stare să ghicesc. Opt mii de conversaţii la beţie, şi tot n-ai avut destulă încredere ca să-mi spui. Nu ştiam că poţi face asta, să ascunzi cu totul ceva de mine.

— E singura chestie.

Go a strâns din umeri: *Cum să te mai cred acum?*

— O iubeşti? a zis şi a făcut un gest de lehamite, ca să arate cât de puţin probabil era.

— Da. Cred că da, pe bune. Am iubit-o. O iubesc.

— Îţi dai seama că dacă te-ai vedea cu ea serios, regulat, dacă ai *locui* cu ea, ţi-ar găsi imediat vreun defect, da? Ar descoperi despre tine nişte chestii care ar scoate-o din minţi. Ţi-ar cere lucruri care nu ţi-ar plăcea. Îţi dai seama că s-ar înfuria pe tine?

— N-am zece ani, Go, ştiu cum funcţionează o relaţie.

A ridicat iar din umeri: *Ştii?*

— Ne trebuie un avocat, a zis. Un avocat bun, care să se priceapă la relaţii cu publicul, fiindcă reţelele, televiziunile prin cablu au început să adulmece. Trebuie să ne asigurăm că presa nu te transformă în soţul cel rău şi fustangiu, fiindcă, dacă se întâmplă asta, eu cred că s-a terminat.

— Go, eşti cam drastică.

De fapt, eram de acord cu ea, dar nu suportam să aud cuvintele astea rostite cu voce tare, venind de la Go. Trebuia să le discreditez.

— Nick, situaţia e un pic drastică. O să dau nişte telefoane.

— Fă ce vrei, dacă te simţi mai bine aşa.

Go m-a împuns în stern, tare, cu două degete.

— Mie să nu-mi vii cu din astea, *Lance*! „O, fetele se înfierbântă aşa de repede!“ Situaţia e împuţită. Nu stai deloc, dar deloc bine, prietene. Scoate-ţi capul din cur şi începe să mă ajuţi să rezolv asta.

Pe sub cămaşă, locul împuns începea să se învineţească, simţeam asta. Go mi-a întors spatele şi, slavă Cerului, s-a dus la ea în cameră. Am rămas pe canapea, năucit. Apoi m-am întins, chiar când îmi promiteam că o să mă ridic.

Am visat-o pe Amy: se târa prin bucătăria noastră, în patru labe, încercând să ajungă la uşa din dos, dar era orbită de sânge şi se mişca lent, prea lent. Capul ei drăgălaş avea o formă ciudată, cu o adâncitură într-o parte. Dintr-o şuviţă lungă de păr picura sânge, şi-mi rostea gemând numele.

M-am trezit şi am ştiut că se făcuse timpul să mă duc acasă. Trebuia să văd locul — locul faptei — trebuia să-l înfrunt.

În arşiţa de afară nu era nimeni. Cartierul nostru era la fel de golaş şi de singuratic ca în ziua

dispariţiei lui Amy. Am intrat pe uşa din faţă a casei mele şi am tras adânc aer în piept. Era bizar cum putea să pară bântuită o casă atât de nouă, şi nu în felul acela romantic de roman victorian; părea doar oribil, mizerabil de distrusă. O casă cu istorie, şi n-avea decât trei ani vechime. Tehnicienii de la laborator umblaseră peste tot; suprafeţele erau mânjite, lipicioase şi pătate. M-am aşezat pe canapea şi mirosea a cineva, o persoană cu un parfum străin, înţepător, de apă de colonie. În ciuda arşiţei am deschis geamurile, ca să intre puţin aer. Bleecker a coborât în fugă scările, l-am luat în braţe şi l-am mângâiat, făcându-l să toarcă. Cineva, vreunul dintre poliţişti, îi umpluse cu vârf castronaşul. Drăguţ gest, după ce-mi făcuseră casa zob. L-am lăsat, cu grijă, pe treapta cea mai de jos, apoi am urcat în dormitor şi mi-am descheiat cămaşa. M-am lungit de-a curmezişul patului şi mi-am îngropat faţa în pernă, aceeaşi faţă de pernă bleumarin în care mă holbasem în dimineaţa aniversării noastre, Dimineaţa Dispariţiei.

Mi-a sunat telefonul. Go. Am răspuns.

— *Ellen Abbott* face o emisiune specială de prânz, despre Amy. Şi tine. Ăă… nu arată prea roz. Vrei să trec pe-acolo?

— Nu, mă uit şi singur, mersi.

Dar nu ne hotăram să închidem. Aşteptam fiecare scuzele celuilalt.

— OK, vorbim mai încolo, a zis Go.

Ellen Abbott Live era o emisiune TV specializată în femei dispărute şi ucise, având-o ca protagonistă pe Ellen Abbott cea mereu furioasă, fost procuror şi apărătoare a drepturilor victimelor. Emisiunea a început cu Ellen, cu gel în păr şi buze lucioase, uitându-se rău prevestitor în camera de filmat. „O poveste şocantă azi: o femeie tânără şi frumoasă, care a fost sursa de inspiraţie pentru seria de cărţi *Uimitoarea Amy*. *Dispărută*. Casa *răscolită*. Soţul e Lance Nicholas Dunne, *publicist şomer*, care deţine acum un *bar* cumpărat cu *banii* soţiei. Vreţi să ştiţi cât de îngrijorat este? Acestea sunt fotografii făcute după ce soţia sa, Amy Elliott Dunne, a dispărut pe cinci iulie — chiar la *aniversarea lor de cinci ani*.“

Prim-plan pe poza cu mine de la conferinţa de presă, cu rânjetul de nemernic. Încă una cu mine făcând din mână şi zâmbind ca o vedetă pe covorul roşu, în timp ce mă dau jos din maşină (îi *răspundeam* la salut lui Marybeth, şi zâmbeam fiindcă aşa zâmbesc eu când fac din mână).

Apoi a apărut pe ecran fotografia făcută cu mobilul, cu Shawna Kelly, meştera plăcintelor Frito, şi cu mine. Obraz lângă obraz, zâmbind orbitor de alb. După care Shawna cea reală a apărut pe ecran, bronzată, cu trupul sculptat şi cu faţă gravă, iar Ellen a prezentat-o Americii. Am simţit broboane de sudoare, brusc, pe tot corpul.

ELLEN: Aşadar, Lance Nicholas Dunne — îi poţi descrie comportamentul pentru telespectatorii noştri, Shawna? L-ai întâlnit în timp ce toată lumea era ocupată cu căutarea soţiei sale dispărute, iar Lance Nicholas Dunne era… cum?

SHAWNA: Foarte calm, foarte prietenos.

ELLEN: Pardon, *pardon*. Era *prietenos* şi *calm?* Soţia lui a *dispărut*, Shawna. Ce fel de om este *prietenos* şi *calm*?

Fotografia grotescă a apărut iarăşi. Arătam, cumva, şi mai voioşi.

SHAWNA: Ba chiar şi flirta puţintel…

Ar fi trebuit să fii drăguţ cu ea, Nick. Ar fi trebuit să mănânci rahatul ăla de plăcintă.

ELLEN: *Flirta*? În timp ce soţia îi e pe Dumnezeu ştie *unde*, Lance Dunne e… scuză-mă, Shawna, dar poza asta e… nu-mi vine un cuvânt mai potrivit decât *dezgustătoare*. Nu aşa arată un om *nevinovat*.

Restul emisiunii consta, în principiu, din Ellen Abbott, instigatoare la ură de profesie, aplecându-se obsesiv asupra lipsei alibiului meu: „*De ce* nu are *Lance Nicholas Dunne* un alibi până la *prânz?* Unde a fost în *dimineaţa* aceea?“ făcea cu accentul ei tărăgănat de şerif texan. Restul invitaţilor din studio se arătau de acord că da, nu părea deloc în regulă.

Am sunat-o pe Go şi mi-a zis:

— Ei, ai reuşit să nu se ia de tine aproape o săptămână.

Apoi ne-am pus pe înjurat. *Cretina de Shawna, curvă nebună şi proastă, pizdă nenorocită.*

— Fă ceva foarte, foarte folositor azi, ceva activ, m-a sfătuit Go. Oamenii or să te urmărească de-acum.

— N-aş putea sta locului nici să vreau.

Am condus până la St. Louis aproape intoxicat de furie, rememorând emisiunea TV, răspunzând la toate întrebările lui Ellen, închizându-i gura. *Astăzi, Ellen Abbott, pizdă tâmpită, l-am descoperit pe unul dintre cei care o pândeau pe Amy. Desi Collings. I-am dat de urmă ca să aflu adevărul.* Eu, soţul eroic. Să fi avut o coloană sonoră emoţionantă, l-aş fi jucat. Eu, proletarul de treabă, să-l dau în vileag pe puştanul înstărit şi răsfăţat. Presa trebuia să muşte: urmăritorii obsedaţi sunt mai interesanţi decât ucigaşii de neveste, care-s pe toate drumurile. Soţii Elliott, cel puţin, aveau să aprecieze. Am sunat-o pe Marybeth, dar mi-a intrat mesageria vocală. Tot înainte.

Ajungând în cartierul lui, a trebuit să-mi schimb părerea despre Desi: nu era doar înstărit, ci extrem, greţos de bogat. Individul locuia într-un conac din Ladue ce costa pe puţin cinci milioane de dolari. Cărămidă alburie, jaluzele lăcuite în negru, felinare cu gaz şi iederă. Mă îmbrăcasem pentru întâlnire cu un costum decent şi cravată, dar mi-am dat seama, în timp ce sunam, că un costum de patru sute de dolari, în zona asta, era mai bătător la ochi decât dacă m-aş fi îmbrăcat în blugi. Am auzit ţăcănit de pantofi venind din fundul casei spre intrare, iar uşa s-a deschis cu un zgomot de ceva dezumflat, ca uşa de la frigider. Am simţit pe mine o pală de aer rece.

Desi arăta aşa cum îmi dorisem întotdeauna să arate: un tip bine, de treabă. Dar cu ceva în privire sau în forma feţei. Avea ochi de culoarea migdalelor, înfundaţi în orbite, ochi de ursuleţ de pluş şi gropiţe în amândoi obrajii. Dacă ne vedeai pe amândoi împreună, puteai presupune că el era personajul pozitiv.

— O, a zis Desi studiindu-mi figura, eşti Nick, Nick Dunne. Dumnezeule, îmi pare rău pentru Amy. Haide, intră.

M-a condus într-o sufragerie sobră, concepută de designer să arate bărbăteşte. Multă pielărie neagră, neliniştitoare. Mi-a indicat un fotoliu cu o spetează deosebit de rigidă; am încercat să mă fac comod, cum fusesem îndemnat, însă fotoliul nu permitea decât postura unui elev ţinut din scurt: *fii atent şi stai cu spatele drept*.

Desi nu m-a întrebat ce căutam în sufrageria lui. Şi nici n-a explicat cum de mă recunoscuse pe loc. Cu toate că privirile ce arătau recunoaştere şi şoaptele înfundate deveneau tot mai frecvente în ultima vreme.

— Aş putea să-ţi ofer ceva de băut? a întrebat Desi, lipindu-şi palmele: mai întâi afacerile.

— Nu, e în regulă.

S-a așezat de cealaltă parte. Purta haine impecabile, în nuanţe de albastru și crem; până și șireturile stăteau bine întinse. Însă asta îl avantaja. Nu era, până la urmă, genul spilcuit și demn de batjocură, cum sperasem. Desi părea definiţia unui gentleman: un tip care putea cita dintr-un mare poet, care putea comanda un scotch rar și care-i putea cumpăra unei femei o bijuterie potrivită, cu patina vremii. Părea, de fapt, un tip care știa implicit și ce femei vrea — am simţit, lângă el, că hainele mele se ponosesc brusc, că manierele îmi devin stângace. Simţeam un impuls tot mai violent să vorbesc despre fotbal și bășini. Genul ăsta de tipi reușeau mereu să mă impresioneze.

— Amy. Ceva noutăţi? a întrebat Desi.

Aducea cu cineva familiar, un actor poate.

— Nimic bun.

— A fost luată… din casă. Așa este?

— Din casa noastră, da.

Atunci am știut cine era: gagiul care apăruse în prima zi de căutări, tipul care tot arunca priviri furișe spre fotografia lui Amy.

— Ai fost la centrul de voluntari, așa e? În prima zi.

— Am fost, a recunoscut Desi. Tocmai voiam să-ţi spun. Aș fi vrut să fiu capabil să facem cunoștinţă în ziua aceea, să-mi prezint condoleanţele.

— Ai făcut ceva drum.

— Aș putea spune la fel și despre tine, a zâmbit el. Uite, sunt foarte ataşat de Amy. Când am auzit ce s-a întâmplat, ei bine, a trebuit să fac ceva. Doar că… e înfiorător să spun asta, Nick, dar când am văzut la știri, mi-a trecut prin cap: *desigur*.

— Desigur?

— Desigur că cineva ar… dori-o, a zis el.

Avea o voce gravă, o voce de foc de tabără.

— Ştii, a avut întotdeauna capacitatea asta. Să facă lumea să o dorească. Întotdeauna. Ştii clișeul ăla vechi: bărbaţii o vor pe ea, iar femeile să fie ea. Cu Amy, asta era adevărat.

Desi și-a desfăcut palmele mari și le-a pus pe nădragi. Nu pe pantaloni, pe nădragi. Nu-mi dădeam seama dacă mă ia în balon sau nu. M-am decis să am răbdare. E regula oricărui potenţial interviu cu cântec: nu trece la ofensivă decât când nu ai încotro, mai întâi vezi dacă nu se priponește singur cumva.

— Ai avut cu Amy o relaţie foarte intensă, așa-i? am întrebat.

— Nu doar fiindcă arăta așa, a spus Desi.

A pus cotul pe un genunchi, uitându-se în depărtări.

— M-am gândit mult la asta, evident. Prima iubire. Chiar m-am gândit. Eu, visătorul. Prea multă filosofie.

A zâmbit autoironic, scoţând la iveală gropiţele.

— Vezi, când Amy te place, când e interesată de tine, atenţia ei e așa de caldă și de odihnitoare, te cuprinde cu totul. Ca o baie caldă.

Am ridicat din sprâncene.

— Trebuie să-mi dai dreptate, a zis. Te simţi bine cu tine însuţi. Pe deplin, poate pentru prima oară. Apoi îţi vede lipsurile, își dă seama că ești și tu o persoană oarecare cu care trebuie să aibă de-a face — ești, de fapt, Andy cel Abil, iar în viaţa de toate zilele Andy cel Abil n-ar ajunge niciodată împreună cu Uimitoarea Amy. Așa că interesul îi scade și nu te mai simţi bine, simţi din nou vechea

răceală, ca şi cum ai sta gol pe gresia din baie şi n-ai vrea decât să te întorci înapoi în cadă.

Ştiam senzaţia — zăcusem vreo trei ani pe gresia băii — şi am simţit că mă copleşeşte dezgustul fiindcă împărtăşeam emoţia asta cu un alt bărbat.

— Sunt sigur că înţelegi ce zic, a spus Desi şi mi-a zâmbit, făcându-mi cu ochiul.

Ce tip ciudăţel, mi-am spus. *Cine compară soţia altuia cu o cadă în care vrea să se cufunde? Soţia* dispărută *a altuia?*

În spatele lui Desi era o servantă lungă, pe tăblia căreia se vedeau câteva fotografii cu rame argintii. În mijloc era una cu Desi şi Amy la liceu, în costume albe de tenis, supradimensionată — arătau amândoi scandalos de eleganţi, cu lustrul acela de bani care i-ar fi făcut să se potrivească într-un film de Hitchcock. Mi l-am imaginat pe Desi, adolescent, furişându-se în camera de internat a lui Amy, lepădându-şi pe jos hainele şi lungindu-se peste cearşafurile reci, înghiţind capsule scoase din învelişul lor de plastic. Vrând să fie descoperit. Era o formă de pedeapsă, de furie, dar nu de felul celei care se petrecuse la mine în casă. Acum înţelegeam de ce poliţaii nu erau aşa de interesaţi. Desi mi-a observat privirea.

— Eh, doar nu mă învinovăţeşti pentru asta, nu? a zâmbit. *Tu* ai arunca o fotografie atât de perfectă?

— A unei fete despre care nu mai ştiu nimic de douăzeci de ani? am zis înainte să apuc să-mi ţin gura.

Mi-am dat seama că vocea mea sunase mai agresiv decât ar fi fost prudent.

— O ştiu pe Amy, a pufnit Desi, şi a tras o gură de aer. O ştiam. O cunoşteam foarte bine. Nu sunt indicii? Trebuie să întreb… tatăl ei… e pe-acolo?

— Sigur că e.

— Presupun că nu… Era sigur în New York când s-a întâmplat totul?

— Era în New York. De ce?

Desi a ridicat din umeri: *Eram doar curios, nimic deosebit*. Am stat în tăcere vreo jumătate de minut, înfruntându-ne din priviri. Niciunul dintre noi n-a clipit.

— Desi, de fapt am venit să aflu dacă-mi poţi spune tu ceva.

Am încercat iarăşi să mi-l imaginez pe Desi giugiulindu-se cu Amy. Avea pe undeva vreo casă lângă lac? Gagiii de genul ăsta au. Ar fi plauzibil ca bărbatul ăsta rafinat, sofisticat să o ţină undeva, în vreo pivniţă, pe Amy, unde Amy să măsoare încăperea de la un capăt la altul şi să doarmă pe vreo canapea prăfuită, veche şi ţipătoare, de un galben-lămâie sau de culoarea coralului? Mi-am dorit ca Boney şi Gilpin să fie cu mine, să fie martori la tonul de proprietar al lui Desi: *o ştiu pe Amy.*

— Eu? a râs Desi.

A râs cu poftă. Sintagma perfectă ca să descrii sunetul.

— N-am ce să-ţi spun. Cum spuneai, n-o cunosc.

— Dar tocmai ai zis că da.

— Sigur că n-o cunosc cum o cunoşti tu.

— Te ţineai după ea în liceu.

— Mă *ţineam*? Nick, era prietena mea.

— Până ce n-a mai fost, am zis. Şi nu voiai să te dai deoparte.

— A, cred că i-am dus un pic dorul. Dar nimic neobişnuit.

— Spui că a încerca să te sinucizi în camera ei de cămin nu e neobişnuit?

A zvâcnit din cap şi a mijit ochii. A deschis gura să vorbească, apoi şi-a privit lung mâinile.

— Nu sunt prea sigur că înţeleg despre ce vorbeşti, Nick, a spus într-un târziu.

— Vorbesc despre cum te ţineai după nevastă-mea în liceu. Şi acum.

— Despre *asta* e vorba, serios? a râs el din nou. Dumnezeule, credeam că strângi bani pentru o recompensă sau ceva. Pe care i-aş da din toată inima, apropo. Cum ziceam, n-am încetat niciodată să-i doresc lui Amy tot binele. Dacă o iubesc? Nu. N-o mai cunosc prea bine, de fapt. Mai schimbăm câte o scrisoare când şi când. Dar e interesant că vii tocmai tu aici. Încurci borcanele. Fiindcă trebuie să-ţi spun, Nick, că la televizor, ce, la naiba, *aici*, acum, nu prea aduci a soţ îngrijorat, trist. Pari… plin de tine. Poliţia, apropo, a vorbit deja cu mine, mulţumită, presupun, ţie. Sau părinţilor lui Amy. Ciudat că n-ai ştiut — ai crede că soţului i s-ar spune tot dacă n-ar exista nicio suspiciune.

Stomacul mi s-a strâns.

— Sunt aici fiindcă voiam să-ţi văd cu ochii mei expresia feţei când vorbeşti despre Amy, am zis. Şi trebuie să spun că mă îngrijorează. Devii cam… lunatic.

— Unul dintre noi trebuie, a zis Desi, din nou rezonabil.

— Dragă?

O voce s-a auzit din fundul casei şi încă o pereche de pantofi scumpi au pornit să ţăcăne spre sufragerie.

— Cum se chema *cartea* aceea…?

Femeia era ca o versiune înceţoşată a lui Amy, Amy văzută într-o oglindă aburită — acelaşi ten, trăsături extrem de asemănătoare, dar cu un sfert de secol mai bătrână, carnea, trăsăturile, toate un pic uzate, precum o ţesătură fină. Încă răpitoare, o femeie care alesese să îmbătrânească cu graţie. Era construită ca un soi de origami: cu coatele extrem de ascuţite şi clavicula ca un umeraş. Purta o rochie mulată de un albastru-verzui lucios şi emana aceeaşi atracţie ca şi Amy: când era într-o încăpere îţi venea mereu să întorci capul după ea. Mi-a aruncat un zâmbet ca al unui animal de pradă.

— Bună, sunt Jacqueline Collings.

— Mamă, el este soţul lui Amy, Nick, a zis Desi.

— Amy, a spus femeia, zâmbind din nou.

Avea o voce adâncă, profundă şi straniu de răsunătoare.

— Ne-a interesat destul de mult povestea asta, a zis şi s-a întors cu răceală spre fiul său: nu ne prea putem opri să nu ne gândim la superba Amy Elliott, nu-i aşa?

— Acum e Anne Dunne, am spus.

— Sigur, s-a arătat Jacqueline de acord. Îmi pare foarte rău, Nick, că trebuie să treci prin toate acestea.

S-a uitat la mine fix, preţ de o clipă.

— Cred că… nu mi-am imaginat vreodată ca Amy să ajungă cu un asemenea… *băiat american*.

Părea să nu vorbească nici cu mine şi nici cu Desi.

— Doamne-Dumnezeule, are până şi bărbia despicată.

— Am trecut pe aici ca să văd dacă fiul dumneavoastră are vreo informaţie, am zis. Ştiu că i-a scris soţiei mele o mulţime de scrisori de-a lungul anilor.

— A, *scrisorile!* a zâmbit enervată Jacqueline. O ocupaţie tare interesantă cu care să-ţi treci vremea, nu consideri?

— Amy ţi le-a arătat? a întrebat Desi. Mă surprinde.

— Nu, am zis, întorcându-mă spre el. Le arunca nedeschise, mereu.

— Toate? Mereu? Ştii tu asta? a întrebat el, zâmbind încă.

— Am luat odată una de la gunoi şi-am citit-o, am zis şi m-am întors cu faţa spre Jacqueline. Ca să

văd ce se petrece, mai exact.

— Foarte bine, a zis Jacqueline, torcând spre mine. Asta m-aș aștepta și eu de la bărbatul meu.

— Amy și cu mine ne-am scris mereu scrisori, a vorbit Desi.

Avea cadenţa mamei sale, felul acela de a rosti cuvintele care arăta că tot ce zice e demn de a fi auzit.

— Era chestia noastră. E-mailurile mi se par așa de… ieftine. Şi nimeni nu le salvează. Nimeni nu salvează un e-mail, fiindcă e așa de implicit impersonal. Eu îmi fac griji în privinţa posterităţii. Toate marile scrisori de dragoste — Simone de Beauvoir către Sartre, Samuel Clemens către consoarta lui, Olivia — nu știu, mă gândesc mereu la ce s-ar pierde…

— Tu ai păstrat toate scrisorile de la mine? a întrebat Jacqueline.

Stătea în picioare lângă șemineu, dominându-ne cu privirea, cu un braţ lung și puternic întins peste poliţa de deasupra căminului.

S-a întorspre mine cu o ridicare elegantă din umeri.

— Eram doar curioasă.

M-au trecut fiorii și am fost pe punctul să mă apropii de căldura șemineului, dar mi-am amintit că era iulie.

— Mi se pare cam ciudat devotamentul ăsta, s-o ţii așa atâţia ani. Mai ales dacă nu ţi-a răspuns, am zis.

Ochii lui Desi au scăpărat, și a scos un „oo“, ca și cum ar fi zărit deodată un foc de artificii surpriză.

— Mi se pare nefiresc, Nick, că ai venit să-i pui lui Desi întrebări despre relaţia lui — sau lipsa acesteia — cu soţia ta, a zis Jacqueline Collings. Voi, tu și Amy, nu sunteţi apropiaţi? Îţi garantez: Desi nu a mai luat legătura cu Amy de zeci de ani. De zeci de ani.

— Verificam și eu, atât. Uneori trebuie să vezi cu ochii tăi.

Jacqueline a pornit spre ușă; s-a întors spre mine și mi-a făcut un semn cu capul, doar o dată, pentru a-mi transmite că se făcuse vremea plecării.

— Ce *iniţiativă* din partea ta, Nick. Foarte descurcă-te-singur. Îţi construiești și *docurile* singur?

A râs rostind cuvântul și mi-a deschis ușa. M-am uitat ţintă în adâncitura din josul gâtului ei, întrebându-mă de ce nu purta un șirag de perle. Femeile ca ea au mereu șiruri groase de perle care zuruie. I-am simţit mirosul totuși, un iz de femelă, vaginal și ciudat de obscen.

— A fost interesant să te cunosc, Nick. Să sperăm că Amy se va întoarce acasă cu bine. Până atunci, următoarea dată când mai vrei să stai de vorbă cu Desi…

Mi-a apăsat în palmă un cartonaș gros, de culoarea smântânii.

— … Sună-l pe avocatul nostru, te rog.

Amy Elliott Dunne

17 august 2011

Jurnal

Ştiu că sună a chestie de adolescentă prostuţă, dar i-am urmărit dispoziţiile lui Nick. În ce mă privește. Ca să fiu sigură că n-am înnebunit. Am un calendar, și am pus inimioare pe toate zilele în care Nick pare să mă iubească din nou, și pătrate negre pe zilele în care nu mă iubește. Anul trecut au fost, în general, pătrăţele negre.

Dar acum? Nouă zile de inimioare. La rând. Poate nu trebuia decât să știe cât de mult îl iubesc și cât de nefericită am ajuns. Poate *i s-a întors inima* către mine. Niciodată nu mi-a plăcut mai mult o expresie.

Test: După mai bine de un an de răceală, soţul tău pare să te iubească din nou. Tu:

a) vorbești necontenit despre cât de mult te-a făcut să suferi, ca să-și ceară iarăși iertare.
b) îl ţii încă un timp la distanţă — să se înveţe minte!
c) nu-l baţi la cap cu noua lui atitudine — știi că o să-ţi mărturisească la vremea potrivită — și, între timp, scaldă-l în afecţiune ca să se simtă iubit și în siguranţă, fiindcă așa merg lucrurile într-o căsnicie.
d) întreabă-l ce n-a fost cum trebuie; fă-l să vorbească și vorbește despre asta și tu, ca să-ţi calmezi propria nevroză.

Răspuns: c.

E august, o lună atât de luxuriantă că n-aș mai putea îndura alte pătrate negre, dar nu, nu-s decât inimioare, iar Nick se poartă ca un soţ, e dulce, iubitor și haios. Mi-a comandat bomboane de ciocolată de la magazinul meu preferat din New York și, împreună cu ele, mi-a scris o poezioară caraghioasă. E, de fapt, un limerick[11]:

Odată, o fată ce din Manhattan era
Şi numai pe așternut de satin se culca
Şi-a primit soţu-n pat, și el, pe satin
Cu trupul lipit de-al ei pe deplin
A rămas toată noaptea în ea.

Ce simpatic ar fi dacă viaţa noastră sexuală ar fi așa de lipsită de griji pe cât sugerează poezioara. Dar săptămâna trecută ne-am… *tras-o? Am făcut-o?* Ceva un pic mai romantic decât *am avut parte de sex*, dar mai puţin dulceag decât *am făcut dragoste*. A venit acasă de la lucru, m-a sărutat drept pe

buze şi m-a atins ca şi cum aş fi fost cu adevărat acolo. Aproape că mi-a venit să plâng, aşa de singură mă simţisem. Să fii sărutată pe buze de soţul tău e unul dintre cele mai decadente lucruri.

Ce altceva? M-a luat să înotăm în aceeaşi baltă la care mergea în copilărie. Mi-l imaginez pe Nick cel mic dând maniacal din braţe, cu faţa şi umerii arse de soare fiindcă (exact ca acum) refuza să se dea cu cremă de protecţie, obligând-o pe Mami Mo să-l alerge cu tubul şi să-l ungă ori de câte ori punea mâna pe el.

M-a dus într-un tur complet al ascunzişurilor sale din copilărie, cum l-am rugat de mult. Am mers până pe malul râului şi m-a sărutat, în timp ce vântul îmi răvăşea părul („Cele două lucruri preferate ale mele din lumea întreagă“, mi-a şoptit la ureche). M-a sărutat şi într-un loc de joacă mic şi ciudăţel pe care-l considera cândva domeniul lui („Mereu am vrut să aduc o fată aici, o fată perfectă, şi uită-te la mine acum“, mi-a şoptit la ureche). Cu două zile înainte ca mallul să se închidă definitiv ne-am pus pe călărit iepuraşi de carusel, unul lângă altul, şi râsul nostru răsuna în hala goală, lungă de kilometri.

M-a scos la un profiterol la prăvălia lui preferată de îngheţată, şi am fost numai noi acolo de dimineaţă, iar aerul era lipicios de la atâta dulce. M-a sărutat şi mi-a zis că în locul ăla s-a bâlbâit şi a suferit pe la atâtea întâlniri, şi că-şi doreşte să-i poată spune sinelui său din liceu că, într-o bună zi, o să se întoarcă aici cu fata visurilor sale. Am mâncat la îngheţată de-a trebuit să ne rostogolim până acasă după aceea, şi să ne băgăm sub pături. Am aţipit aşa, cu mâna lui pe pântecele meu, ca din întâmplare.

Nevrotica din mine, evident, întreabă: care-i şpilul? Schimbarea la faţă a lui Nick e atât de grandioasă şi de bruscă, încât lasă impresia… lasă impresia că ar vrea ceva. Ori a făcut deja ceva şi se poartă drăguţ în mod preventiv, pentru când o să aflu. Îmi fac griji. L-am surprins, săptămâna trecută, umblând prin cutia mea voluminoasă cu dosare, însemnată cu FAMILIA DUNNE! (scrisă cu litere cursive îngrijite, în vremuri mai fericite). Mă tem să nu mă-ntrebe dacă n-aş fi de acord cu încă o ipotecă pe Bar, sau să fac credit pe asigurarea noastră de sănătate, ori să vindem nu ştiu ce acţiuni care-nu-trebuie-atinse-în-următorii-treizeci-de-ani. A zis că voia doar să se asigure că totul e-n ordine, dar s-a cam fâstâcit. Mi s-ar frânge inima, mi s-ar rupe cu adevărat dacă, aşa, la o îngheţată, s-ar întoarce spre mine şi ar spune *Ştii, chestia interesantă cu o a doua ipotecă e că…*

A trebuit să scriu asta, să o scot din mine. Şi acum, când văd ce am scris, îmi dau seama că-i o nebunie. Sunt nevrotică, nesigură şi neîncrezătoare.

N-o să-mi las cea mai rea parte din mine să-mi distrugă căsnicia. Soţul meu mă iubeşte. Mă iubeşte, s-a întors la mine şi de aceea se poartă atât de frumos. E singurul motiv.

Uite-aşa: *Aici mi-e viaţa. S-a întors, în fine.*

11 Poezie cu formă fixă, cel mai adesea din cinci versuri, de obicei cu subiect absurd şi jocuri de cuvinte menite să amuze.

Demo version limitation, this page not show up.

Demo version limitation, this page not show up.

Nick Dunne

Şase zile de la dispariţie

Primele patruzeci şi opt de ore sunt de importanţă maximă în orice investigaţie. Amy lipseşte, deja, de aproape o săptămână. O candelă de veghe o să fie aprinsă în parcul „Tom Sawyer“, care, potrivit presei, era „un loc preferat de Amy Elliott Dunne“. (Nu ştiam ca Amy să fi pus piciorul în parcul acela; în ciuda numelui, n-are pic de farmec. Fără personalitate, lipsit de copaci, cu o groapă de nisip care-i mereu plină de dejecţii animale; cât se poate de departe de atmosfera din Mark Twain.) În ultimele douăzeci şi patru de ore povestea a căpătat proporţii naţionale — a ajuns, uite-aşa, peste tot.

Dumnezeu să-i ajute pe cei doi Elliott, pentru încrederea lor. Marybeth m-a sunat azi-noapte, când încercam să-mi revin după interogatoriul exploziv al poliţiei. Soacră-mea văzuse emisiunea *Ellen Abbott* şi-o declara pe realizatoare „o curvă ahtiată după rating“. Dar am petrecut totuşi mare parte din ziua de azi cu strategii menite să facă faţă presei.

Presa (fostul meu clan, poporul meu!) îşi modela povestea, iar presa iubea abordarea cu *Uimitoarea Amy* şi familia Elliott cea fericită în căsnicie. Fără comentarii acide despre decăderea seriei ori despre aproape-falimentul autorilor — totul era acum inimioare şi floricele pentru familia Elliott. Media îi iubea.

Pe mine mai puţin. Presa scotea deja la iveală *indicii demne de îngrijorare*. Nu doar chestiile ce răsuflaseră — lipsa alibiului meu, locul faptei posibil „aranjat“ —, dar şi trăsături de personalitate. Dăduseră pe post că, în liceu, nu mă văzusem cu nicio fată mai mult de câteva luni, drept care, clar, eram un afemeiat. Descoperiseră că tata era în Comfort Hill şi că-l vizitam arareori, şi făcuseră din mine un ingrat ce-şi abandonase tăticul. „E o problemă că nu te plac“, zice Go după fiecare calup de ştiri. „E-o problemă foarte, foarte mare, Lance.“ Media mi-a scos de la naftalină primul nume, pe care-l uram încă din gimnaziu şi încercam să-l anihilez la fiecare început de an şcolar, când profesorul striga catalogul: „E Nick, îmi spune Nick!“ În fiecare septembrie, acelaşi ritual de deschidere: „Nick-îmi-spune-Nick!“ Şi mereu câte vreun puşti, în pauze, mă lua în râs, imitând un filfizon cu voce afectată: „Salut, eu sunt Laaaance“. Apoi uitau iarăşi de mine până în anul următor.

Dar nu şi acum. Acum era peste tot la ştiri, pecetea-celor-trei-nume, rezervată criminalilor în serie şi asasinilor — Lance Nicholas Dunne — şi n-aveam pe cine să întrerup.

Rand şi Marybeth Elliott, Go şi cu mine am luat aceeaşi maşină spre locul veghei. Nu era clar câte informaţii primeau soţii Elliott, câte dezvăluiri acuzatoare în privinţa ginerelui. Ştiu că erau conştienţi de „aranjarea“ locului faptei: „O să-mi aduc eu aici nişte oameni de-ai mei şi-or să ne spună exact contrariul — că a fost *clar* scena unei lupte“, zisese Rand cu siguranţă în glas. „Adevărul e maleabil, trebuie doar să ai expertul potrivit.“

Despre celelalte chestii Rand nu ştia, cardurile de credit, asigurarea de viaţă, sângele şi Noelle,

prietena cea mai bună a nevesti-mii, acritura, cu afirmaţiile ei demonizante: abuz, lăcomie, frică. Era invitată la *Ellen Abbott* azi, după întâlnirea din parc. Noelle şi Ellen puteau fi amândouă dezgustate de mine pentru plăcerea telespectatorilor.

Dar nu toţi simt repulsie. În ultima săptămână afacerile au mers strună la Bar: sute de clienţi s-au înghesuit să bea beri şi să ronţăie floricele în localul deţinut de Lance Nicholas Dunne, posibilul criminal. Go a trebuit să angajeze patru puşti noi ca să ţină barul; de atunci a lăsat şi ea lucrul şi-a zis că nu se mai poate duce, nu mai suportă să vadă cât de plin e cu cocalari ahtiaţi de televizor, creiere albe, cum ne beau băutura şi spun poveşti despre mine. Era dezgustător. Totuşi, cugeta Go, banii aveau să fie de ajutor în caz că…

În caz că. Amy dispăruse de şase zile şi noi ne gândeam, toţi, la *în caz că*.

Am mers în tăcere spre parc, cu excepţia darabanei bătute continuu de Marybeth cu unghiile pe geam.

— Parc-ar fi o întâlnire dublă, a râs Rand, un râs ce se modula spre isterie: ascuţit şi chiţăitor. Rand Elliott, geniu al psihologiei, autor de succes, prieten al tuturor, ni se dezvăluia. Marybeth o luase pe automedicaţie: păhărele cu alcooluri incolore administrate cu precizie absolută, suficient cât să taie din tensiune, dar să te ţină în priză. Rand, pe de altă parte, îşi pierdea literalmente capul; mai că mă aşteptam să-i salte cu un arc de pe umeri, ca un muţunache din cutie — cucuuuuu! Felul pisălog de-a fi al lui Rand devenise maniacal: era de un prieteşug deznădăjduit cu orice om întâlnea, lua pe după umeri poliţişti, reporteri, voluntari. Era, mai ales, pe capul „legăturii“ noastre cu Days Inn, un puştan încuiat şi timid pe nume Donnie, pe care Rand îl lua la mişto şi-l informa apoi că face asta. „A, te-am luat la mişto, Donnie“, zicea, la care Donnie slobozea un rânjet voios.

„Nu poate şi puştanul ăla să-şi găsească în altă parte confirmări?“ m-am răţoit astă-noapte la Go. Mi-a zis că-s doar gelos că figura mea paternă place mai mult pe altcineva. Şi eram.

Marybeth l-a bătut cu palma pe spate pe Rand, în drum spre parc, iar eu m-am gândit la cât de mult aş fi vrut să-mi facă şi mie cineva asta, şi am scăpat brusc un soi de suspin-oftat, un geamăt scurt şi înlăcrimat. Voiam pe cineva, dar nu eram sigur dacă pe Andie sau pe Amy.

— Nick? a zis Go şi a înălţat o mână spre umărul meu, dar m-am scuturat.

— Scuze. Uau, scuze pentru asta, am zis. Reacţie bizară, foarte Dunne-neconformă.

— Nicio problemă. Ne cam neconformăm amândoi, a replicat Go şi a privit în altă parte.

De când a descoperit *situaţia* mea — pe care am început s-o numim infidelitatea — s-a detaşat un pic, are privirea distantă şi figura mereu gânditoare. Încerc din greu să nu mă las afectat.

Cum am intrat în parc, am văzut peste tot echipe de filmare, nu doar cele locale, ci şi reţelele mari. Alde Dunne şi Elliott au intrat în perimetrul mulţimii, Rand a început să zâmbească şi să dea din cap ca un demnitar venit în vizită. Boney şi Gilpin şi-au făcut aproape imediat apariţia şi ni s-au alăturat, lipiţi de noi ca nişte ogari prietenoşi; deveneau familiari, mobilier, şi asta era, clar, şi ideea. Boney purta aceleaşi haine de ieşit la evenimente publice: o fustă practică, neagră, o bluză cu dungi cenuşii, părul subţire prins în clame, de amândouă părţile. *Ştiu o fată, Bony Sfrijita*… Noaptea era fierbinte şi umedă ca un cazan sub presiune; pe la subsuorile lui Boney se vedeau nişte emoticoane întunecate, de sudoare. Mi-a zâmbit larg, de parcă acuzaţiile de ieri — erau acuzaţii, nu? — nici n-ar fi existat.

Am urmat, familia Elliott şi cu mine, drumul până la un soi de podium şubred, improvizat. M-am uitat înapoi, la geamăna mea, care mi-a făcut semn din cap şi a mimat o răsuflare din toţi bojocii, amintindu-mi să respir. Sute de feţe erau întoarse spre noi; mai erau clicurile şi bliţurile aparatelor foto. *Nu zâmbi*, mi-am zis. *Să nu zâmbeşti*.

De pe zecile de tricouri cu *Găsiţi-o pe Amy*, soţia mea mă studia.

Go spusese că trebuia să ţin un discurs („ceva umanizant îţi trebuie, rapid“) aşa că am făcut-o, m-am dus la microfon. Era pus prea jos, îmi venea pe la stomac, aşa că m-am luptat câteva secunde cu el şi am reuşit să-l înalţ doar câţiva centimetri, genul de defecţiune care mă înfurie de obicei, dar nu mai puteam să mă arăt înfuriat în public, prin urmare am tras aer în piept, m-am aplecat şi am citit cuvintele pe care mi le scrisese soră-mea:

— Soţia mea, Amy Dunne, a dispărut de aproape o săptămână. Nu pot exprima în cuvinte neliniştea dureroasă pe care o simte familia noastră, locul atât de gol lăsat în viaţa noastră de dispariţia ei. Amy e dragostea vieţii mele, e inima familiei ei. Pentru cei care n-o ştiu încă, vă spun că e amuzantă, plăcută şi bună la suflet. E înţeleaptă şi caldă. E ajutorul meu şi partenera mea de zi cu zi.

M-am uitat prin mulţime şi, ca prin minune, am ochit-o pe Andie, cu o strâmbătură de dezgust pe figură, şi mi-am mutat iute ochii înapoi pe notiţe.

— Amy este femeia lângă care vreau să îmbătrânesc, şi ştiu că asta se va întâmpla.

PAUZĂ. RESPIRĂ. NU ZÂMBI. Go chiar mi-a scris cuvintele astea pe cartonaş. *Întâmpla întâmpla întâmpla.* Vocea îmi răsuna în boxe, rostogolindu-se către râu.

— Vă rugăm să ne contactaţi, dacă aveţi orice fel de informaţie. Aprindem lumânări, în seara asta, cu speranţa că se va întoarce acasă curând şi teafără. Te iubesc, Amy.

Mă uitam oriunde, numai înspre Andie nu. Parcul scânteia de la flăcăruile lumânărilor. Trebuia să se păstreze un moment de reculegere, dar bebeluşii plângeau şi un vagabond se tot împleticea şi întreba mereu, cât îl ţinea gura: „Hei, pentru ce-i asta? Ce-i aici?“, iar cineva şoptea numele lui Amy, la care individul, şi mai tare: „Ce? E pentru *ce?*“

Din mijlocul mulţimii, Noelle Hawthorne a început să avanseze, cu tripleţii agăţaţi de ea, unul la şold, ceilalţi doi prinşi de fustă, toţi părând ridicol de mititei unui bărbat ca mine, care nu avusese deloc de-a face cu copii. Noelle a obligat mulţimea să-i facă loc şi a înaintat până la marginea podiumului, unde a ridicat privirea spre mine. M-am holbat şi eu — femeia care mă demonizase — şi am observat atunci, pentru prima oară, burta ei umflată, semn că era iarăşi gravidă. Mi-a căzut, un moment, faţa — patru plozi sub patru ani, vai şi amar! — mai târziu, privirea aceea urma să fie analizată şi discutată, cele mai multe păreri susţinând că era vorba despre impactul dublu al furiei şi fricii.

— Hei, *Nick.*

Vocea i-a fost prinsă de microfonul înălţat pe jumătate şi a bubuit peste mulţime.

Am început să sucesc microfonul, dar nu găseam butonul de deconectare.

— Voiam numai să te văd la faţă, a zis şi a izbucnit în lacrimi.

Un suspin adânc s-a întins peste gloata captivată de spectatori.

— Unde e? Ce-ai făcut cu Amy? Ce-ai făcut cu soţia ta?

Soţia ta, ta, ta, se auzea ecoul. Doi dintre copiii ei, speriaţi, au început să urle.

Timp de o clipă, Noelle n-a mai putut vorbi, aşa de tare bocea, era sălbatică, furioasă; a apucat microfonul şi l-a tras la nivelul ei. M-am gândit să i-l trag înapoi, dar *ştiam* că nu pot face nimic împotriva unei femei în rochie de gravidă, cu trei copilaşi după ea. M-am uitat prin mulţime după Mike Hawthorne — *controlează-ţi soţia* —, dar nu se vedea pe nicăieri. Noelle s-a întors spre mulţime.

— Sunt cea mai bună prietenă a lui Amy!

Prietenă prietenă prietenă. Vorbele răsunau prin tot parcul, laolaltă cu smiorcăielile copiilor.

— Cu toate eforturile mele, poliţia nu pare să mă ia în serios. Aşa că aduc cauza asta în faţa oraşului întreg, oraşul ăsta pe care Amy l-a iubit, şi care o iubeşte şi el! Omul ăsta, Nick Dunne, are de răspuns la nişte întrebări. Trebuie să ne spună ce-a făcut cu nevasta lui!

Boney a ţâşnit dintr-o parte a scenei, încercând să ajungă la ea, Noelle s-a răsucit şi privirile li s-au întâlnit. Boney a făcut un gest frenetic de tăiere, cu palma în dreptul gâtului: *Opreşte-te din vorbit!*

— Cu nevasta lui *însărcinată*!

Şi nimeni nu mai putea aprinde lumânări, fiindcă bliţurile o luaseră razna. Lângă mine, Rand a scos un sunet ca de balon care se dezumflă. În spatele meu, Boney şi-a aşezat degetele între sprâncene, încercând parcă să alunge o migrenă. Vedeam totul în lumina intermitentă şi înnebunitoare ca de stroboscop, ce se potrivea cu pulsul meu.

Am căutat-o cu privirea pe Andie, am văzut-o uitându-se la mine fix, cu faţa roz şi schimonosită, cu obrajii umezi şi, când privirile noastre s-au intersectat, a articulat din buze un „Dobitocule!“ şi s-a retras poticnindu-se prin mulţime.

— Am face bine să mergem.

Sora mea, ajunsă deodată lângă mine, şoptindu-mi în ureche, înşfăcându-mă de braţ. Aparatele de fotografiat inundându-mă cu bliţuri în vreme ce stăteam ca un monstru al lui Frankenstein acolo, temător şi agitat de făcliile sătenilor. *Poc, poc*. Am pornit-o de acolo, spărgând în două grupul: eu şi cu soră-mea retrăgându-ne spre maşina lui Go, soţii Elliott rămaşi cu gurile căscate pe platformă, lăsaţi în urmă, scapă cine poate. Reporterii au început să bâzâie din nou şi din nou, agasant, aceeaşi întrebare. *Nick, Amy era însărcinată? Nick, te deranja că Amy era însărcinată?* Eu furişându-mă din parc, ferindu-mi capul de parcă m-ar fi prins grindina: *Însărcinată, însărcinată, însărcinată*. Cuvântul pulsa în aerul nopţii, odată cu ţârâitul greierilor.

Amy Elliott Dunne

15 februarie 2012

Jurnal

Ce perioadă ciudată. Trebuie să gândesc așa, să o văd de la distanţă: ha-*ha*, ce perioadă bizară o să ni se pară când o să ne uităm în urmă la ea, n-o să mă distreze când voi avea optzeci de ani și-o să mă îmbrac în rochii mov, cu o mutră înţeleaptă și amuzată, dând pe gât martini după martini, n-o să fac din asta o *poveste?* O poveste stranie și înfiorătoare despre un lucru căruia i-am supravieţuit.

Fiindcă ceva e oribil de greșit cu soţul meu, sunt sigură de asta acum. Da, ţine doliu după maică-sa, dar mai e și altceva. Pare îndreptat spre mine acel ceva, nu-i vorba de tristeţe, ci mai degrabă… uneori îl simt că mă urmărește din ochi și, când ridic privirea, îi văd faţa schimonosită de dezgust, ca și cum m-ar fi surprins făcând ceva îngrozitor, și nu mâncând cereale la micul dejun ori pieptănându-mi părul seara. E așa de furios, instabil, că m-am întrebat dacă nu cumva stările lui au o cauză organică — vreo alergie din cele care-i fac pe unii să înnebunească, ori vreo colonie de ciuperci microscopice care i-a afectat creierul.

Ieri-noapte am coborât la parter și l-am găsit la masa din sufragerie, cu capul în mâini, uitându-se la un teanc de extrase de cont. Mi-am văzut soţul, singurel, sub lumina candelabrului. Am vrut să mă duc la el, să stăm de vorbă și să vedem ce-i de făcut, ca nişte parteneri. Dar n-am făcut-o, știam că o să-l calce pe nervi. Mă întreb uneori dacă nu asta stă la originea dezgustului lui în privinţa mea: m-a lăsat să-l văd în momente de slăbiciune și acum mă urăște pentru că i le știu.

M-a îmbrâncit. Tare. Acum două zile m-a îmbrâncit, și am căzut și am dat cu capul de tăblia blatului din bucătărie; trei secunde n-am mai văzut nimic în faţa ochilor. Chiar nu știu ce să zic despre asta. A fost mai mult șocant decât dureros. Îi spuneam că aș putea să-mi caut serviciu, ceva liber-profesionist, ca să putem întemeia o familie, să avem o viaţă adevărată…

— Și asta cum se cheamă? a zis.

Purgatoriu, am gândit, dar am tăcut din gură.

— Cum se cheamă asta, Amy, ha? Cum se cheamă? Asta nu-i viaţă, potrivit Domnișoarei Uimitoare?

— Nu-i ideea *mea* de viaţă, am zis, el a făcut trei pași mari spre mine, și mi-a venit în minte: *Arată ca și cum ar avea de gând să…* Apoi s-a împins în mine și am căzut.

Am gâfâit amândoi, surprinși. Și-a luat pumnul în palma cealaltă, părea că e gata să plângă. Era dincolo de regret, era stupefiat. Dar uite ce vreau să lămuresc: știam ce fac, i-am forţat toate limitele. L-am urmărit cum se strânge în el tot mai mult și mai mult — voiam să zică odată *ceva, să facă* ceva. Chiar și rău, chiar și cel mai rău lucru să fie, dar *fă ceva, Nick*. Nu mă lăsa așa, ca pe-o fantomă.

Doar că nu mi-am dat seama că urma să facă *asta*.

Nu m-am gândit niciodată la ce-aș face dacă m-ar ataca soţul, fiindcă nu m-am socotit niciodată în

rândul femeilor care o încasează. (Ştiu, ştiu, violenţa trece toate barierele socio-economice. Dar totuşi, Nick?) Sună cam facil ce zic eu. Doar că e ridicol, incredibil de ridicol: sunt o femeie agresată. *Uimitoarea Amy şi Abuzatorul Domestic.*

E drept, şi-a cerut abundent scuze. (Oare se mai face şi altceva *abundent* decât să-ţi ceri scuze? Să transpiri, presupun.) A fost de acord să ia în calcul vizitele la un consilier, ceea ce nu m-aş fi gândit niciodată că s-ar putea întâmpla. Şi e bine. E un om foarte bun în sufletul lui; sunt dispusă să trec cu vederea accesul, să cred că n-a fost, cu adevărat, decât o anomalie bolnăvicioasă, cauzată de încordarea la care suntem amândoi supuşi. Uneori uit că şi Nick suferă la fel ca şi mine din cauza stresului: el poartă povara de a mă fi adus aici, se simte presat s-o mulţumească pe mofturoasa de mine, iar pentru cineva ca Nick — care crede cu tărie că fericirea ţi-o faci singur — aşa ceva poate fi enervant.

M-a îmbrâncit, şi nu chestia în sine, care s-a terminat pe loc, m-a speriat. M-a speriat însă expresia lui când m-a văzut întinsă pe jos, clipind din ochi, cu capul vuind. Expresia din momentul în care s-a abţinut să mă lovească iar. Felul în care i se citea pe figură că ar mai fi vrut să o facă. Şi cât de greu i-a fost să se abţină. Şi cum se uită de-atunci la mine: cu vinovăţie şi cu dezgust că se simte vinovat. Dezgust absolut.

Uite şi partea cea mai întunecată. Am mers ieri cu maşina la mall, de unde cam jumătate de oraş cumpără droguri, uşor ca şi cum ţi-ai lua pastile pe reţetă. Ştiu fiindcă mi-a zis Noelle: bărbatu-său îşi mai cumpără când şi când câte un joint. Eu, totuşi, nu voiam ţigări cu iarbă, ci o armă, pentru orice eventualitate. În caz că lucrurile se înrăutăţesc cu Nick. Nu mi-am dat seama decât după ce am ajuns acolo că era Ziua Îndrăgostiţilor. Era Ziua Îndrăgostiţilor şi eu aveam de gând să cumpăr o armă, apoi să-i fac de mâncare soţului. Şi mi-am zis: *Tatăl lui Nick a avut dreptate în ce te priveşte. Eşti o căţea proastă. Fiindcă ai impresia că soţul tău o să-ţi facă rău,* pleci. *Dar nu-ţi poţi lăsa bărbatul, nu acum, când îşi plânge mama răposată. Nu poţi. Ar trebui să fii o catastrofă de femeie ca să faci asta,* cu excepţia cazului *când s-ar întâmpla ceva de-a dreptul periculos. Ar trebui să crezi cu adevărat că soţul tău chiar are de gând să-ţi facă rău.*

Dar nu cred cu adevărat că Nick mi-ar face rău.

Doar că m-aş simţi mai în siguranţă cu o armă.

Demo version limitation, this page not show up.

Amy Elliott Dunne

26 iunie 2012

Jurnal

Nu m-am mai simţit niciodată atât de vie. Ziua e luminoasă, cerul e limpede şi albastru, păsările ciripesc bezmetice în căldură, afară se revarsă puhoaiele fluviului, iar eu sunt nespus de vie. Speriată, înfiorată, dar *vie*.

În dimineaţa asta, când m-am trezit, Nick nu mai era lângă mine. Am rămas în pat uitându-mă în tavan, privind cum soarele îl aureşte pic cu pic, ascultând cântecul păsărilor, chiar lângă fereastră. Îmi venea să vomit. Gâtlejul mi se încleşta şi mi se descleşta, ca o inimă. Mi-am zis că n-o să vărs, apoi am dat fuga la baie şi am vărsat: fiere, apă caldă şi o bobiţă mică de mazăre. În timp ce stomacul mi se încorda, iar ochii îmi lăcrimau, m-am aşezat, sufocându-mă aproape, pe toaletă, şi am început să fac acel gen de socoteli femeieşti. Iau pastila de obicei, dar am şi uitat de ea o zi sau două — ce contează, am treizeci şi opt de ani şi am tot luat anticoncepţionale în ultimele două decenii. N-o să rămân eu însărcinată întâmplător.

Am găsit testele sub o vitrină de sticlă încuiată. A trebuit să găsesc o vânzătoare zorită şi mustăcioasă care să descuie, apoi să-i arăt cu degetul în vreme ce aştepta nerăbdătoare. Mi l-a înmânat cu o privire clinică şi mi-a zis „Noroc“.

Nu ştiam în ce anume ar consta norocul: în semnul de plus ori în cel de minus. Am condus până acasă şi am citit de trei ori instrucţiunile, am ţinut beţigaşul în unghiul potrivit pentru numărul corect de secunde, după care l-am pus pe marginea chiuvetei şi am fugit de-acolo de parcă ar fi fost o bombă. Trei minute, timp în care am dat drumul la radio, şi evident că era o piesă de Tom Petty — se întâmplă vreodată să dai drumul la radio fără să dai peste vreo melodie de Tom Petty? —, aşa că am cântat de la un capăt la altul „American Girl“ şi m-am furişat după aceea înapoi în baie, de parcă testul era ceva pe care trebuia să-l iau prin surprindere, cu inima bubuindu-mi mai furioasă decât ar fi trebuit, şi eram însărcinată.

M-am trezit că alerg deodată prin iarbă, pe stradă, că bat la uşa lui Noelle; când a deschis, am izbucnit în lacrimi şi-am început să ţip: „Sunt gravidă!“

Şi aşa a aflat şi altcineva în afară de mine, şi m-am speriat.

După ce m-am întors acasă, mi-au venit în minte două lucruri.

Unu: aniversarea noastră e săptămâna viitoare. O să folosesc indiciile ca scrisori de dragoste, iar la final o să aştepte un leagăn vechi şi frumos, de lemn. O să-l conving că merită să fim împreună. Ca o familie.

Doi: aş vrea să fi reuşit să fac rost de arma aceea.

Acum, câteodată, când soţul meu intră în casă, mă mai apucă frica. În urmă cu câteva săptămâni,

Nick m-a rugat să merg cu el într-o excursie cu pluta, să plutim pe curenţi sub cerul albastru. Când mi-a zis asta, am înconjurat cu braţul stâlpul de la casa scării, m-am agăţat de el. Fiindcă mi-a venit în cap o imagine cu el zguduind pluta — mai întâi în glumă, râzând de panica mea, apoi faţa devenindu-i aspră, decisă, eu căzând în apă, în apa mâloasă şi cafenie, plină de beţe şi nisip, şi el deasupra mea, ţinându-mă sub apă cu braţul lui puternic până ce nu mă mai zbat.

N-am ce face. Nick s-a însurat cu mine când eram o femeie tânără, bogată şi frumoasă, iar acum sunt săracă, şomeră, mai aproape de patruzeci de ani decât de treizeci, nu mai sunt pur şi simplu drăguţă, am ajuns *drăguţă pentru vârsta mea*. Ăsta-i adevărul: valoarea mea pe piaţă a scăzut. Îmi dau seama din privirile lui Nick. Dar nu-s privirile unui tip care s-a înţepat la un rămăşag cinstit. Sunt uitături de om care se simte tras pe sfoară. Îndată or să fie priviri de bărbat care se simte prins în capcană. Poate o să reuşească să divorţeze de mine înainte să se nască copilul. Dar nu, nu mi-ar face aşa ceva niciodată, nu Nick Băiat Bun. N-ar suporta ca toţi din oraşul lui cel atât de ataşat de valorile familiale să creadă că e genul de individ care şi-ar abandona soţia şi copilul. Mai degrabă ar sta şi ar îndura cu mine. Ar îndura, s-ar umple de resentiment şi de furie.

N-o să avortez. Copilul are şase săptămâni de când e în burta mea, e cât un bob de linte şi îi cresc ochi, plămâni şi urechi. Acum câteva ore m-am dus în bucătărie şi am găsit o cutie cu capac plină cu mazăre uscată, pe care mi-o dăduse Maureen ca să-i fac lui Nick supa lui preferată; am scos o boabă şi am pus-o pe blatul mesei. Era mai mică decât unghia de la degetul meu mic, minusculă. N-am suportat să o las acolo, aşa că am luat-o în palmă şi am mângâiat-o cu vârful degetului. Acum e în buzunarul tricoului, s-o am aproape.

N-o să fac avort şi n-o să divorţez de Nick, nu încă, fiindcă îmi amintesc cum se scufunda uneori, vara, în ocean şi se punea în mâini, fluturând din picioarele scoase afară, apoi revenea cu cea mai frumoasă scoică, doar pentru mine, şi îmi lăsam ochii cotropiţi de soare, apoi îi închideam şi vedeam culori clipind ca nişte picuri de ploaie pe dinăuntrul pleoapelor, iar Nick mă săruta cu buze sărate şi mă gândeam: *Ce noroc pe mine, el e soţul meu, bărbatul ăsta o să fie tatăl copiilor mei. O să fim cu toţii aşa de fericiţi!*

Dar s-ar putea să mă înşel, să mă înşel cu totul. Fiindcă uneori se mai uită în felul ăla. Băiatul dulce de pe plajă, bărbatul visurilor mele, tatăl copiilor mei? Îl surprind cum mă măsoară cu ochi cercetători, ochi de insectă, calcul pur, şi mă gândesc *omul ăsta s-ar putea să mă ucidă.*

Dacă găsiţi deci asta şi sunt moartă, atunci…

Scuze, nu-i deloc nostim.

Demo version limitation, this page not show up.

Partea a doua

Băiatul cunoaște fata

Amy Elliott Dunne

Ziua dispariţiei

Acum, că-s moartă, sunt mult mai fericită.

Dispărută, tehnic vorbind. În curând voi fi socotită moartă. Dar să prescurtăm şi să zicem moartă. Au trecut câteva ore doar, şi mă simt mai bine deja: încheieturile şi-au pierdut încordarea, muşchii s-au relaxat. Mi-am dat seama la un moment dat, de dimineaţă, că îmi simt faţa altfel, diferită. M-am uitat în oglinda retrovizoare — înfiorătorul Carthage la patruzeci şi trei de mile în spate, soţul meu cel plin de sine zăcând prin barul lui cleios în vreme ce urgia atârnă de o coardă subţire de pian chiar deasupra ţestei lui nepăsătoare, de rahat — şi am descoperit că zâmbeam. Ha! Asta-i ceva nou.

Lista mea pe azi — una dintre multele liste pe care le-am făcut în ultimul an — stă lângă mine pe scaunul de alături, şi lângă numărul 22 e o pată de sânge: Să mă tai. *Dar Amy se teme de sânge,* vor spune cititorii jurnalului. (Jurnalul, da! O să ajungem şi la fantasticul meu jurnal.) Nu, nu mă tem, absolut deloc, dar am spus asta în ultimul an. I-am spus lui Nick, probabil, de vreo zece ori cât de tare mă tem de sânge, şi când a replicat: „Nu ţin minte să-ţi fie ţie frică de sânge“, am insistat cu: „Ţi-am zis, ţi-am zis de atâtea ori!“ Nick se împiedică atât de puţin de problemele altora, încât a presupus că-i adevărat şi gata. Să leşin la centrul de plasmă, asta a fost o completare iscusită. Chiar am făcut-o, nu doar am scris că am făcut-o. (Stai liniştit, o lămurim noi: cele adevărate, cele neadevărate şi cele ce-ar putea să fie adevărate.)

Numărul 22, tăiatul, a fost mult timp pe listă. Acum e real şi mă dor braţele. Tare. E nevoie de o disciplină cu totul specială ca să te tai dincolo de epidermă, până la muşchi. Vrei mult sânge, dar nu chiar atât de mult ca să leşini şi să fii descoperită mai târziu într-o piscină de roşu, cu multe explicaţii de dat. Mi-am pus cutterul la încheietura mâinii mai întâi, dar uitându-mă la încrengătura venelor, m-am simţit ca un genist într-un film de acţiune: taie firul greşit şi-o să mori. Am sfârşit prin a mă tăia pe interiorul părţii de sus a braţului, muşcând dintr-o cârpă ca să nu ţip. O tăietură ca lumea, adâncă. Am stat cu picioarele încrucişate pe duşumeaua bucătăriei vreme de zece minute, lăsând sângele să se prelingă până ce-am obţinut o băltoacă de toată frumuseţea. Apoi am curăţat totul, superficial, cum ar fi făcut-o Nick după ce m-ar fi izbit cu capul acolo. Vreau ca locuinţa să spună povestea unui conflict între adevărat şi fals. *Lupta din sufragerie pare înscenată şi sângele a fost curăţat: nu poate fi Amy!*

Aşa că automutilarea a meritat. Şi totuşi, câteva ore după, tăietura mă arde pe sub mânecă, sub bandaj. (Numărul 30: Îngrijeşte-ţi cu atenţie rana, asigurându-te că nu apar pete de sânge pe unde n-ar trebui să fie. Închide lama cutterului şi bagă-l în buzunar, ca să te descotoroseşti de el mai târziu.)

Numărul 18: Aranjează sufrageria. Divanul. Făcut.

Numărul 12: Pune frumos în cutie primul indiciu şi aşază-l destul de la vedere, ca poliţia să-l

găsească înainte ca soţul tău buimac să se gândească să-l caute. Trebuie să fie parte din probele poliţiei. Vreau să fie silit să înceapă vânătoarea de comori (ego-ul o să-l facă s-o şi termine). Verificat.

Numărul 32: Schimbă-te în haine nebătătoare la ochi, îndeasă-ţi părul în şapcă, mergi până la malul râului şi apuc-o pe margine, cu apa la câţiva centimetri doar, până ajungi la marginea complexului. Fă asta chiar dacă ştii că soţii Teverer, singurii vecini care au vedere la râu, vor fi la biserică. Fă asta fiindcă nu se ştie niciodată. Faci mereu un pas în plus faţă de ceilalţi, aşa eşti tu.

Numărul 29: Ia-ţi rămas-bun de la Bleecker. Adulmecă-i pentru ultima oară răsuflarea împuţită. Umple-i farfurioara în caz că lumea uită să-l hrănească după ce începe totul.

Numărul 33: Mişcă-ţi curul din Dodge.

Verificat, verificat, verificat.

Pot să-ţi spun mai multe despre cum am făcut totul, dar aş vrea ca mai întâi să mă cunoşti. Nu pe Amy din jurnal, care este rodul ficţiunii (şi Nick, care zicea că nu-s scriitoare adevărată, de ce l-oi fi ascultat vreodată?), ci pe mine, Amy cea Reală. Ce femeie ar face un asemenea lucru? Să-ţi spun o poveste, una *adevărată,* ca să poţi înţelege un pic.

Pentru început: n-ar fi trebuit să mă nasc.

Mama a pierdut cinci sarcini şi a avut doi feţi morţi înainte de mine. O dată pe an, toamna, ca şi cum ar fi fost o însărcinare sezonieră, precum rotaţia culturilor. Toate au fost fete, şi toate erau numite Speranţa. Sunt sigură că la sugestia tatălui meu — impulsul lui optimist, accesele de sentimentalism: *Nu ne putem pierde speranţa, Marybeth*. Dar o pierduseră pe Speranţa, din nou şi din nou.

Doctorii le-au cerut să nu mai încerce; au refuzat. Nu-s ei genul care renunţă. Au încercat iar şi iar, şi în cele din urmă am apărut eu. Mama nu se baza pe mine că o să rămân vie, nu suporta să se gândească la mine ca la un bebeluş real, un copil în viaţă, o fetiţă pe care avea s-o aducă acasă. Aş fi fost Speranţa 8 dacă lucrurile mergeau prost. Dar am venit pe lume urlând — şi eram de un roz electric, fosforescent. Părinţii mei şi-au dat seama, surprinşi, că nu se gândiseră niciodată la un nume, la unul adevărat, pentru un copil adevărat. Nu mi-au pus nume în primele două zile petrecute în spital. În fiecare dimineaţă mama auzea cum se deschide uşa de la rezerva ei şi-o simţea pe asistentă poposind în prag (mi-am imaginat-o întotdeauna ca în vremurile de altădată, cu fuste albe şi înfoiate şi o bonetă din aceea împăturită, precum cutiile cu mâncare chinezească pentru acasă). Asistenta se oprea şi mama întreba, fără să ridice măcar privirea: „Încă mai trăieşte?“

Când s-a văzut că trăiam, mi-au zis Amy, fiindcă era un nume normal de fată, un nume popular, un nume pe care-l căpătaseră o puzderie de bebeluşi în acel an, aşa că poate zeii n-aveau să observe că mai era şi bebeluşul ăsta pe lângă ceilalţi. Marybeth mi-a zis că, dacă ar fi s-o mai facă odată, mi-ar spune Lydia.

Am crescut simţindu-mă specială, mândră. Eram fata care se bătuse cu neantul şi izbândise. Şansele fuseseră de doar unu la sută, dar reuşisem. I-am distrus pântecele mamei în proces — un marş ruinător. Marybeth n-a mai putut avea copii. Simţeam, de copil, o plăcere adâncă din cauza asta: eram eu, doar eu, eu singură.

În zilele de comemorare a deceselor Speranţelor mama se aşeza în balansoar, cu o pătură pe ea, şi sorbea ceai fierbinte, zicând că-şi „ia şi ea un pic de timp personal“. Nimic dramatic, mama are prea mult bun-simţ ca să se apuce de cântece de jale, dar devenea gânditoare şi absentă, iar eu nu voiam aşa ceva sub nicio formă, plină de pretenţii cum eram. Mă suiam în poala ei sau îi azvârleam dinainte vreun desen în creion ori îmi aminteam de vreun bileţel de învoire care avea nevoie, prompt, de

atenţie. Tata încerca să mă distragă, încerca să mă ducă la film sau să mă mituiască cu dulciuri. Dar orice stratagemă ar fi încercat, nu funcţiona. Nu voiam să-i ofer mamei acele câteva minute.

Că doar fusesem întotdeauna mai bună decât Speranţele, fiindcă reuşisem. Dar şi geloasă mereu — pe cele şapte prinţese moarte care dansează. Ele pot să fie perfecte fără să încerce măcar, fără să înfrunte vreo clipă existenţa, în vreme ce eu sunt blocată aici, pe Pământ şi trebuie să mă străduiesc în fiecare zi, şi fiecare zi e o ocazie de a fi mai puţin decât perfectă.

E un mod epuizant de viaţă. Am trăit aşa până la treizeci şi unu de ani. Apoi, cam vreo doi ani, totul a fost bine. Datorită lui Nick.

Nick *m-a iubit*. Genul de iubire cu şase i: m-a *iubiiiiit*. Dar nu m-a iubit pe mine-pe mine. Nick a iubit o fată care nu exista. M-am prefăcut, cum făceam adesea, am pretins că am o personalitate. Nu mă pot abţine, asta am făcut întotdeauna: cum unele femei îşi schimbă des hainele, eu îmi schimb personalităţile. Ce mască e confortabilă, ce se doreşte, care-i moda zilei? Cred că majoritatea oamenilor fac asta, doar că nu recunosc, ori se opresc asupra vreunei măşti fiindcă sunt prea leneşi sau proşti să-şi asume schimbarea.

În noaptea aceea, cu petrecerea din Brooklyn, mă jucam de-a fata care era atunci la modă, fata pe care o vrea un bărbat precum Nick: Tipa Dezgheţată. Bărbaţii spun asta mereu, e complimentul suprem, nu? *E o tipă dezgheţată*. O Tipă Dezgheţată înseamnă o femeie focoasă, deşteaptă şi amuzantă care adoră fotbalul, pocherul, glumele porcoase şi râgâitul, care joacă jocuri video, bea bere ieftină, iubeşte sexul în trei şi pe cel anal şi-şi îndeasă pe gâtlej cârnaţi şi hamburgheri de parcă ar găzdui cel mai mare dezmăţ culinar, dar care-şi şi păstrează silueta impecabilă, fiindcă, mai presus de orice, Tipele Dezgheţate sunt extrem de atrăgătoare. Atrăgătoare şi înţelegătoare. Tipa Dezgheţată nu se înfurie în veci; zâmbeşte doar, într-un fel îndurerat şi iubitor, şi-şi lasă bărbatul să facă ce vrea. *Dă-i bătaie, cacă-te pe mine, nu mă supăr, sunt Tipa Dezgheţată.*

Şi bărbaţii chiar cred că fata asta există. Poate se lasă păcăliţi de faptul că atâtea femei sunt dispuse să se prefacă a fi fata asta. Pe mine, mult timp, Tipa Dezgheţată m-a ofensat. Vedeam bărbaţi — prieteni, colegi, străini — dând târcoale acestor groaznice femei prefăcute şi-mi venea să-i iau deoparte şi să le zic, calm: *Nu-ţi dai întâlnire cu o femeie, îţi dai întâlnire cu o femeie care a urmărit prea multe filme cu scenarii făcute de bărbaţi inabili social, care ar vrea să creadă că genul ăsta de femeie există şi le-ar putea oferi un sărut.* Îmi venea să-l apuc pe amărâtul respectiv de revere ori de gentuţă şi să-i spun: *Curva aia nu e chiar aşa ahtiată după crenvurşti picanţi — nimeni nu-i aşa ahtiat după crenvurşti!* Iar Tipele Dezgheţate sunt şi mai jalnice încă: nici măcar nu se prefac că ar fi femeile care ar vrea ele să fie, ci o fac pe femeile pe care le-ar vrea bărbaţii. A, şi dacă *nu* eşti o Tipă Dezgheţată, te rog să nu crezi, cumva, că omul tău nu vrea o fată din asta. Poate într-o variantă un pic diferită — poate e vegan, aşa că Tipa iubeşte proteinele vegetale şi se poartă fantastic cu câinii; poate e un artist hipster, şi Tipa e o tocilară ochelaristă care se dă în vânt după benzi desenate. Sunt varietăţi peste varietăţi, dar crede-mă, el o vrea pe Tipa Dezgheţată, care e, în principiu, aia căreia-i place absolut orice lucru care-i place lui şi nu se plânge niciodată. (Cum ştii că *nu* eşti Tipa Dezgheţată? Fiindcă el zice chestii gen: „Îmi plac femeile puternice“. Dacă-ţi zice asta, o să se fută, la un moment dat, cu altcineva. Fiindcă „îmi plac femeile puternice“ e codul pentru „nu suport femeile puternice“.)

Am aşteptat cu răbdare, *cu anii*, ca limba pendulului să se balanseze de cealaltă parte, ca bărbaţii să înceapă să citească Jane Austen, să croşeteze, să pretindă că iubesc cosmosul, să organizeze întâlniri de lipit poze în albume şi să se pupe pe obrăjori în vreme ce noi aruncăm priviri piezişe. Şi

abia atunci am putea spune: *Da, e un Tip Dezgheţat.*

Dar nici vorbă. În loc de asta, femeile naţiunii noastre au sporit întru degradare! Şi, una–două, Tipa Dezgheţată a devenit standard. Bărbaţii cred că ea există, că nu e doar fata de vis, una la un milion. Fiecare fată ar fi trebuit să fie tipa asta, şi dacă nu erai, atunci ceva nu era în regulă cu *tine*.

Dar e ispititor să fii Tipa Dezgheţată. Pentru cineva ca mine, căreia îi place să câştige, e tentant să vrei să fii fata pe care-o doreşte orice băiat. Când l-am cunoscut pe Nick, am ştiut imediat că asta voia el. Şi pentru el am fost dispusă, cred, să încerc. Îmi accept partea de vină. Chestia e că, la început, eram *nebună* după el. Îl găseam pervers de exotic, un băiat din străfundurile statului Missouri. Era al dracului de plăcut cu el prin preajmă. Stârnea în mine lucruri despre care nu ştiusem că există măcar: seninătate, umor, relaxare. Era de parcă m-ar fi golit şi m-ar fi umplut apoi cu pene. M-a ajutat să fiu Tipa Dezgheţată — cu altcineva n-aş fi putut. N-aş fi vrut. Nu pot spune că de unele aspecte nu m-am bucurat: am mâncat prăjiturele cu glazură de ciocolată, am umblat în picioarele goale, am încetat să-mi mai fac griji. Am privit filme tâmpite şi am înfulecat preparate pline de chimicale. Nu-mi mai băteam capul atât, asta era cheia. Beam o cola şi nu mă preocupa cum să reciclez cutia sau cum mi se adună acidul în burtă, acid atât de puternic, încât putea curăţa perfect un bănuţ. Ne duceam la un film tâmpit şi nu-mi făceam griji în privinţa sexismului jignitor sau a absenţei minorităţilor în vreun rol însemnat. Nici când filmul era cu cap şi coadă nu-mi făceam griji. Nu-mi păsa de ce avea să urmeze. Nimic nu avea consecinţe, trăiam momentul, şi simţeam cum devin, pe dinăuntru, tot mai prostovană şi superficială. Dar şi fericită.

Până la Nick nu m-am simţit ca o persoană, fiindcă am fost dintotdeauna un produs. Uimitoarea Amy trebuia să fie extraordinară, creativă, bună, chibzuită, isteaţă şi fericită. *Noi nu vrem decât să fii fericită*. Rand şi Marybeth ziceau asta tot timpul, dar nu-mi explicau niciodată cum. Atâtea lecţii, oportunităţi şi avantaje, şi nu m-au învăţat nicicând cum să fiu fericită. Ţin minte cât de mult mă nedumereau ceilalţi copii. Mă duceam la câte o petrecere de aniversare şi-i vedeam pe ceilalţi puşti cum se hlizesc şi se strâmbă şi încercam şi eu asta, dar nu înţelegeam *de ce*. Stăteam acolo, cu elasticul de la coiful de petrecere strâns, sugrumându-mi zona moale de sub bărbie, cu glazura granulată a prăjiturii albăstrindu-mi dinţii. Şi încercam să-mi dau seama în ce consta distracţia.

Cu Nick, în cele din urmă, înţelegeam. Fiindcă era aşa de distractiv. Era ca şi cum mi-aş fi dat întâlnire cu o vidră-de-mare. Era prima persoană fericită în mod natural pe care o consideram egala mea. Era deştept, arăta superb, era amuzant, fermecător şi fermecat. Lumea îl plăcea. Femeile îl adorau. Mi s-a părut o uniune perfectă: cel mai fericit cuplu din zonă. Nu că iubirea ar fi o competiţie. Dar nu înţeleg ce sens are să stai în cuplu dacă nu există fericire maximă.

Am fost probabil mai fericită în acei primi ani — în care m-am prefăcut că sunt altcineva — decât înainte sau după, vreodată. Nu-mi dau seama ce înseamnă asta.

Dar a trebuit să se oprească apoi, fiindcă nu era real, nu eram eu acolo. Nu eram *eu*, Nick! Credeam că ştii. Credeam că-i un fel de joc. Credeam că aveam o complicitate, o chestie gen *nu mă-ntreba şi nu-ţi spun*. Am încercat din greu să am inima uşoară. Dar nu se putea susţine. Şi a reieşit că nici el nu-şi putea susţine partea lui: bârfele inteligente, jocurile isteţe, romantismul şi curtarea. Totul a început să se erodeze. Nu-l suportam pe Nick când se arăta surprins dacă deveneam eu. Îl uram pentru că nu ştia că totul trebuia să se termine, pentru că el chiar credea că se însurase cu creatura asta, rodul imaginaţiei unui milion de bărbaţi care se masturbează, autosatisfăcuţi şi cu spermă pe degete. A părut de-a dreptul stupefiat când l-am rugat să mă *asculte*. Nu-i venea să creadă că nu-mi place să-mi epilez păsărica la sânge şi să i-o sug la cerere. Că *mă deranja* când nu apărea la

întâlnirile cu prietenii mei. Însemnarea aceea penală din jurnal? *Nu-mi trebuie scenarii jalnice cu maimuţa dansatoare pe care să le repet în faţa prietenilor; mă bucur că-l pot lăsa să fie el însuşi.* Rahat idiot sută la sută, din seria Tipa Dezgheţată. Ce pizdă proastă. Iarăşi, nu pricep: dacă laşi un bărbat să anuleze planuri ori să refuze să facă lucruri pentru tine, ai *pierdut*. Nu obţii ce vrei. E destul de clar. Sigur, el s-ar putea să fie fericit, ar putea spune că *eşti cea mai mişto tipă care există*, dar o spune fiindcă *i-ai făcut pe plac*. Îţi zice Tipa Dezgheţată ca să te tragă în piept! Asta fac bărbaţii: încearcă să te facă să crezi că eşti Tipa Dezgheţată ca să te înclini înaintea dorinţelor lor. Ca un vânzător de maşini care zice: *Cam cât aţi da pe frumuseţea asta?* când tu încă n-ai fost de acord să o cumperi. Fraza îngrozitore pe care o folosesc bărbaţii: „Ştiu că nu te superi dacă…“ *Ba da, mă supăr*. Spune-o şi gata. N-o da cotită, pizdulice tâmpită.

Aşa că trebuia să se oprească. Legătura cu Nick, siguranţa simţită cu Nick, fericirea cu Nick, toate m-au făcut să-mi dau seama că în peisaj există şi Adevărata Amy, care e mult mai bună, mult mai interesantă, complicată şi provocatoare decât Amy Dezgheţata. Nick o voia pe Amy Dezgheţata oricum. Îţi închipui cum e să-ţi arăţi adevărata fire, în sfârşit, soţului tău, sufletului tău pereche, şi să vezi că *nu te place*? Aşa a început ranchiuna. M-am gândit mult la asta şi cred că da, aşa a început.

Nick Dunne

Şapte zile de la dispariţie

Am reuşit să fac câţiva paşi prin magazie, dar după aceea a trebuit să mă sprijin de un perete şi să-mi trag sufletul.

Ştiam că o să fie rău. Am ştiut de îndată ce mi-am dat seama care e indiciul: magazia de lemne. Zile bune, voioşie. Fiindcă nu ne descria pe mine şi pe Amy. Era vorba despre mine şi Andie. Magazia fusese doar unul dintre multele locuri neobişnuite unde făcusem sex cu Andie. Locurile noastre potenţiale de întâlnire erau reduse ca număr. Apartamentul ei de bloc, plin cu tot felul de chestii, era, în principiu, nefrecventabil. Motelurile apar pe cardul de credit, iar nevastă-mea nu era nici încrezătoare şi nici proastă (Andie avea un mastercard, dar extrasul de cont ajungea la maică-sa. Mă doare să admit asta.) Aşa că magazia de lemne, din curtea soră-mii, era foarte sigură după ce Go pleca la muncă. La fel şi casa abandonată a lui taică-meu. (*Poate îţi pare-acum rău că m-ai adus aici/ La început n-a fost aşa grozav, ce poţi să zici/ Dar nu aveam locuri prea multe, pe-ales/ Şi-am zis atunci: să trecem pe-aicea mai des)* şi, de câteva ori, biroul meu de la şcoală (*Că sunt a ta studentă îmi imaginez/ Şi tu profesor, plin de farmec şi deştept/ Cu mintea [şi cu trupul] te visez)* ba chiar, odată, în maşină la Andie, trasă pe un drumeag din Hannibal după o vizită făcută cu ea acolo, o versiune mult mai satisfăcătoare a banalei excursii cu Amy (*M-ai dus aici să-mi povesteşti, doar mie/ Isprăvile-ţi de prin copilărie/ Cu pantalonii peticiţi şi şapca ta cu cozoroc*).

Fiecare indiciu a fost ascuns într-un loc unde am înşelat-o pe Amy. S-a folosit de vânătoarea de comori ca să-mi facă un tur al infidelităţilor mele. M-a lovit un val de greaţă când mi-am imaginat-o pe Amy urmărindu-mă pe mine, neştiutorul, cu maşina — la tata, la Go, în afurisitul de Hannibal — urmărindu-mă cum i-o trag fetei aceleia gingaşe şi tinere şi strângând din buze cu dezgust şi triumf.

Fiindcă ştia că mă aşteaptă o pedeapsă pe cinste. Acum, la ultimul popas, Amy era gata să-mi dezvăluie cât de isteaţă era. Pentru că magazia era plină ochi cu toate acele obiecte şi fleacuşteţe de care mă jurasem lui Boney şi Gilpin că nu le-am cumpărat cu cardurile de credit. Erau acolo crosele de golf nebunesc de scumpe, ceasurile şi consolele de jocuri, hainele de firmă, toate acolo, în aşteptare, pe proprietatea soră-mii. Părea că le-am adus ca să aştepte moartea soţiei mele, după care putea să urmeze distracţia.

Am bătut la uşa lui Go şi, când a răspuns, trăgând din ţigară, i-am zis că trebuie să-i arăt ceva, apoi m-am întors cu spatele şi, fără vorbă, am condus-o până la magazie.

— Uite, am zis, făcându-i semn să intre pe uşa deschisă.

— Alea sunt… e toată chestia… de pe cardurile de credit?

Vocea lui Go devenise ascuţită şi sălbatică. Şi-a pus o mână la gură şi s-a tras un pas mai departe de mine. Mi-am dat seama că, pentru o clipă, crezuse că-i fac o mărturisire.

N-o să mai putem şterge asta niciodată, momentul ăsta. Doar pentru chestia asta, şi îmi uram soţia.

— Amy mi-a înscenat-o, Go, am zis. Amy a cumpărat lucrurile astea. Vrea să mă *aranjeze*.

A tresărit. A dat din pleoape o dată, de două ori, şi a scuturat din cap abia perceptibil, ca şi cum ar fi vrut să scape de imagine: Nick, ucigaşul nevesti-sii.

— Amy a înscenat că am ucis-o. Da? Ultimul ei indiciu m-a adus chiar aici, şi *nu*, n-am ştiut despre *niciuna* dintre chestiile astea. E marea ei declaraţie. *Vă prezentăm „Nick se duce la închisoare!“*

O bulă imensă, arzătoare de aer mi s-a format în fundul gâtului — eram pe cale să mă smiorcăi sau să râd. Am râs.

— Păi, vezi? Să-mi trag palme, pricepi?

Aşa că haide, vino, te aştept/ Cum este viaţa să te-nvăţ din nou. Ultimele cuvinte din primul indiciu al lui Amy. Cum de nu-mi dădusem seama?

— Dacă ţi-a înscenat asta, de ce ţi-ar spune?

Go încă se holba, peste poate de uimită de conţinutul magaziei sale.

— Fiindcă a făcut-o atât de perfect. Întotdeauna a avut nevoie de validare, de laude, mereu. Vrea să ştiu că-s terminat. Nu poate rezista. Altfel n-ar fi distractiv.

— Nu, a zis Go, rozându-şi o unghie. Mai e ceva aici. E mai mult. Ai pus mâna pe ceva?

— Nu.

— Bine. Atunci întrebarea ar fi…

— Ce crede ea că o să fac după ce găsesc toate astea, probe incriminatoare, pe proprietatea sorămii, am zis. Asta-i întrebarea, fiindcă orice presupune ea că aş face, orice ar vrea ea să fac, trebuie să fac opusul. Dacă bănuieşte că o să mă scap în pantaloni şi o să încerc să fac vânt chestiilor ăstora, îţi garantez că s-a gândit ea la o cale ca să fiu prins.

— Păi, nu le poţi lăsa aici, a zis Go. Aşa o să fii prins clar. Eşti sigur că a fost ultimul indiciu? Unde ţi-e cadoul?

— O, rahat, nu. Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

— Nu intra acolo, a zis Go.

— Trebuie. Dumnezeu ştie ce-a mai pus la cale.

Am pătruns cu grijă în şopronul umed, cu mâinile lipite de corp, păşind în vârful picioarelor ca să nu las urme. După un televizor cu ecran plat, scrisoarea albastră a lui Amy se odihnea pe capacul unei cutii de cadouri uriaşe, ambalată în frumoasa ei hârtie argintie. Am luat plicul şi cutia şi le-am scos în aerul cald de afară. Obiectul ambalat era greu, avea cam cincisprezece kile, şi era separat în mai multe bucăţi care au alunecat cu un zuruit bizar când am pus cutia jos, la picioare. Go, involuntar, a făcut iute un pas înapoi. Am desfăcut plicul.

> Dragul meu soţior,
>
> Acum a venit momentul să-ţi spun că te cunosc mai bine decât ţi-ai putea imagina vreodată. Ştiu că ai uneori impresia că te mişti singur prin lume, nevăzut, neobservat. Dar să nu crezi nicio clipă asta. Te-am studiat. Ştiu ce-o să faci înainte de-a o face. Ştiu pe unde-ai umblat şi pe unde-o să mai umbli. Am pregătit, pentru aniversarea asta, o expediţie: una mică, mititică. Şi să nu-ţi faci griji în privinţa cadoului. De data asta cadoul o să vină la tine! Aşa că stai cuminte şi relaxează-te, fiindcă eşti TERMINAT.

— Ce expediţie mititică? a întrebat Go, făcându-mă să scot un mârâit.

— Mă trimite pe mine *la mititica*.

— S-o ia mama naibii. Deschide pachetul.

Am îngenuncheat şi am săltat cu vârful degetelor capacul, de parcă mă aşteptam la o explozie. Linişte. Am aruncat o privire înăuntru. Pe fundul cutiei zăceau două marionete de lemn, puse una lângă alta. Păreau soţ şi soţie. Bărbatul era îmbrăcat pestriţ şi rânjea ca turbatul, ţinând în mână un baston sau un băţ. Am tras afară păpuşa-soţ, cu membrele săltând elastice, flexibil ca un dansator. Soţia era mai gingaşă, mai drăguţă şi mai ţeapănă. Pe faţă i se vedea o expresie şocată, de parcă ar fi văzut ceva alarmant. Dedesubt era şi un bebeluş minuscul, ce putea fi legat de ea cu o fundă. Păpuşile erau străvechi, grele şi mari, aproape cât marionetele ventrilocilor. L-am apucat pe bărbat, am prins mânerul gros cu care era mişcat, iar braţele şi picioarele i-au zvâcnit sălbatic.

— Te ia cu fiori, a zis Go. Opreşte-te.

Sub cele două păpuşi se afla o bucată albastră de hârtie împăturită în două. Cu scrisul împrăştiat al lui Amy, numai triunghiuri şi puncte. Scria aşa:

> E începutul unei noi și minunate povești, Nick! „Așa se face treaba!“
> Distracţie plăcută.

Am întins, pe masa din bucătărie a mamei, indiciile lui Amy şi cutia cu cele două marionete. Ne-am holbat la ele ca şi cum am fi încercat să înjghebăm o imagine din piese disparate.

— De ce să-şi mai bată capul cu vânătoarea de comori dacă îşi plănuia… planul, a zis Go.

Planul devenise prescurtarea de la *şi-a plănuit dispariţia şi ţi-a înscenat o crimă.* Suna mai puţin dement.

— Să mă ţină ocupat, în primul rând. Să mă facă să cred că mă iubeşte încă. Eu umblu cu limba scoasă după indicii, crezând că nevasta vrea să dreagă lucrurile, să dea un nou impuls căsniciei noastre…

Starea de visare — de parcă aş fi fost o fată romanţioasă — pe care mi-o induseseră biletele mă scârbea. Mă stânjenea. Mă ruşina până în măruntaie, genul de jenă care devine parte din ADN-ul tău, care te schimbă. După atâţia ani, Amy încă mă putea duce de nas. Putea scrie câteva bileţele şi să mă recucerească cu totul. Eram mica ei fantoşă.

Te găsesc eu, Amy. Cuvinte de om îndrăgostit, dar intenţii urâte.

— … ca să nu mă gândesc: *Hei, cam arată ca şi cum mi-am omorât soţia, oare de ce?*

— Iar poliţiei i s-ar fi părut ciudat — şi ţie ţi s-ar fi părut aşa — dacă nu organiza vânătoarea de comori, tradiţia, a cugetat Go. Ar fi arătat ca şi cum ştia că urmează să dispară.

— Totuşi, sunt îngrijorat din cauza ăstora, am zis, arătând spre marionete. Sunt destul de neobişnuite, deci ar trebui să însemne ceva. Fiindcă, dacă voia doar să-mi abată un timp atenţia, cadoul final ar fi putut să fie orice lucru de lemn.

Go şi-a trecut un deget peste îmbrăcămintea făcută din petice colorate a păpuşii-bărbat.

— Se vede clar că-s foarte vechi. De epocă.

Le-a dat hainele deoparte şi a dezvelit mânerul ca o măciucă al păpuşii masculine. Păpuşa-femeie avea doar o adâncitură de formă pătrată în cap.

— Ar trebui să fie ceva sexual aici? Masculul are mânerul ăsta imens, ca o sulă. Iar femeia nu. Are doar gaura asta.

— Pare destul de evident: bărbaţii au penisuri şi femeile vagine?

Go a băgat un deget în gaura păpuşii-femeie, l-a învârtit ca să se asigure că nu-i nimic ascuns.

— Deci, ce zice Amy?

— Când le-am văzut, prima dată mi-am spus: *A, a cumpărat jucării*. Mami, tati, copilaşul. Fiindcă era însărcinată.

— Oare e însărcinată măcar?

Am simţit că mă inundă o deznădejde adâncă. Sau, de fapt, opusul. Nu ca un val care urcă şi se rostogoleşte peste mine, ci precum apa mării retrăgându-se la reflux: senzaţia că mi se ia ceva, că sunt tras şi eu. Nu mai puteam spera că soţia mea e însărcinată, dar nu reuşeam nici să nădăjduiesc că nu mai este.

Go a scos păpuşa-bărbat, s-a scărpinat la nas şi a zis, brusc luminată:

— Tu eşti marioneta.

Am râs.

— M-am gândit şi eu, literalmente, exact la cuvintele astea. Dar de ce bărbat şi femeie? Amy, clar, nu-i marionetă, ea e păpuşarul.

— Şi ce-i cu *aşa se face treaba?* Trebuie făcut *ce?*

— Trebuie făcută zob viaţa mea?

— Nu-i vreo frază pe care avea Amy obiceiul s-o zică? Sau vreun citat din cărţile cu *Amy*, ori…

S-a aşezat grăbită la calculator şi a căutat *aşa se face treaba*: Au apărut versurile de la *Aşa se face treaba*, melodia trupei Madness.

— A, mi-i aduc aminte, a zis Go. Foarte bună trupă de ska.

— Ska, am zis, simţind că mă apucă un râs dement. Fantastic.

Versurile erau despre un meseriaş care putea face tot soiul de reparaţii casnice — inclusiv electricitate şi canalizare — şi care prefera să fie plătit în bani gheaţă.

— Doamne, să-mi bag picioarele în anii optzeci, am zis. Niciun vers n-are sens.

— „Reflexul e copil unic“, a zis Go, încuviinţând din cap.

— „Aşteaptă lângă parc“, am bolborosit, răspunzând automat.

— Deci, dacă asta e, ce înseamnă? a spus Go, întoarsă spre mine şi uitându-mi-se atentă în ochi. E un cântec despre un tip bun la toate. Cineva care are acces la casa ta, ca să repare chestii. Care o să fie plătit în bani gheaţă, ca să nu existe înregistrări ale tranzacţiei.

— Cineva care a instalat camere video? am întrebat. Amy a fost de câteva ori plecată din oraş în timpul… relaţiei mele extraconjugale. Poate se gândea să ne filmeze în flagrant.

Go m-a privit întrebătoare.

— Nu, n-am făcut-o niciodată la noi în casă.

— Poate vreo uşă secretă? a sugerat Go. Vreun lambriu fals pe care l-a pus Amy ca să ascundă ceva ce… nu ştiu, ţi-ar putea dovedi nevinovăţia?

— Cred că asta-i. Da, Amy se foloseşte de un cântec de la Madness ca să-mi dea un indiciu privind propria mea libertate, asta dacă pot descifra codurile ei viclene, îmbibate de ska.

Go a râs şi ea.

— Doamne sfinte, poate noi suntem ăia duşi cu sorcova. Suntem? Toată povestea asta e complet dementă?

— Nu-i dementă. M-a aranjat. Altfel nu se explică *tonele* de chestii din curtea *ta*. Şi ar fi exact stilul lui Amy să te bage şi pe tine un pic în asta, să te mânjească un pic cu mizeria mea. Nu, e Amy. Cadoul, biletul scris la şmecherie pe care ar trebui să-l înţeleg, în mă-sa. Nu, şi trebuie să ne întoarcem la păpuşi. Caută după cuvântul *marionete*.

M-am prăvălit pe canapea, simţind o zvâcnire surdă în tot corpul. Go a făcut-o pe secretara.

— O, Doamne! Da! Sunt păpuşi Punch şi Judy[13]. Nick, suntem idioţi! Expresia aceea e marca lui Punch. *Aşa se face treaba!*

— OK. Vechiul spectacol de marionete… e foarte violent, nu? am întrebat.
— E așa de aiurea chestia!
— Go, e violent, nu?
— Mda. Violent. Doamne, e nebună de legat.
— O bate, nu?
— Stai să citesc… așa. Punch omoară copilașul.
A ridicat privirea spre mine.
— Şi când Judy îi cere socoteală, o bate și pe ea până o omoară.
Gâtlejul mi s-a umplut de salivă.
— Şi de fiecare dată când face ceva groaznic și scapă nepedepsit, spune „Așa se face treaba!“
L-a înșfăcat pe Punch și l-a așezat în poală, ţinând mânuţele de lemn de parcă ar fi avut un copil în braţe.
— E prefăcut și superficial, chiar și când își ucide nevasta și copilul.
M-am uitat la păpuși.
— Deci îmi oferă structura narativă a înscenării mele.
— Nici nu reușesc să pricep complet chestia asta. *Psihopata* naibii!
— Go?
— Mda, corect: nu voiai să rămână gravidă, te-ai enervat, ai omorât-o pe ea și copilul nenăscut.
— Pare cumva un anticlimax, am zis.
— Climaxul e când ţi se bagă în cap lecţia că Punch nu se învaţă niciodată minte, când eşti prins şi acuzat de omor.
— Iar în Missouri există pedeapsa cu moartea, am zis. Ce distractiv!

13 Personaje cunoscute ale teatrului de păpuşi englezesc.

Demo version limitation, this page not show up.

Nick Dunne

Şapte zile de la dispariţie

A trebuit să-l sun pe Tanner, avocatul meu nou-nouţ, şi să rostesc vorbele care îl vor face să regrete că mi-a acceptat banii: *Cred că nevastă-mea mi-a înscenat ceva.* Nu i-am văzut faţa, dar mi-o pot imagina — ochii rotindu-se în orbite, grimasa, extenuarea unui om care nu aude decât minciuni.

— Ei bine, a zis după o ditamai pauza, o să ajung acolo mâine-dimineaţă la prima oră, şi-o desluşim noi — punem totul pe masă — dar între timp ţine-ţi firea, bine? Du-te la culcare şi ţine-te tare.

Go i-a urmat sfatul; şi-a aruncat pe gât două somnifere şi m-a lăsat baltă înainte de ora unsprezece, iar eu m-am ţinut tare, încordat ca un arici pe canapeaua ei. M-am mai dus când şi când afară să mă holbez la magazie, cu mâinile în şolduri, de parcă ar fi fost vreun animal de pradă pe care-l puteam speria. Nu ştiu ce credeam că rezolv cu asta, dar nu mă puteam opri. Stăteam câte cinci minute, cel mult, după care mă duceam afară şi mă holbam.

Tocmai mă întorceam de afară, când, la un moment dat, am auzit un ciocănit iute în uşă. Să-mi bag picioarele! Nu era încă miezul nopţii. Gaborii ar fi venit prin faţă — nu? —, iar reporterii încă n-o luaseră la ochi pe Go (dar asta urma să se schimbe, era o chestiune de zile, sau de ore). M-am ridicat nervos, indecis, şi stăteam aşa în mijlocul camerei de zi când bătaia s-a auzit iar, mai tare, făcându-mă să înjur în şoaptă; încercam să mă înfurii ca să nu mă sperii. *Descurcă-te, Dunne.*

Am tras de uşă şi am deschis-o. Era Andie. Era afurisita de Andie, frumuşică foc, îmbrăcată sexy, nepricepând încă — nepricepând că avea să-mi bage gâtul în ştreang.

— În ştreang, Andie, am zis şi am smucit-o înăuntru.

S-a uitat lung la mâna mea de pe braţul ei.

— O să-mi bagi în ştreang nenorocitul de gât.

— Am venit prin spate, a zis.

Când am ţintuit-o cu privirea, nu şi-a cerut scuze, s-a îmbăţoşat. Îi vedeam literalmente trăsăturile înăsprindu-i-se.

— Trebuia să te văd, Nick. Ţi-am spus. Ţi-am spus că trebuie să te văd sau să vorbesc zilnic cu tine, iar azi ai dispărut. Mesagerie vocală, mesagerie vocală, mesagerie vocală.

— Dacă nu auzi nimic de la mine e din cauză că nu pot vorbi, Andie. Dumnezeule, am fost la New York să-mi iau un avocat. O să ajungă aici mâine-dimineaţă.

— Ai avocat. Şi asta te-a ţinut aşa de ocupat că nu m-ai putut suna şi tu zece secunde?

Îmi venea s-o plesnesc. Am tras aer în piept. Trebuia s-o rup cu Andie. Nu era vorba doar de avertismentele lui Tanner. Soţia mea mă cunoştea: ştia că aş fi făcut aproape orice ca să evit o confruntare. Amy se aştepta să fiu prost, să las relaţia să continue — şi, în cele din urmă, să fiu prins. Trebuia să-i pun capăt. Dar trebuia s-o fac la perfecţie. *Fă-o să creadă că aşa se cade.*

— Mi-a dat, de fapt, niște sfaturi importante, am început să zic. Sfaturi pe care nu le pot ignora.

Fusesem așa de dulce și iubitor chiar noaptea trecută, la întâlnirea obligatorie din așa-zisul fort. Îi făcusem atâtea promisiuni, încercasem s-o liniștesc. Aveam s-o iau prin surprindere. Nu se putea sfârși cu bine.

— Sfaturi? Foarte bine. Şi te-a sfătuit să nu te mai porţi cu mine ca un nesimţit?

Am simţit cum crește furia în mine; deja totul se transforma într-o ceartă de curtea școlii. Un bărbat de treizeci și patru de ani, în mijlocul celei mai urâte nopți din viaţa lui, și aveam parte de un *să ne-ntâlnim la vestiare!* cu o fată supărată. Am scuturat-o zdravăn, și o picătură mică de salivă i-a aterizat pe buza de jos.

— Eu… nu mă-nţelegi, Andie. Nu-i de glumă, e viaţa mea.

— Eu doar… am nevoie de tine, a spus, privindu-și mâinile. Ştiu că zic asta întruna, dar așa e. Nu rezist, Nick. Nu pot s-o mai ţin așa. Mă fac ţăndări. Sunt tot timpul speriată.

Ea era speriată! Mi-am imaginat că bate poliţia la ușă și uite-mă, cu o fată pe care o regulam în dimineaţa când mi-a dispărut soţia. O căutasem în ziua aceea — nu mai pusesem piciorul în apartamentul ei de când cu acea primă noapte, dar atunci m-am dus glonţ acolo, după ce stătusem ore întregi, cu inima bubuindu-mi în timpane, încercând să mă conving să-i spun lui Amy ce era de spus: *Vreau să divorţăm. Iubesc pe altcineva. Trebuie să punem capăt. Nu pot să mă mai prefac că te iubesc, nu mai vreau faza cu aniversarea — ar fi și mai rău decât dacă te-aș înșela.* (Ştiu, e discutabil.) Dar tocmai când îmi adunam curajul, Amy mi-o luase înainte cu un discurs despre cum ea încă mă iubește (căţea mincinoasă!) și mă pierdusem cu firea. M-am simţit ultimul mizerabil mincinos și laș, și — ăsta-i clenciul — tânjeam după Andie, să mă facă să mă simt mai bine.

Dar acum Andie nu mai era antidotul. Dimpotrivă.

Fata asta se agăţa de mine orbește acum, ca o buruiană.

— Uite, Andie, am zis, scoţând cu zgomot aerul din plămâni, fără s-o las să ia loc, ţinând-o lângă ușă. Ești o persoană foarte specială pentru mine. Te-ai descurcat nemaipomenit de bine cu toate astea… *Fă-o să vrea să te știe în siguranţă.*

— Vreau să zic… a rostit cu voce tremurătoare, că-mi pare rău pentru Amy. Şi e o nebunie. Ştiu că n-am niciun drept să fiu tristă sau să mă îngrijorez. Şi, pe lângă că-s tristă, mă simt și vinovată.

Şi-a lipit capul de pieptul meu. M-am retras și am ţinut-o la o lungime de braţ, ca să trebuiască să se uite la mine.

— Păi, ăsta-i un lucru pe care cred că-l putem rezolva. Cred că e cazul să-l rezolvăm, am zis cu exact cuvintele lui Tanner.

— Ar trebui să mergem la poliţie, a spus. Sunt alibiul tău pentru dimineaţa aceea, o să le spunem și gata.

— Ești alibiul meu pentru cam o oră din dimineaţa aceea, am zis. N-a mai văzut-o și auzit-o nimeni pe Amy de la unsprezece, din seara de dinainte. Poliţia poate să spună că am omorât-o înainte să ne vedem.

— E dezgustător.

Am ridicat din umeri. M-am gândit, un moment, să-i spun cum stă treaba cu Amy — *mi-a înscenat totul* — dar am renunţat pe dată. Andie nu putea juca la nivelul lui Amy. Ar fi vrut să-mi fie parteneră și m-ar fi tras în jos. Ar fi fost un punct vulnerabil. I-am pus iar palmele pe braţe și m-am lansat iarăși în discurs.

— Uite, Andie, suntem amândoi extraordinar de stresaţi și presaţi, și asta mai ales din cauza

vinovăţiei. Andie, chestia e că noi suntem oameni buni. Suntem atraşi unul de altul, cred, fiindcă avem valori similare. Să ne purtăm bine cu ceilalţi, să facem ce trebuie. Şi acum ştim că nu e bine ce facem noi.

Expresia ei vulnerabilă şi plină de speranţă s-a schimbat — ochii umezi, atingerea blândă, toate au dispărut; ceva straniu, o umbră întunecată, i-a apărut pe figură.

— Trebuie să terminăm, Andie. Cred că amândoi o ştim. E foarte greu, dar aşa e decent. Cred că, dacă am gândi limpede, ăsta e sfatul pe care ni l-am da. Oricât de mult te-aş iubi, sunt încă însurat cu Amy. Trebuie să fac ce e bine.

— Şi dacă e găsită?

N-a spus *vie sau moartă*.

— Asta o să discutăm atunci.

— Atunci! Şi pân-atunci ce facem?

Am strâns neputincios din umeri: *Până atunci, nimic*.

— Ce, Nick? Mă car dracului?

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa.

— Dar asta înseamnă, a zis cu un zâmbet dispreţuitor.

— Îmi pare rău, Andie. Nu cred că-i bine pentru mine să fim împreună în perioada asta. E periculos şi pentru mine, şi pentru tine. Nu-mi pică bine la conştiinţă. Asta e, aşa mă simt.

— Daa? Dar cum mă simt eu ştii?

A făcut ochii mari, şi lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Mă simt ca o studentă proastă pe care ai început s-o fuţi fiindcă te plictiseai de nevastă, şi ţi-a convenit de minune. Puteai să te duci acasă la Amy, să mănânci de cină, să te prosteşti în băruleţul tău cumpărat cu banii ei şi după aceea să te vezi cu mine la casa tatălui tău pe moarte şi să-ţi dai drumul pe ţâţele mele fiindcă, sărăcuţul, consoarta cea haină nu te-ar fi lăsat să faci una ca asta.

— Andie, ştii că nu asta-i…

— Eşti un rahat cu ochi. Şi cică ai fi bărbat…

— Andie, te rog.

Stăpâneşte-te, Nick.

— Cred că n-ai apucat să vorbeşti despre lucrurile astea şi ţi-au cam inflamat mintea un pic…

— Du-te în mă-ta! Crezi că-s vreo puştoaică dobitoacă, o elevă de doi bani pe care-o poţi *dirija* cum vrei? Te-am susţinut în toate astea — toate discuţiile că ai putea să fii un *ucigaş* — şi acum gata, e cam prea greu pentru tine? Nu, *nu*. Nu te las eu să vorbeşti despre conştiinţă şi decenţă şi vinovăţie, să simţi că faci ce e bine. Mă înţelegi? Fiindcă eşti un *rahat*, un egoist mincinos şi fricos.

Mi-a întors plângând spatele, suspinând tare şi scoţând aer din piept cu vaiete scurte; am încercat s-o opresc, am prins-o de braţ.

— Andie, eu nu aşa voiam să…

— Ia-ţi mâinile! Ia-ţi mâinile de pe mine.

A dat să se îndrepte spre uşa din spate, şi parcă vedeam ce urma să se întâmple, ura şi jena emanând precum căldura din ea, ştiam că o să bea o sticlă sau două de vin şi-o să povestească poate cuiva, vreunei prietene sau maică-sii, şi totul avea să se întindă ca o infecţie.

I-am tăiat calea spre uşă — *Andie, te rog* — a dat să mă pălmuiască, i-am prins mâna, doar ca să mă apăr. Am început să dăm din mâini în sus şi-n jos, în sus şi-n jos, ca nişte parteneri de dans care o luaseră razna.

— Lasă-mă să plec, Nick, sau îţi jur că…
— Mai stai un minut. Ascultă-mă doar.
— Lasă-mă să plec, ţi-am spus!
Şi-a apropiat faţa de a mea ca şi cum ar fi vrut să mă sărute. Dar m-a muşcat. Am zvâcnit înapoi şi ea s-a năpustit pe uşă afară.

Amy Elliott Dunne

Cinci zile de la dispariţie

Poţi să-mi spui Amy din Ozark. Stau pitită în Cabanele Ascunse (oare a existat vreodată un nume mai potrivit?), liniştită, şi aştept ca toate capcanele şi laţurile pe care le-am aşezat să-şi facă treaba.

M-am dezbărat de Nick, şi totuşi mă gândesc la el mai mult ca oricând… Azi-noapte, la ora zece şi patru minute, mi-a sunat telefonul preplătit. (Da, Nick, nu eşti singurul care ştie bătrânul truc al „telefonului secret“.) Era compania de securitate. N-am răspuns, evident, dar ştiu acum că Nick a ajuns până la casa lui tăică-său. Indiciul 3. Am schimbat codul cu trei săptămâni înainte să dispar şi mi-am pus la numărul de contact telefonul meu secret. Mi-l închipui pe Nick, cu indiciul în mână, intrând în casa aia prăfuită, cu miros de stătut, şi încurcându-se în codul de la alarmă… şi apoi timpul a trecut. Bip-bip — bip! Telefonul lui e trecut ca rezervă, dacă nu pot fi contactată eu (şi evident, nu pot fi).

A declanşat deci alarma şi a vorbit cu cineva de la companie, aşa că e înregistrat acum că a fost în casa lui taică-său după ce-am dispărut. Asta-i bine pentru plan. Nu-i o probă beton, dar nici nu trebuie. Am lăsat deja destul pentru poliţie ca să construiască un dosar împotriva lui Nick: locul faptei măsluit, sângele şters, facturile de la carduri. Până şi cel mai incompetent departament de poliţie le-ar găsi. Noelle o să trâmbiţeze cât de curând vestea că sunt gravidă (dacă n-o fi făcut-o deja). E destul, odată ce poliţia o descoperă pe Andie cea Abilă (abilă la supt pula la comandă). Aşa că restul chestiilor sunt doar aşa, bonus, de dat cu tifla. Capcane amuzante. Îmi place că-s o femeie-capcană.

Ellen Abbott face parte de asemenea din plan. Cel mai mare show de investigaţie criminalistică din ţară. O ador pe Ellen Abbott, îmi place mult cât de protectoare şi maternă devine cu toate femeile acelea dispărute din emisiuni, şi cum devine furibundă, ca un câine turbat, odată ce amuşină un suspect, de obicei soţul. E vocea americană a dreptăţii femeieşti. Tocmai de aceea mi-ar plăcea să se apuce şi de povestea mea. Publicul trebuie întors împotriva lui Nick. Face parte din pedeapsă la fel ca închisoarea, dragul de Nicky — care-şi face atâta sânge rău dacă-l iubeşte lumea sau nu — să ştiu că e urât de absolut toţi. Şi am nevoie de Ellen ca să mă ţină la curent cu ancheta. Mi-a găsit poliţia jurnalul? Ştiu despre Andie? Au scos la iveală asigurarea de viaţă umflată? E partea cea mai grea: să aştepţi ca prostovanii să se prindă odată.

Dau drumul la televizorul din cămăruţa mea cam o dată pe oră, nerăbdătoare să aflu dacă Ellen a preluat povestea mea. Trebuie, nu văd cum ar putea rezista. Sunt drăguţă, Nick e drăguţ şi el, şi am cârligul cu *Uimitoarea Amy*. Apare chiar înainte de amiază, promiţând un reportaj trăsnet. Rămân în faţa ecranului, mâncându-l din priviri: hai, grăbeşte-te, Ellen. Sau grăbeşte-te, *Ellen*. Avem asta în comun: suntem şi persoane, şi entităţi. Amy şi *Amy*, Ellen şi *Ellen*.

Reclamă la tampoane, reclamă la detergenţi, reclamă la absorbante, reclamă la curăţător de geamuri. Ai zice că femeile nu fac decât să sângereze şi să cureţe prin casă.

Şi, în sfârşit, iată-mă! Debutul meu!

Ştiu din secunda în care apare Ellen, dându-şi aere de parc-ar fi Elvis, că o să fie ca lumea. Câteva fotografii superbe cu mine, o imagine cu Nick, rânjetul lui nebunesc care spune *iubiţi-mă!*, de la prima conferinţă de presă. Ştire: S-au făcut căutări în mai multe locuri, fără succes, ale „femeii tinere şi frumoase, căreia nu-i lipsea nimic în viaţă“. Ştire: Nick şi-a dat deja singur în cap. S-a pozat ca prostul cu o localnică, în timpul căutărilor. E clar că asta a revoltat-o pe Ellen, fiindcă e *foc şi pară*. Şi uite-l şi pe Nick, în versiunea lui drăgălaşă, versiunea *sunt idolul tuturor femeilor*, cu faţa lipită de a femeii ăleia, de parcă s-ar fi pozat în vacanţă.

Ce idiot. Şi ce-mi place!

Ellen Abbott face mare caz de faptul că grădina noastră din spate dă direct spre Mississippi. Mă întreb dacă a răsuflat ceva spre ea — căutările lui Nick pe computer, care m-am asigurat că includ şi un studiu despre strâmtorile şi barajele de pe râu, ca şi o căutare pe Google, folosind cuvintele *corp plutire râul Mississippi*. Am vrut să subliniez asta. S-ar putea întâmpla — destul de puţin probabil, dar există precedente — ca fluviul să-mi poarte cadavrul tocmai până la ocean. M-am simţit chiar tristă gândindu-mă la asta, imaginându-mi trupul subţire, gol şi albicios plutind, tras de curenţi, cu o colonie de melci prinsă de piciorul dezgolit şi părul vălurindu-se precum iarba de mare, până ce ajung la ocean şi cad în adânc, tot mai în adânc, până la fund, cu pielea umflată de apă decojindu-mi-se în fâşii moi, şi apoi dispariţia trupului meu în curenţi, dizolvat ca o acuarelă, până ce nu mai rămân decât oasele.

Dar sunt romantică. În viaţa reală, dacă Nick m-ar fi ucis, cred că mi-ar fi băgat corpul într-un sac menajer şi m-ar fi cărat la vreo groapă de gunoi, pe o rază de o sută de kilometri, şi m-ar fi azvârlit, pur şi simplu, acolo. Ba încă ar mai fi luat şi alte lucruri cu el — prăjitorul de pâine stricat care nu mai merită reparat, un vraf de casete vechi VHS pe care tot voia să le arunce — să facă drumul eficient.

Şi eu învăţ să trăiesc destul de eficient. O fată, când e moartă, trebuie să facă economii. Am avut timp să planific, să pun ceva bani deoparte: mi-am oferit douăsprezece luni bune din momentul în care am decis să dispar şi dispariţia în sine. De asta sunt prinşi cei mai mulţi criminali: n-au disciplina aşteptării. Am 10 200 de dolari, bani gheaţă. Dacă aş fi scos 10 200 de dolari într-o lună, s-ar fi observat. Dar am ciugulit de pe cardurile de credit pe care le-am făcut pe numele lui Nick — care or să-l facă să arate lacom şi plin de ascunzişuri — şi am mai scos alţi 4 000 din contul nostru, în mai multe luni: câte 2–300, nimic care să atragă atenţia. I-am mai furat lui Nick din buzunare, acum 20 de dolari, altă dată 10, şi mi-am făcut lent şi intenţionat o rezervă — e ca în planul ăla de economii în care pui în fiecare dimineaţă banii pe care i-ai da pe o cafea la Starbucks într-un borcan şi ai, la finalul anului, 1 500 de dolari. Şi mai şterpeleam şi din borcanul cu bacşişuri, când treceam pe la Bar. Sunt sigur că Nick dădea vina pe Go şi Go pe Nick, dar nu zicea niciunul nimic fiindcă le părea rău unul pentru celălalt prea mult.

Dar sunt grijulie cu banii, asta voiam să zic. Am suficienţi cât să-mi ajungă până ce mă sinucid. O să stau ascunsă destul cât să-l văd pe Lance Nicholas Dunne ajuns un paria, să-l văd arestat, judecat, dus la închisoare, perplex în uniforma portocalie şi cătuşe. Să-l văd pe Nick foindu-se şi asudând şi jurându-se că-i nevinovat. După aceea o s-o apuc înspre sud pe râu, unde o să-mi dau întâlnire cu cadavrul meu, cu Falsa Amy din Golful Mexic. O să mă înscriu la o croazieră din aia cu băutură

gârlă — ceva care să mă ducă unde trebuie, dar fără să am nevoie să-mi declin identitatea. O să-mi torn pe gât un păhăroi de gin cu gheaţă, o să înghit somnifere şi, când nu se uită nimeni, o să mă răstorn în liniște pe-o parte, peste bord, cu buzunarele pline de pietre ca Virginia Woolf. E nevoie de disciplină să te îneci, dar disciplina e numele meu mijlociu. S-ar putea să nu-mi descopere niciodată trupul, sau să ies la suprafaţă după săptămâni, după luni — dezintegrată până la punctul la care să nu mi se mai poată stabili data exactă a morţii — şi voi furniza astfel o ultimă dovadă pentru ca Nick să fie suit pe masă, să i se injecteze otrava şi să moară.

Mi-ar plăcea să mai zăbovesc ca să-l văd mort dar, ţinând seama de sistemul nostru de justiţie, asta ar putea să dureze ani, şi n-am atâţia bani, nici atâta rezistenţă. Sunt gata să mă alătur Speranţelor.

Deja m-am abătut un pic de la planul meu de cheltuieli. Am dat cam 500 de dolari ca să-mi înfrumuseţez cabana — aşternuturi bune, o veioză ca lumea, prosoape care nu sunt scorţoase de atâta înălbit. Dar încerc să accept ce mi se oferă. La câteva cabane mai încolo e un tip taciturn, un hipiot cu faţă de muntean, mare drumeţ profesionist — are ditamai bărboiul, inele turcoaz şi o chitară la care mai cântă seara pe veranda din spate. Zice că-l cheamă Jeff, aşa cum şi eu zic că mă cheamă Lydia. Ne zâmbim în treacăt, dar îmi aduce peşte. Deja mi-a adus de câteva ori, într-o pungă frigorifică uriaşă, cu iz proaspăt dar curăţat deja şi fără cap. „Peşte proaspăt!“ zice şi bate la uşă, şi dacă nu deschid imediat dispare şi lasă punga pe trepte. Gătesc peştele într-o tigaie decentă, cumpărată de la Walmart, şi nu-i rău deloc, plus că e şi gratis.

— De unde ai peştele ăsta? l-am întrebat.

— De unde se ia, a zis.

Dorothy, care lucrează la recepţie şi mă place deja, îmi aduce roşii din grădină. Mănânc tomate care miros a pământ şi peşte care miroase a lac. Mă gândesc: la anul Nick o să fie închis într-un loc care miroase doar a interior. Mirosuri chimice: deodorant, pantofi vechi, mâncăruri sleite, saltele puturoase. Frica lui cea mai mare, groaza vieţii lui: să ajungă la închisoare, să ştie că n-a făcut nimic, dar să nu poată dovedi asta. Coşmarurile lui Nick au avut mereu de-a face cu nedreptăţi la adresa lui: se teme să nu fie prins, să nu ajungă victima unor forţe pe care nu le poate controla.

După asemenea vise se trezeşte şi începe să se plimbe prin casă, apoi se îmbracă şi iese, umblă pe străzi sau prin vreun parc — din New York, din Missouri — o apucă pe unde-i vine. E un om al spaţiilor deschise, chiar dacă el însuşi nu-i tocmai genul „în aer liber“. Nu-i excursionist, nu se duce cu cortul, nu ştie să facă focul. N-ar şti să prindă un peşte şi să mi-l aducă. Dar îi place opţiunea, îi place alegerea. Vrea să ştie că se poate duce afară, chiar dacă în loc de asta alege să se proţăpească pe canapea şi să urmărească lupte în cuşcă timp de trei ore.

Mă întreb şi ce-o fi cu curviştina aia. Andie. Am crezut că n-o să ţină mai mult de trei zile. Că n-o să poată rezista să nu *dea mai departe*. Ştiu că-i place să *dea mai departe*, fiindcă sunt prietenă cu ea pe Facebook — cu nume inventat (Madeleine Elster, na!), cu poză dintr-o reclamă la ipoteci imobiliare (blondă, zâmbitoare, beneficiară a celei mai scăzute rate din istorie). Acum patru luni, Madeleine a cerut aşa, la întâmplare, să fie prietenă cu Andie, iar Andie, biata căţeluşă, a acceptat, aşa c-o ştiu destul de bine pe fetiţa asta şi pe prietenaşii ei, cărora le place câte-un pui de somn, iaurtul grecesc şi pinotul grigio, şi le mai place să-şi împărtăşească astea unii altora, pe site. Andie e fată bună, asta însemnând că nu postează poze cu ea la „distracţie“, şi nici mesaje lascive. Păcat că-i aşa. Când o să fie dată în vileag că-i iubita lui Nick, aş fi preferat ca presa să dea peste poze cu ea pupându-se cu fete sau cu aţă-n fund; ar fi fost mai uşor de fixat în postura de distrugătoare de cămine.

Distrugătoare de cămine. Căminul meu era cam şubred, dar încă nu distrus când a început să-mi

sărute soţul, să-i bage mâna în nădragi, să se strecoare în pat cu el. Să-i ia pula în gură până la cotor, ca să se simtă el mare şi tare în timp ce ea se îneacă. Să i-o ia în cur, adânc. Să primească jeturi de sloboz pe faţă şi pe ţâţe şi apoi s-o lingă, *miam*. S-o ia şi iar s-o ia. Aşa e genul ei. Sunt împreună de mai bine de un an. La fiecare zi liberă. I-am parcurs facturile de la carduri (cele reale) ca să văd ce i-a luat de Crăciun, dar s-a dovedit şocant de grijuliu. Mă întreb cum e să fii o femeie al cărei cadou de Crăciun trebuie cumpărat cu bani gheaţă. Eliberator. O fată care nu apare în acte e o fată care nu trebuie să cheme instalatorul, să asculte văicăreli despre programul infernal de la muncă ori să-i reamintească la nesfârşit să ia şi nişte afurisită de mâncare pentru pisică pe drum.

Am nevoie ca ea să cedeze. Am nevoie ca 1) Noelle să spună cuiva despre sarcina mea; 2) poliţia să găsească jurnalul; 3) Andie să spună cuiva despre aventură. Am transformat-o într-un stereotip, presupun — am vrut să cred că o fată care pune posturi despre ce face ea de câteva ori pe zi n-ar înţelege cu adevărat ce e acela un secret. A mai făcut menţiuni în treacăt, pe cont, despre soţul meu:

Azi l-am văzut pe Domnul Arătos.

(Hai, zi-ne!)

(Când îl cunoaştem şi noi pe armăsarul ăsta?)

(Bridget a dat „like“!)

Un sărut de la un bărbat de vis face totul mai bun.

(Cât de adevărat!)

(Când îl cunoaştem şi noi pe Bărbatul Visurilor?)

(Bridget a dat „like“!)

Dar, pentru o fată din generaţia ei, a fost surprinzător de discretă. E fată bună (pentru o pizdă nenorocită). Mi-o şi închipui, cu feţişoara aia în formă de inimă înclinată într-o parte, cu sprâncenele îmbinate blând. *Aş vrea să ştii că eu sunt de partea ta, Nick. Sunt aici pentru tine.* Probabil că i-a copt şi prăjiturele.

Camerele de la *Ellen Abbott* trec acum peste centrul de voluntari, care arată un pic cam ponosit. O corespondentă vorbeşte despre dispariţia mea, care „a zguduit acest orăşel“ şi, în spatele ei, văd o masă înţesată cu mâncare de casă şi prăjituri pentru bietul Nicky. Chiar şi acum nemernicul are parte de femei care-i poartă de grijă. Femei disperate care caută o fisură. Un bărbat arătos şi deznădăjduit — bun, şi-o fi omorât poate nevasta, dar nu *ştim* asta. Nu ştim sigur. Deocamdată e o uşurare să aibă un bărbat pentru care să gătească, echivalentul, la patruzeci şi ceva de ani, al plimbatului cu bicicleta pe dinaintea casei băiatului drăguţ.

Arată din nou poza pe telefon cu Nick rânjind. Mi-o imaginez pe târfa aia de oraş mic în bucătăria ei. Singuratică, sclipitoare — cum frământă şi coace aluaturi în vreme ce poartă o conversaţie imaginară cu Nick: *Nu, de fapt am patruzeci şi trei. Nu, serios că atâta am! Nu, nu prea dau buzna bărbaţii, chiar nu, bărbaţii din oraş nici nu-s aşa de interesanţi, majoritatea…*

Simt că mă împunge gelozia pe femeia aceea, cu obrazul lipit de al soţului meu. Arată mai bine decât arăt eu acum. Mănânc batoane Hershey şi mă bălăcesc cu orele în piscină, sub văpaia soarelui, iar clorul îmi face pielea de cauciuc, precum a focilor. M-am bronzat mai tare ca niciodată — n-am mai avut nuanţa asta de bronz profund, negricios. O piele bronzată e o piele avariată, şi nimeni nu se dă în vânt după riduri la o femeie; mi-am petrecut viaţa unsă temeinic cu loţiune de protecţie solară. Dar mi-am permis să mă înnegresc un pic înainte să dispar şi acum, după cinci zile, sunt maronie. „Cafenie ca o cafeluţă!“ zice administratoarea, bătrâna Dorothy. „Eşti ca o cafeluţă!“ zice încântată când mă duc să plătesc în numerar chiria pe următoarea săptămână.

Pielea mi s-a întunecat la culoare, am o tunsoare-castron de culoarea blăniţei de şoarece şi ochelari de tocilară. Am luat cinci kilograme în greutate în lunile de dinainte să dispar — mascate bine de rochiile de vară, nu că soţul meu cel neatent ar fi observat — şi m-am mai îngrăşat deja încă un kilogram de atunci. Am avut grijă să nu fac nicio poză cu mine în lunile de dinainte, ca publicul să nu ştie decât de palida, subţirica de Amy. E clar că nu mai sunt aşa. Uneori îmi simt fundul mişcându-se de capul lui, când păşesc. Mi se zgâlţâie carnea, nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva. Corpul meu a fost de o economie perfectă, frumoasă, cu fiecare trăsătură bine calibrată, cu toate în echilibru. Nu-i duc dorul. Nu-mi duc dorul mie uitându-mă la mine. E o uşurare să intri într-o băcănie şi apoi să ieşi fără ca vreun gură-cască de pe acolo, cu vestă de flanel, să-mi arunce priviri libidinoase şi să bolborosească replici misogine, ca nişte râgâieli cu iz de nacho şi brânză. Acum nu-i nimeni nepoliticos cu mine, dar nici politicos. Nu face nimeni nimic exagerat, nu chiar, nu ca altădată.

Sunt opusa lui Amy.

Nick Dunne

Opt zile de la dispariţie

Răsăritul m-a prins cu un cub de gheaţă apăsat pe obraz. Au trecut ore, şi tot simt muşcătura: două împunsături mici, de parcă m-ar fi capsat. Nu m-am putut duce după Andie — era un lucru mai riscant decât furia ei — aşa că, în cele din urmă, am sunat-o.

Controlată, trebuie controlată.

— Andie, îmi pare aşa de rău, nu ştiu ce să fac, nu ştiu ce se întâmplă. Te rog, iartă-mă. Te rog.

N-ar fi trebuit să las mesaj, dar după aceea m-am gândit: *Poate are sute de mesaje de la mine salvate, cine ştie*. Sfinte Dumnezeule, dacă ar face o selecţie cu cele mai porcoase, avântate şi drăgăstoase… orice femeie din orice juriu m-ar trimite la puşcărie doar pentru asta. Una e să ştiu că-s un soţ care înşală şi alta e să-mi aud vocea gravă de profesor povestindu-i tinerei mele studente despre uriaşul şi ţeapănul meu…

Am roşit în lumina zorilor. Cubul de gheaţă s-a topit.

M-am aşezat pe treptele de la intrare ale casei lui Go şi am început s-o sun pe Andie din zece în zece minute, fără rezultat. Nu-mi venea să dorm, nervii îmi erau întinşi şi ţepoşi ca sârma ghimpată, când, la 6:12 dimineaţa, Boney a apărut cu maşina pe alee. N-am zis nimic şi am lăsat-o să înainteze spre mine, cu două pahare de plastic în mână.

— Hei, Nick, ţi-am luat nişte cafea. Am trecut să văd ce mai faci.

— Da, sigur.

— Ştiu că ai primit o lovitură puternică, probabil. Cu ştirea despre sarcină.

Mi-a turnat două cutiuţe de frişcă în pahar, cu gesturi elaborate, şi mi-a întins cafeaua.

— Aia ce-i? a zis şi a arătat spre obrazul meu.

— La ce te referi?

— Vreau să spun, Nick, ce nu-i în regulă cu faţa ta? Ai o chestie mare şi roz pe…

S-a dat mai aproape, m-a apucat de obraz.

— E ca un semn de muşcătură.

— O fi un coş. Îmi ies coşuri când mă stresez.

— Îhâm, a zis, amestecând în cafea. Ştii că-s de partea ta, Nick, da?

— Oho, cum să nu.

— Sunt, pe bune. Aş vrea să ai încredere. Doar că — ajung la punctul la care n-o să te mai pot ajuta dacă nu ai încredere în mine. Ştiu că sună a replică de poliţai, dar ăsta-i adevărul.

Am rămas aşa, un fel de tovarăşi stranii şi tăcuţi, sorbindu-ne cafelele.

— Hei, voiam deci să ştii, înainte să auzi de altundeva, a zis pe un ton repezit. Am găsit poşeta lui Amy.

— Ce?

— Da, fără bani, dar cu datele ei, cu telefonul. În Hannibal, din toate locurile. Pe malul râului, la sud de debarcaderul pentru vapoarele cu aburi. Credem aşa: cineva a vrut să ne facă să credem că ar fi fost aruncată în râu de infractor la ieşirea din oraş, de pe podul ce dă spre drumul către Illinois.

— *Să vă facă să credeţi?*

— N-a fost complet scufundată. În partea de sus încă sunt amprente, lângă fermoar. Uneori amprentele mai rezistă şi la apă, dar… te scutesc de detaliile de laborator, zic doar că teoria ar fi că poşeta a fost lăsată pe ţărm ca să ne asigurăm că-i găsită.

— Pare că-mi spui asta cu vreun motiv.

— Amprentele pe care le-am găsit erau ale tale, Nick. Lucru care nu-i aşa de nebunesc — bărbaţii bagă mereu mâna prin genţile nevestelor. Dar totuşi — a zis şi a râs, de parcă i-ar fi venit o idee măreaţă — trebuie să te întreb: n-ai fost cumva prin Hannibal recent?

A zis-o cu o încredere atât de firească, încât am avut o străfulgerare: un dispozitiv de urmărire al poliţiei ascuns pe undeva pe sub podeaua maşinii, care-mi fusese plantat în dimineaţa când plecasem în Hannibal.

— De ce, mă rog, m-aş duce în Hannibal ca să scap de poşeta nevesti-mii?

— Să zicem că ai omorât-o şi ai aranjat locul crimei acasă, încercând să ne faci să credem că ar fi atacat-o un străin. Dar după aceea, când ţi-ai dat seama că începem să te suspectăm, te-ai gândit să plantezi ceva ca să ne abaţi privirea. Asta-i teoria. Numai că, la punctul ăsta, vreo câţiva dintre băieţii mei sunt aşa de siguri că ai făcut-o, încât or să scornească orice ipoteză care se potriveşte. Lasă-mă deci să te ajut: ai fost prin Hannibal în ultima perioadă?

Am scuturat din cap.

— Trebuie să vorbeşti cu avocatul meu. Tanner Bolt.

— *Tanner Bolt?* Eşti sigur că vrei s-o apuci pe calea asta, Nick? Mie mi se pare că am fost destul de oneşti cu tine pân-acum, că am fost chiar deschişi. Păi Bolt, ăsta-i… ăsta-i soluţia disperată. Pe el îl cheamă tipii care-s vinovaţi.

— Aha. Păi e clar că-s suspectul vostru principal, Rhonda. Trebuie să am grijă de mine.

— Hai să ne vedem toţi când ajunge, OK? Să discutăm toate astea.

— Evident, ăsta-i şi planul nostru.

— Omul cu planul, a zis Boney. Păi aştept, atunci.

S-a ridicat şi, în timp ce se îndepărta, mi-a strigat:

— Nucul-vrăjitorilor, ăla-i bun la coşuri.

O oră după aceea s-a auzit soneria, şi în prag l-am văzut pe Tanner Bolt, într-un costum de un albastru-şters; ceva îmi spunea că aşa se îmbracă în călătoriile lui „către Sud“. Cerceta împrejurimile, măsura din priviri maşinile de pe alei, evalua casele. Îmi amintea, într-un fel, de soţii Elliott — mereu analizând şi examinând. Un creier fără întrerupător.

— Arată-mi, mi-a zis Tanner înainte să apuc să-l salut. Du-mă la magazie — dar nu veni cu mine, şi nici nu te mai apropia de locul ăla. Apoi o să-mi povesteşti totul.

Ne-am aşezat la masa din bucătărie — eu, Tanner şi Go, abia trezită, aplecată peste prima ceaşcă de cafea a zilei. Am împrăştiat pe masă toate indiciile lui Amy, ca un ghicitor inabil în cărţi de tarot.

Tanner s-a lăsat spre mine, cu muşchii gâtului încordaţi.

— OK, Nick, pledează-ţi cazul! a zis şi a împuns cu arătătorul în masă. Fiindcă nu merg mai departe

cu puţa într-o mână şi o poveste trăsnită despre înscenări în cealaltă. Decât dacă mă convingi. Decât dacă merge.

Am tras aer în piept, cu putere, şi mi-am adunat gândurile.

— Înainte să începem, am zis, trebuie să înţelegi un lucru de căpătâi despre Amy: e al naibii de inteligentă. Creierul îi zumzăie, nu-i funcţionează niciodată la un singur nivel. E ca şi cum ai avea un şantier arheologic şi ai săpa la nesfârşit: crezi că ai ajuns la stratul final, mai dai o dată cu târnăcopul şi descoperi un strat cu totul nou. O galerie de mină cu un labirint de tunele şi puţuri fără fund.

— Bun, a zis Tanner. Aşadar…

— Al doilea lucru pe care trebuie să-l ştii despre Amy e că, după ea, are dreptate mereu. E unul dintre oamenii ăia care nu greşeşte niciodată, îi place la nebunie să dea lecţii şi să împartă pedepse.

— Bun, în regulă, deci…

— Lasă-mă să-ţi spun o poveste, nu durează mult. Cam cu trei ani în urmă mergeam cu maşina spre Massachusetts. Traficul era groaznic, te mânca de viu, şi un camionagiu i-a arătat lui Amy degetul mijlociu — nu voia să-i facă loc —, apoi a ţâşnit şi i-a tăiat faţa. Nimic periculos, dar tot te băga în sperieţi o secundă. Ştii plăcuţele alea de pe spatele camioanelor: *Cum conduc?* M-a pus să sun şi să le dau numărul de înmatriculare. M-am gândit că se termină aici. Peste două luni — două *luni* — am intrat la noi în dormitor şi am dat peste Amy la telefon, repetând numărul ăla. Avea o istorie întreagă: călătorea cu copilul de doi ani, iar şoferul mai că o scosese în decor. A zis că e la al patrulea apel. A zis că studiase chiar rutele companiei de transport ca să aleagă autostrăzile corecte pentru aproape-accidentele false. Se gândise la tot. Era foarte mândră. Urma să obţină concedierea tipului ăluia.

— Isuse, Nick, a bolborosit Go.

— E o poveste foarte… lămuritoare, Nick, a spus Tanner.

— Doar un exemplu.

— Aşa, şi acum ajută-mă să pun în ordine toate astea, a zis. Amy descoperă că o înşeli. Îşi falsifică moartea. Face ca aşa-zisul loc al faptei să arate destul de dubios cât să stârnească îndoieli. Te-a tras în piept cu cardurile de credit şi asigurarea de viaţă şi micuţa ta vizuină plină cu podoabe din spate…

— Se ia la harţă cu mine în noaptea de dinainte să dispară şi se aşază lângă geamul deschis, ca să ne audă vecinii.

— De ce v-aţi certat?

— Pe motiv că-s un nenorocit. Acelaşi motiv, de fapt, ca întotdeauna. Ce n-a auzit vecina e că Amy s-a scuzat după aceea — fiindcă Amy n-a vrut să audă asta. Ţin minte că am rămas uimit de-a binelea, a fost cea mai rapidă împăcare din câte am avut vreodată. Şi de dimineaţă îmi făcea clătite, al naibii, să-ţi dai palme, nu alta.

Am văzut-o iar, la plită, lingându-şi zahăr pudră de pe degetul mare, fredonând ceva în legea ei, şi m-am văzut pe mine ducându-mă la ea şi zgâlţâind-o până ce…

— OK, şi vânătoarea de comori? a zis Tanner. Aici care-i ipoteza?

Indiciile erau despăturite pe masă. Tanner a luat vreo câteva între degete şi le-a lăsat să cadă.

— Toate astea sunt doar răutăţi în plus, am zis. Îmi ştiu consoarta, crede-mă. Ştia că trebuie să organizeze o vânătoare de comori, altfel ar fi dat de bănuit. Şi-a făcut-o, şi evident că are optsprezece sensuri diferite. Uite, numai, primul indiciu.

Că sunt a ta studentă îmi imaginez
Şi tu profesor, plin de farmec şi deştept
Cu mintea (şi cu trupul) te visez.

Nu ţi-aş aduce flori, să fiu a ta elevă
Ci ţi-aş da, poate, doar o dulce oră în birou.
Aşa că haide, vino, te aştept
Ce este viaţa să te-nvăţ din nou.

— E Amy sută la sută. Citesc asta, mă gândesc: *ehei, nevastă-mea flirtează cu mine*. Nu. Se referă de fapt la infidelităţile mele cu Andie. Primul bobârnac. Aşa că mă duc acolo, la biroul meu, cu Gilpin, şi ce mă aşteaptă? O piesă de lenjerie femeiască. Nici vorbă să fie măsura lui Amy — poliţaii au întrebat pe toată lumea ce măsură purta şi nu-mi dădeam seama de ce.

— Dar Amy n-avea de unde să ştie că Gilpin o să fie cu tine, s-a încruntat Tanner.

— Era o şansă mare, a intervenit Go. Indiciul Unu făcea parte din *scena propriu-zisă a crimei* — poliţia ştia deci de el — şi are în el cuvintele *în birou*. E logic să se fi dus acolo, cu sau fără Nick.

— Deci ai cui chiloţei sunt? a întrebat Tanner.

Go a strâmbat din nas la cuvântul *chiloţei*.

— Cine ştie? Am presupus că ar fi ai lui Andie, dar… probabil că Amy i-a cumpărat de undeva. Ce-i important e că nu-s pe măsura lui Amy. Fac să se creadă că în birou s-a întâmplat ceva nepotrivit, cu cineva care nu e nevastă-mea. Bobârnacul numărul doi.

— Şi dacă poliţiştii n-ar fi mers cu tine când te-ai dus la birou? Sau dacă nu observa niciunul chiloţii? a întrebat Tanner.

— Ei nu-i *pasă*, Tanner! Vânătoarea asta de comori e mai ales pentru amuzament. Nu-i trebuie. Şi-a dat atâta silinţă numai ca să se asigure că-s un milion de indicii incriminatoare în circulaţie. Iar îţi zic, ar trebui s-o cunoşti pe nevastă-mea: e genul care-şi ia o groază de precauţii.

— OK, Indiciul Doi, a făcut Tanner.

Gândeşte doar: sunt moartă după tine
O viaţă-n care nu eşti tu în cap nu-mi vine
M-ai dus aici să-mi povesteşti, doar mie
Isprăvile-ţi de prin copilărie
Cu pantalonii peticiţi şi şapca ta cu cozoroc.
Şi lasă-i pe ceilalţi în treaba lor:
Sărută-mă cu drag, încetişor, cu foc.

— Ăsta-i Hannibal, am zis. Am fost cu Amy acolo, odată, şi se poate înţelege aşa, dar în acelaşi timp e unul din locurile în care am avut… relaţii cu Andie.

— Şi n-ai sesizat nimic alarmant?

— Nu, atunci nu, biletele pe care le primisem de la Amy mă făcuseră prea visător. Doamne, fata asta mă ştie pe dinafară. Ştie exact ce vreau să aud. Eşti *inteligent*. Eşti *amuzant*. Şi cât s-o fi distrat ştiind că *se mai poate* juca în halul ăsta cu mintea mea. Şi încă de la distanţă. Eram, vreau să zic… Dumnezeule, propriu-zis mă îndrăgosteam din nou de ea.

Mi s-a încleştat, o clipă, gâtlejul. Povestea grotescă despre bebeluşul dezgustător şi semidezbrăcat al amicei ei Insley. Amy ştia ce-mi plăcuse cel mai mult la noi, pe vremea când încă-mi plăcea de noi: nu momentele grandioase, nu cele Romantice cu R mare, ci glumiţele noastre secrete. Şi acum le folosea împotriva mea şi pe astea.

— Şi mai ştii ceva? am zis. Tocmai au găsit poşeta lui Amy în Hannibal. Sunt al naibii de sigur că m-o fi văzut cineva pe-acolo. Ce naiba, doar am plătit un tur cu cardul. Deci, iar, o dovadă, şi Amy s-

a asigurat că pot fi pus în legătură cu ea.

— Dar dacă nu găsea nimeni poşeta?

— Nu contează, a zis Go. Îl face pe Nick să alerge în cerc, se distrează. Sunt sigur că s-a bucurat nemaipomenit doar ştiind cât de vinovat îl fac pe Nick să se simtă bileţelele astea dulci, când ştie bine c-a înşelat-o şi că ea a dispărut.

Am încercat să nu mă strâmb la tonul ei dezgustat: *a înşelat-o*.

— Dar dacă Gilpin ar fi fost tot cu Nick la Hannibal? a insistat Tanner. Dacă l-ar fi însoţit mereu şi ar fi ştiut, aşa, că nu Nick a plasat poşeta?

— Amy mă ştie suficient de bine, şi-a dat seama că i-aş fi făcut vânt. Ştie că n-aş fi vrut ca un străin să mă vadă citind chestiile, să-mi evalueze reacţiile.

— Serios? De unde ştii asta?

— Pur şi simplu, am ridicat din umeri.

Ştiam şi gata.

— Indiciul Trei, am zis şi i l-am pus în palmă lui Tanner.

Poate îţi pare-acum rău că m-ai adus aici
La început n-a fost aşa grozav, ce poţi să zici
Dar nu aveam locuri prea multe, pe-ales
Şi-am zis atunci: să trecem pe-aicea mai des
Să ne iubim, şi-n căsuţa cea cafenie
S-o facem cu drag şi avânt, soţ şi soţie.

— Vezi, n-am citit bine, am crezut că *m-ai adus aici* însemna Carthage, dar nu, se referă de fapt la casa tatălui meu, şi…

— Ăsta-i încă un loc unde i-ai tras-o fetei ăleia, Andie, a zis Tanner şi, întorcându-se spre soră-mea: scuze de vulgaritate.

Go a fluturat din mână că nu-i nicio problemă.

Tanner a continuat:

— Aşa deci, Nick. Sunt bikini care dau de bănuit în biroul tău, unde i-ai tras-o lui Andie, e poşeta lui Amy în Hannibal, unde i-ai tras-o lui Andie, şi mai e şi ditamai depozitul de cumpărături secrete pe card în magazie, unde i-ai tras-o lui Andie.

— Ăă, mda. Da, e corect.

— Atunci ce-i la casa lui taică-tău?

Amy Elliott Dunne

Şapte zile de la dispariţie

Sunt gravidă! Mulţumesc, Noelle Hawthorne, lumea a aflat acum, idioată mică ce eşti. În ziua când şi-a făcut numărul la priveghiul meu (aş fi vrut să nu se urce pe podium la priveghi, totuşi — fetele astea urâte se bagă câteodată ca musca în lapte) ura faţă de Nick s-a umflat ca un balon. Mă întreb dacă poate respira cu atâta furie în jur.

Ştiam eu: cheia pentru o apariţie continuă, furibundă şi dementă la *Ellen Abbott* o să fie sarcina. Uimitoarea Amy e şi aşa destul de tentantă. Uimitoarea Amy borţoasă e irezistibilă. Americanilor le place tot ce-i uşor, şi e uşor să-ţi placă femeile însărcinate — parc-ar fi răţuşte, iepuraşi sau căţeluşi. Mă lasă totuşi perplexă atenţia pe care o primesc crăcănatele astea pline de sine şi sigure de dreptatea lor. De parcă ar fi mare lucru să-ţi desfaci picioarele şi să laşi un bărbat să ejaculeze între ele.

Ştii ce-i *greu*? Să falsifici o sarcină.

Fii atent, fiindcă e impresionant. A început cu prietena mea Noelle, creier de bibilică. E plin Vestul Mijlociu de genul ăsta de oameni: suficient-de-drăguţi. Suficient de drăguţi, dar cu sufletul făcut din plastic — uşor de modelat, uşor de curăţat. Muzica femeii ăsteia constă integral din compilaţii primite cadou de la magazine de mobilier domestic. Are rafturi întregi pline cu maculatură: *Irlandezii în America*. *Fotbalul în Missouri: o istorie în imagini*. *Ne amintim de 9/11*. *Ceva prostuţ cu pisoi*. Ştiam eu că-mi trebuie o prietenă cititoare de pliante pentru planul meu, una pe care s-o pot umple de poveşti groaznice despre Nick, una care să se ataşeze de mine la extrem, uşor de manipulat, care se gândeşte din greu la ce-i spun fiindcă se simte privilegiată că-i spun tocmai ei. Noelle a fost alegerea evidentă, şi când mi-a spus că-i iarăşi însărcinată — tripleţii, se pare, n-au fost de ajuns — mi-am dat seama că aş putea să fiu gravidă şi eu.

Căutare online: cum să-ţi scoţi apa din toaletă pentru reparaţie.

Noelle invitată la o limonadă. La o groază de limonadă.

Noelle făcând pipi în toaleta mea uscată, unde nu se poate trage apa, şi amândouă atât de jenate!

Eu, cu un borcănaş de sticlă, recoltând pipi din toaletă.

Eu, o poveste bine ticluită despre fobia de ace/sânge.

Eu, cu o sarcină în istoricul medical.

Eu, alergând la Noelle cu vestea cea bună.

Perfect. Nick mai are parte de un motiv, eu ajung doamna drăguţă şi însărcinată care a dispărut, părinţii mei suferă şi mai mult, *Ellen Abbott* nu poate rezista. Serios, am fost încântată când m-au selectat oficial pentru *Ellen Abbott*, din atâtea sute de alte cazuri. E ca un concurs de talente: faci tot ce poţi şi după aceea nu mai ţine de tine, decizia e a juriului.

Şi mamă, ce-l mai urăşte pe Nick şi mă *iubeşte* pe mine! Aş vrea totuşi ca părinţii mei să n-aibă parte de un tratament atât de special. Îi văd la ştiri, mami e slabă şi piţigăiată, corzile ei vocale sunt ca nişte crengi îndoite, mereu tensionate. Îl văd pe tati stacojiu de frică, cu ochii cam prea mari, cu zâmbetul pierit. De obicei e bărbat bine, dar a început să arate ca o caricatură, ca o păpuşă-clovn posedată. Ştiu că ar trebui să-mi pară rău pentru ei, dar nu-mi pare. Oricum, n-am fost niciodată decât un simbol pentru ei, un ideal cu mâini şi picioare. Uimitoarea Amy în carne şi oase. N-o da în bară, eşti Uimitoarea Amy. Singura şi unica. Există o responsabilitate nedreaptă care apasă asupra ta când eşti copil unic — creşti ştiind că n-ai voie să dezamăgeşti, nici măcar să mori n-ai voie. Nu mai are cine să te înlocuiască; tu eşti chestia. Nevoia de a fi perfectă te duce la disperare; în plus, eşti şi beată de putere. Aşa se croiesc tiranii.

Mă duc, de dimineaţă, până la Dorothy la recepţie să-mi iau o apă gazoasă. E o cămăruţă cu lambriuri. Biroul pare să nu aibă alt scop decât găzduirea colecţiei de globuri de zăpadă a lui Dorothy, adunată de prin locuri ce par nedemne a fi amintite: Gulf Shores, Alabama. Hilo, Arkansas. Când mă uit la globurile de zăpadă nu văd paradisul, văd ţărănoi toropiţi de căldură, arşi de soare, înconjuraţi de copii smiorcăiţi şi împiedicaţi pe care-i plesnesc cu o labă, în timp ce în cealaltă strâng pahare uriaşe şi nondegradabile de poliester pline cu băuturi călduţe şi dulci pe bază de sirop de porumb.

Dorothy are şi un poster din cele de anii şaptezeci, cu pisici în copaci — *Rezistă acolo!* Îl afişează cu toată sinceritatea. Îmi place să mi-o închipui dând peste o ticăloasă plină de aere din Williamsburg, cu zdrăngănele şi ochelari de fotomodel, care şi-a pus acelaşi poster, dar ironic. Mi-ar plăcea să le aud cum se negociază una pe alta. Indivizii ironici se dizolvă întotdeauna când sunt puşi în faţă cu onestitatea lipsită de ascunzişuri, ăsta-i punctul lor slab, cum e criptonita pentru Superman. Dorothy mai are încă o bijuterie întinsă pe peretele unde-i automatul de băuturi, cu un prichindel adormit pe toaletă — *Prea obosit să marcheze.* M-am gândit să-l fur pe ăsta, să bag unghia pe sub banda adezivă veche şi galbenă, în timp ce îi abat atenţia lui Dorothy. Pun pariu că aş scoate bani frumoşi pe eBay — aş vrea să mai vină când şi când ceva bani — dar nu pot, fiindcă s-ar crea o *urmă electronică*, şi am citit o mulţime despre astea în cărţile mele despre crime reale. Urmele electronice sunt rele: nu folosi un telefon care-i pe numele tău, fiindcă îţi pot afla poziţia din centrală. Nu folosi bancomatul sau cardurile. Doar computere publice, cu mult trafic. Atenţie la camerele video care pot fi pe orice stradă, mai ales pe lângă bănci, intersecţii aglomerate ori nonstopuri. Dar pe-aici nu-s nonstopuri. Şi nici camere video nu sunt în complexul nostru de cabane. Ştiu fiindcă am întrebat-o pe Dorothy, prefăcându-mă că mă preocupă siguranţa.

— Clienţii noştri nu-s tocmai genul Big Brother, mi-a zis. Nu-s infractori sau ceva, dar nu le place, de obicei, să fie în centrul atenţiei.

Nu, nu par că s-ar da în vânt după asta. Îl avem pe prietenul Jeff, care îşi face treburile la ore neobişnuite şi se întoarce cu cantităţi de peşte ce dau de bănuit, pe care-l depozitează în lăzi frigorifice încăpătoare. E alunecos ca un peşte, literalmente. La cabina cea mai din spate e un cuplu de cam patruzeci de ani, dar amândoi ofiliţi de metamfetamină, aşa că arată de cel puţin şaizeci. Stau înăuntru de obicei, în afară de expediţiile cu ochi holbaţi făcute la spălătorie — ţâşnesc de-a lungul parcării pietruite, cu hainele în saci menajeri, cuprinşi parcă de bâţul curăţeniei de primăvară. Bunăbună, aşa zic, întotdeauna de două ori şi înclinând de două ori din cap, apoi îşi văd de drum. Uneori bărbatul are în jurul gâtului un şarpe boa constrictor, care nu-i niciodată adus în discuţie, nici de mine şi nici de el. În plus faţă de aceşti obişnuiţi ai locului mai e şi o cantitate respectabilă de

femei singure care mai poposesc pe aici; au, de obicei, vânătăi. Unele par stânjenite, altele, oribil de triste.

Una s-a mutat ieri, o fată blondă, foarte tânără, cu ochi căprui şi buza despicată. A ieşit pe verandă — e în cabana de alături — şi a fumat o ţigară, iar când ni s-au încrucişat privirile şi-a îndreptat cu mândrie spinarea, a scos bărbia în faţă. Fără păreri de rău. Şi m-am gândit atunci: *Trebuie să fiu ca ea. O s-o studiez: aş putea să fiu ea un timp — o fată abuzată, dar tare de înger, care s-a ascuns până ce trece furtuna.*

După câteva ore de televiziune matinală — în căutare de noutăţi privind cazul Amy Elliott Dunne — iau pe mine bikinii, umezi. O să mă duc la piscină. O să stau un pic pe plută şi-o să-i dau o pauză creierului meu neostoit. Ştirile despre sarcină m-au satisfăcut, dar sunt încă multe alte lucruri pe care nu le ştiu. Am plănuit laborios, dar există şi lucruri pe care nu le pot controla şi care-mi afectează viziunea despre desfăşurarea ulterioară a poveştii. Andie nu şi-a făcut treaba. Jurnalul s-ar putea să aibă nevoie de ceva ajutor ca să fie găsit. Poliţia n-a mişcat un deget ca să-l aresteze pe Nick. Nu ştiu ce-au mai descoperit ei, dar nu-mi place. Sunt tentată să dau un telefon, pe linia de informaţii, să-i îmboldesc în direcţia potrivită. Mai aştept câteva zile. Am pe perete un calendar, şi pe el însemnez data de peste trei zile, cu mesajul SUNĂ AZI. Ca să ştiu că atât am fost de acord să aştept. Odată ce găsesc jurnalul, treaba o să meargă mai iute.

Afară, din nou, e fierbinte ca în junglă, iar ţârâitul lăcustelor s-a intensificat. Salteaua mea gonflabilă e roz, cu sirene pe ea şi prea mică — gambele mi se bălăngănesc în apă —, dar plutesc totuşi o oră întreagă, fără ţintă, un lucru care, am aflat, îmi place „Mie“.

Văd un cap blond iţindu-se în parcare, apoi fata cu buza despicată apare, trece poarta de sârmă înveşmântată într-un prosop de baie de la cabană, mai mult un prosopel, un pachet de ţigări, o carte şi loţiune cu factor de protecţie 120. Cancer pulmonar, dar nu de piele. Se aşază pe-o margine şi se unge atentă cu loţiune; asta-i altceva faţă de alte femei bătute care mai vin pe-aici — astea se bălăcesc în ulei pentru copii şi lasă urme unsuroase pe şezlonguri.

Fata îmi face un semn din cap, semnul pe care şi-l fac bărbaţii când ocupă loc la tejgheaua barului. Citeşte *Cronici marţiene* de Ray Bradbury. O fată ştiinţifico-fantastică. Femeilor abuzate, sigur că da, le place escapismul.

— O carte bună, lansez spre ea o minge conversaţională nevinovată.

— A lăsat-o cineva în cabană. Aveam de ales între asta şi *Black Beauty.*

Îşi pune ochelarii babani şi ieftini pe ochi.

— Nu-i rea nici asta. *Armăsarul Negru* e totuşi mai bună.

Mă priveşte, tot cu ochelarii de soare. Două discuri negre, ca ochii de albină.

— Îhâm.

Se întoarce la carte, cu gestul acela *acum citesc*, pe care-l vezi îndeobşte prin avioanele aglomerate. Iar eu sunt pasagera băgăreaţă de alături, care pune stăpânire pe braţul scaunului şi zice chestii de genul: „Cu treabă sau în vacanţă?“

— Sunt Nancy, zic.

Un nume nou, nu Lydia, mişcare nu prea deşteaptă într-un perimetru atât de mic, dar aşa mi-a ieşit. Creierul meu, uneori, lucrează prea repede ca să-i fie bine. Mă gândeam la buza despicată a fetei, la atitudinea ei tristă, apoi m-am gândit la abuz şi prostituţie, apoi mi-a venit în minte *Oliver!,* musicalul meu favorit din copilărie, şi Nancy, târfa damnată, care-şi iubise bărbatul violent până ce respectivul o omorâse, m-am întrebat apoi de ce mama mea cea feministă şi cu mine ne uitaserăm măcar la

Oliver!, socotind totodată că „Atâta vreme cât el mă vrea“ e un imn adus violenţei domestice, m-am gândit apoi şi la Amy din Jurnal, care fusese ucisă şi ea de soţ, semăna de fapt mult cu…

— Sunt Nancy, zic.

— Greta.

Pare inventat.

— Îmi pare bine, Greta.

Mă îndepărtez, plutind. Aud, în spate, ţăcănitul de la bricheta Gretei, şi văd înălţându-se fumul, ca o pâclă peste ocean.

Peste patruzeci de minute Greta se aşază pe marginea piscinei, îşi vâră vârful degetelor în apă.

— E fierbinte, zice. Apa.

Are o voce răguşită, aspră, de la ţigări şi praful de prerie.

— Ca în cadă.

— Nu te prea răcoreşti.

— Nici în lac nu-i mult mai rece.

— Oricum nu ştiu să înot, spune ea.

N-am mai cunoscut pe cineva care să nu ştie să înoate.

— Eu doar un pic, o mint. Câineşte.

Mişcă din picioare, valurile îmi leagănă blând salteaua.

— Şi cum e pe-aici? mă întreabă.

— Plăcut. Linişte.

— Bine, de asta am nevoie.

Mă întorc s-o privesc. Are două lanţuri de aur, o vânătaie perfect rotundă, mare cât o prună, lângă sânul stâng, şi un trifoi tatuat pe şale, chiar unde se sfârşeşte elasticul de la bikini. Are un costum de baie nou-nouţ, roşu-cireaşă, ieftin. De la magazinul de articole pentru plajă de unde mi-am luat şi eu salteaua.

— Eşti de capul tău? întreb.

— Foarte.

Nu mai ştiu ce s-o întreb. E vreun cod pe care-l folosesc unele cu altele femeile abuzate, o limbă pe care n-o ştiu?

— Probleme cu tipii?

Zvâcneşte spre mine din cot, gest care pare un da.

— Şi eu la fel, zic.

— Nu-i ca şi cum n-am fost prevenite, spune ea.

Îşi face palmele căuş, ia apă şi-o lasă să se scurgă în faţa ei.

— Ăsta-i unul din primele lucruri pe care mi l-a spus mama, când m-a dus la şcoală, în prima zi: *Stai departe de băieţi. Or să arunce în tine cu pietre sau or să ţi se uite sub fustă.*

— Ar trebui să faci un tricou cu inscripţia asta.

Râde.

— Dar e adevărat, mereu e adevărat. Mama trăieşte într-un sat de lesbiene, în Texas. Mă tot gândesc să mă mut şi eu cu ea.

— Un sat de lesbiene?

— Da, o din aia… o comunitate. Nişte lesbiene au cumpărat pământ şi şi-au început propria lor societate, cumva. Bărbaţii n-au voie. Mi se pare al dracului de mişto, o lume fără bărbaţi.

Mai ia o mână de apă, își ridică ochelarii și-și udă faţa.

— Păcat că nu-mi place păsărica.

Râde hârâit, hohot furios de femeie bătrână.

— Deci, sunt ceva tipi naşpa pe aici, cu care să-mi dau întâlnire? zice. Ăsta mi-e, cum ar veni, modelul. Fug de unul și dau peste altul.

— Majoritatea timpului e pe jumătate gol. E Jeff, tipul cu barbă, care-i chiar mișto, zic. E aici de dinainte să vin eu.

— Cât o să stai?

Mă opresc. Ciudat, dar nu știu cât anume o să zăbovesc pe aici. Plănuiam să stau până-l arestează pe Nick, dar habar nu am dacă or să-l aresteze curând.

— Până ce nu te mai caută, ha? ghicește Greta.

— Ceva de genul.

Mă cercetează atentă, se încruntă. Mi se strânge stomacul. Mă aștept să zică: ia stai, îmi pari cunoscută.

— Niciodată să nu te-ntorci înapoi la un bărbat cât încă ai vânătăi proaspete. Nu-i da satisfacţie, intonează Greta.

Se ridică, își adună lucrurile. Își șterge picioarele cu prosopul minuscul.

— Am mai omorât o zi, spune.

Ridic, nu știu de ce, un deget mare aprobator; n-am mai făcut în viaţa mea asta.

— Hai pe la mine când ieși, dacă ai chef, zice. Putem să ne uităm la televizor.

Aduc în palme, ca un cadou de casă nouă, o roșie proaspătă de la Dorothy. Greta vine la ușă și e foarte degajată, ca și cum aș trece pe acolo de ani buni deja. Îmi ia roșia din mână.

— Perfect, tocmai făceam sendvișuri, zice. Ia-ţi un scaun.

Arată spre pat — n-avem salon pe aici — și se duce în chicinetă, care are același blat de plastic și același cuţit tocit ca și a mea. Taie roșia. Un disc de plastic cu mezeluri stă pe suportul din bucătărioară, și mirosul dulceag, stomacal, umple încăperea. Pune pe farfurii de hârtie două sendvișuri alunecoase, însoţite de biscuiţi săraţi aurii, și duce totul în zona de dormit, cu mâna deja pe telecomandă, schimbând de la un zgomot la altul. Stăm pe marginea patului, una lângă cealaltă, și ne uităm la televizor.

— Oprește-mă dacă vezi ceva, zice Greta.

Muşc din sendviș. Bucata de roșie se strecoară pe-o parte și-mi cade pe coapsă.

Ţărănoi de Beverly Hills, Susan, Armageddon.

Ellen Abbott Live. O fotografie de-a mea umple ecranul. Sunt subiectul principal. Iarăși. Arăt fantastic.

— Ai văzut asta? întreabă Greta, dar fără să mă privească, vorbind de parcă dispariţia mea ar fi o reluare a vreunui serial mai de Doamne-ajută. Femeia s-a evaporat la a cincea aniversare a căsătoriei. Soţul, foarte dubios de la început, numai zâmbete și rahaturi. A ieșit la iveală că i-a mărit asigurarea de viaţă și tocmai au aflat că soţia era *însărcinată*. Şi tipul nu voia plodul.

Pe ecran apare o altă poză de-a mea, juxtapusă cu *Uimitoarea Amy*.

Greta se întoarce spre mine.

— Mai ţii minte cărţile alea?

— Sigur că da!

— Îţi *plac?*

— La toată lumea plac, sunt așa drăgălașe, zic.

Greta pufnește.

— Sunt așa de false.

Prim-plan cu mine.

Aștept să zică ce frumoasă sunt.

— Nu-i rea, ha, pentru vârsta ei, zice. Sper să arăt și eu așa bine când fac patruzeci.

Ellen prezintă publicului povestea mea; fotografia zăbovește pe ecran.

— Mi se pare că a fost o din aia, bogată și răzgâiată, zice Greta. Pretenţioasă, afurisită.

E, pur și simplu, nedrept. N-am lăsat nicio probă din care cineva să deducă asta. De când m-am mutat în Missouri — mă rog, de când am pus la cale planul — am avut grijă să fiu nepretenţioasă, relaxată, voioasă, lucrurile alea pe care le așteaptă toată lumea de la femei. Le-am făcut cu mâna vecinilor, m-am ocupat de comisioane pentru prietenele lui Mo, ba chiar odată i-am dus cola lui Stucks Buckley cel mereu mânjit cu ceva. L-am vizitat pe tăticul lui Nick, ca toate infirmierele să poată mărturisi că eram o dulceaţă, ca să-i pot șopti creierului distrus al lui Bill Dunne: *te iubesc, vino să stai cu noi, te iubesc, vino să stai cu noi*. Așa, doar să văd dacă prinde. Tatăl lui Nick e un așa-numit rătăcitor — mereu scapă și hoinărește. Îmi place ideea ca Bill Dunne, totemul viu a tot ce-l face pe Nick să se teamă că ar putea deveni, obiectul celei mai adânci deznădejdi a lui Nick, să apară iarăși și iarăși în faţa ușii noastre.

— De ce ţi se pare afurisită? întreb.

Ridică din umeri. La TV rulează o reclamă la odorizante de cameră. Apoi una la absorbante comode, ca o femeie să poată purta rochie și să-l cunoască pe bărbatul pentru care mai târziu va da cu odorizant de cameră.

Curăţă și sângerează. Sângerează și curăţă.

— Îţi dai seama, pur și simplu. Aduce a bogătană afurisită și plictisită. E ca bogătanele alea care folosesc banii soţului ca să facă saloane de *cofetărie*, magazinașe și alte rahaturi. *Buticuri*.

Am avut, în New York, prietene cu genul ăsta de afaceri — le plăcea să spună că lucrează, chiar dacă nu făceau decât puţinele chestii care erau distractive: pune numele prăjiturii, comandă rechizitele, poartă rochia adorabilă *chiar din magazinul nostru*.

— E clar că-i una din alea, a zis Greta. Afurisită bogată cu nasul pe sus.

Când se duce la baie, mă strecor în bucătăria ei, deschid frigiderul și-i scuip în lapte, în sucul de portocale și într-un recipient cu salată de cartofi, apoi mă strecor iarăși până la pat.

Se trage apa. Greta revine.

— Dar asta nu înseamnă că-i în regulă că a *omorât-o*. E ca orice femeie, și-a ales foarte prost bărbatul.

Mă privește ţintă, și mă aștept să zică „hei, ia stai un pic…“

Dar se întoarce spre televizor, se lungește pe burtă ca un copil, cu bărbia sprijinită în braţe și faţa îndreptată spre imaginea mea de pe ecran.

— O, rahat, ia te uită. Lumea îl urăște pe gagiul ăsta.

Emisiunea se dezmorţește, și mă simt ceva mai bine. E apoteoza lui Amy.

Campbell MacIntosh, prietenă din copilărie: „Amy e genul de femeie caldă, mămoasă. I-a plăcut să fie nevasta cuiva. Şi știu că ar fi fost o mamă extraordinară. Dar Nick — pur și simplu știai că ceva nu-i în regulă cu el. Era rece, detașat și foarte calculat — rămâneai cu senzaţia că îi păsa tare mult de banii pe care îi avea Amy.“

(Campbell minte: se freca de Nick ca o pisică, îl adora nespus. Dar sunt sigură că-i plăcea ideea că nu se însurase cu mine decât pentru bani.)

Shawna Kelly, locuitoare din North Carthage: „Mi s-a părut foarte, foarte ciudat că era aşa de puţin preocupat de căutarea soţiei lui. Era, ştiţi, pus pe vorbă, îşi trecea timpul. A flirtat cu mine, cu care n-avea nicio treabă. Tot încercam să îndrept conversaţia spre Amy, iar el… nu arăta niciun interes.“

(Sunt sigură că târfa asta bătrână și disperată n-a încercat sub nicio formă să îndrepte conversaţia spre mine.)

Steven „Stucks“ Buckley, prieten de-o viaţă cu Nick Dunne: „Era o dulceaţă. Plăcută. Inimoasă. Şi Nick? Nu mi s-a părut că-şi face prea multe griji că a dispărut Amy. Omul a fost mereu aşa: preocupat numai de el. Un pic ţâfnos. De parcă ar fi ajuns mare mahăr în New York şi toţi trebuia să ne înclinăm înaintea lui.“

(Îl dispreţuiesc pe Stucks Buckley, şi ce căcat de nume mai e şi ăsta?)

Noelle Hawthorne, arătând de parcă ar fi lovit-o revelaţii noi: „Cred că a omorât-o. Nimeni n-o să zică asta, dar eu zic. A abuzat-o, a terorizat-o şi în cele din urmă a omorât-o.“

(Bravo, căţel!)

Greta mă priveşte scurt şi pieziş, cu obrajii băgaţi sub braţe şi faţa luminată de pâlpâirile televizorului.

— Sper că nu-i adevărat, zice. Că ar fi omorât-o. Ar fi mişto să ne gândim că doar a fugit de el şi că se ascunde pe undeva, în siguranţă.

Dă din picioare, în sus şi-n jos, ca o înotătoare leneşă. Nu-mi dau seama dacă se joacă sau nu cu mine.

Demo version limitation, this page not show up.

Demo version limitation, this page not show up.

Nick Dunne

Opt zile de la dispariţie

Imediat ce am terminat de vorbit cu Tommy, am sunat-o pe Hilary Handy. Dacă „uciderea“ lui Amy era o minciună, iar „violul“ lui Tommy O’Hara tot minciună, de ce n-ar fi fost la fel şi „obsesia“ lui Hilary pentru Amy? O sociopată trebuie să-şi facă mâna undeva, de pildă în sălile austere de marmură de la Wickshire Academy.

Când a ridicat receptorul, am bolborosit:

— Aici Nick Dunne, soţul lui Amy Elliott. Am mare nevoie să vorbesc cu tine.

— De ce?

— Chiar mi-ar trebui mai multe informaţii. Despre…

— Nu spune *prietenie*.

În voce i se simţea amărăciunea.

— Nu, nu spun. Voiam doar să aud şi versiunea ta. Nu sun fiindcă aş crede că ai ceva — *orice* — de-a face cu nevastă-mea, cu situaţia ei actuală. Dar aş vrea mult să aud ce s-a întâmplat. Adevărul. Fiindcă am impresia că ai putea să faci puţină lumină în privinţa… unui tip de comportament al lui Amy.

— Ce fel de comportament?

— Când oamenilor care o supără li se întâmplă lucruri foarte urâte.

A gâfâit în telefon.

— Acum două zile n-aş fi vorbit cu tine, a început să zică. Dar după aia am băut un pahar cu nişte prieteni, televizorul era pornit, ai apărut tu, şi era despre toată chestia cu Amy gravidă. Toţi pe lângă mine erau *tare furioşi* pe tine. Te *urau*. Şi m-am gândit atunci că *ştiu cum e asta*. Fiindcă nu-i moartă, aşa-i? Doar lipseşte, nu? Şi nu s-a găsit niciun cadavru.

— Aşa e.

— Păi, să-ţi spun despre Amy. Şi despre liceu. Şi ce s-a întâmplat. Stai un pic.

La capătul celălalt al firului am auzit zgomot de desene animate — voci rugătoare şi muzică la clape —, apoi gălăgia s-a oprit brusc. Şi s-au auzit nişte voci smiorcăite. *Du-te şi te uită jos. Du-te jos, te rog.*

— Bun, sunt boboacă, şi sunt din Memphis. *Absolut* toţi ceilalţi sunt de pe Coasta de Est. Mă simţeam aiurea, diferită, ştii? Fetele de la Wickshire parcă fuseseră crescute împreună — jargonul, hainele, părul. Şi nu eram un paria, eram, cum să zic… nesigură. Amy era deja Fata. Deja, din prima zi, o ştia toată lumea, toată lumea vorbea despre ea. Era Uimitoarea Amy — citiserăm toate cărţile, de copii — şi, în plus, arăta minunat. Era, cum să zic…

— Da... ştiu.

— Aşa. Şi nu peste mult timp a început să se arate interesată de mine, mă luase, cum ar veni, sub aripa ei sau ceva de genul acesta. Făcea gluma asta, cum că ea e Uimitoarea Amy şi eu tovarăşa ei, Suzy, aşa că a început să-mi spună Suzy şi îndată mi-au spus aşa şi restul. Mie-mi convenea. Eram, cum să spun, ocupată cu fel de fel de însărcinări: îi aduceam ceva de băut lui Amy dacă-i era sete, băgam nişte haine la maşină dacă-i trebuia lenjerie de corp curată. Stai un pic.

Am auzit iar cum i se freacă părul de receptor. Marybeth adusese cu ea toate albumele familiei Elliott, în caz că ne trebuiau şi alte poze. Îmi arătase o fotografie cu Amy şi Hilary, numai zâmbete, obraz lângă obraz. Aşa că mi-o puteam închipui pe Hilary acum, cu acelaşi păr galben ca untul ca şi soţia mea, cu o faţă ceva mai candidă şi ochi căprui, terni.

— *Jason, sunt la telefon — dă-le şi tu câte-o acadea pe băţ, că nu-i aşa de greu.* Scuze. Copiii noştri au ieşit de la şcoală, şi soţul meu nu se ocupă niciodată de ei, şi parcă n-are habar ce să facă cu ei zece minute, cât vorbesc cu tine la telefon. Scuze. Aşa… da, eram micuţa Suzy, o ţineam aşa cu jocul ăsta, şi vreo câteva luni — august, septembrie, octombrie — a fost fantastic. O prietenie *intensă*, eram mereu împreună. Apoi s-au întâmplat, deodată, nişte lucruri ciudate care, mi-am dat seama, au cam deranjat-o.

— Ce?

— Un băiat de la internat; l-am cunoscut amândouă la balul din toamnă, şi a doua zi m-a sunat *pe mine* în loc s-o sune pe Amy. Şi sunt sigură că a făcut asta fiindcă Amy era prea intimidantă, dar oricum… şi după câteva zile ne-au venit rezultatele la nişte examene şi ale mele erau un pic mai bune, cu câteva sutimi sau ceva de genul. Şi, nu peste mult timp, una dintre amicele noastre m-a invitat să petrecem Ziua Recunoştinţei cu familia ei. Pe mine, nu pe Amy. Iarăşi, sunt sigură că asta s-a întâmplat din cauză că Amy intimida lumea. Era greu să ţii pasul cu ea, simţeai mereu că trebuie să faci impresie bună. Dar am simţit că lucrurile s-au schimbat întru câtva, îmi dădeam seama că era iritată de-a binelea, chiar dacă nu recunoştea.

Şi a început să mă pună să fac chestii. Pe atunci nu mi-am dat seama, dar a început să mă lucreze. Mă întreabă, deci, dacă poate să-mi vopsească părul în aceeaşi culoare ca al ei, fiindcă al meu e gri ca de şoarece, şi mi-ar sta *aşa de bine* cu o nuanţă mai luminoasă. Şi începe să se plângă de părinţii ei. Mereu, cum ar veni, s-a plâns de-ai ei, dar acum era chiar pornită — că n-o iubesc, cică, decât ca idee, şi nu pentru cine e ea de fapt — aşa că zice, la un moment dat, că vrea să le-o coacă. Mă pune să le fac farse la telefon, să le zic că eu sunt noua Uimitoarea Amy. Uneori, la câte un sfârşit de săptămână, mai luam trenul până la New York şi-mi zicea să stau pe lângă casa ei — ba odată m-a şi pus să dau buzna peste maică-sa şi să-i spun că vreau să scap de Amy şi să fiu eu noua Amy, şi alte rahaturi din astea.

— Şi-ai făcut-o?

— Erau chestii prosteşti, de fete. Asta înainte de telefoanele mobile şi de chestiile pe internet. Un fel de-a omorî timpul. Făceam glumiţe din astea mereu, numai prostioare. Ne întreceam care să fie mai îndrăzneaţă şi mai aiurită.

— Apoi?

— Apoi a început să ia distanţă. S-a răcit. Şi m-am gândit… m-am gândit că nu-i mai place de mine. Fetele de la şcoală au început să se uite ciudat la mine. Bun. Dar într-o zi m-au chemat la directoare. Amy avusese un accident oribil — gleznă luxată, braţ fracturat, coaste fisurate. Căzuse pe un şir lung de trepte şi zicea acum că *eu* aş fi împins-o. Stai un pic. *Du-te înapoi jos. Du-te înapoi. Jos. Duuu-teee jos.* Scuze, m-am întors. Să nu faci niciodată copii.

— Deci Amy a zis că ai împins-o?

— Da, fiindcă eram *nebuuuună*. Eram obsedată de ea, voiam să fiu Suzy, după aceea n-a mai fost de ajuns să fiu Suzy… trebuia să fiu Amy. Şi avea dovezile astea, pe care mă făcuse să le creez în ultimele câteva *luni*. Părinţii ei, evident, mă văzuseră *bântuind* pe lângă casă. O acostasem, teoretic, pe maică-sa. Mai erau părul, vopsit blond, şi hainele cumpărate împreună cu *ea*, dar nu puteam să demonstrez. Au apărut toate prietenele ei, au explicat cât de speriată de mine a fost Amy lunile acelea. Rahaturi din astea. Păream *dementă complet*. Şi mă tot juram că n-am fost eu, dar ajunsesem să mă simt atât de prost, că voiam oricum să plec de la şcoala aceea. Deci nu m-am opus exmatriculării. Voiam să scap de ea. Păi, fata asta îşi *rupsese singură coastele*. Mă temeam — avea cincisprezece ani şi pusese toate astea la cale. Îşi păcălise prietenii, părinţii, profesorii.

— Şi asta numai din cauza unui băiat, a unor note şi a unei invitaţii la Ziua Recunoştinţei?

— Cam la o lună după ce m-am mutat la Memphis din nou, am primit o scrisoare. Nu era semnată, era scrisă la maşină, dar era clar de la Amy. O listă cu toate felurile în care o dezamăgisem. Lucruri nebuneşti: *Ai uitat să mă aştepţi după Engleză, de două ori. Ai uitat că sunt alergică la căpşuni, de două ori*.

— Dumnezeule!

— Dar mi se pare că adevăratul motiv nu era acolo.

— Care era cel adevărat?

— Cred că Amy voia ca oamenii s-o creadă perfectă. Şi, cum am ajuns să fim prietene, o cunoşteam de-acum. Şi nu era perfectă. Ştii? Era foarte isteaţă şi şarmantă şi toate alea, dar voia să şi controleze, era obsedată, făcea mare caz de orice, mai şi minţea. Nu mă deranja asta. Dar pe ea da. A scăpat de mine fiindcă ştiam că nu e perfectă. M-a făcut să-mi pun întrebări în privinţa ta.

— În privinţa mea? De ce?

— Prietenii îşi observă de obicei defectele, reciproc. Soţii le văd până în detaliile cele mai mici. Dacă şi-a pedepsit o prietenă de câteva luni aruncându-se pe scări, ce i-ar face unui bărbat care a fost destul de neghiob ca să se însoare cu ea?

Am închis, tocmai când unul dintre copiii lui Hilary a ridicat receptorul secundar şi a început să cânte un cântecel. L-am sunat pe Tanner imediat şi i-am împărtăşit ce aflasem din discuţiile cu Hilary şi Tommy.

— Avem deci două poveşti, grozav, a zis Tanner, o să fie de milioane!

Dar a zis-o pe un ton care-mi sugera că nu era grozav deloc.

— De Andie ai mai auzit ceva?

Nu auzisem.

— Mi-am pus un om s-o aştepte în faţa blocului, a zis. Discret.

— Nu ştiam că ai „oameni“.

— Ce trebuie să facem cu adevărat e s-o *găsim* pe Amy, a zis, ignorându-mă. O tipă ca ea nu-mi imaginez că o să poată sta mult timp ascunsă. Ai vreo idee?

Mi-o tot imaginam în balconul unui hotel de fiţe, dând spre ocean, într-un capot alb, pufos, sorbind dintr-un Montrachet foarte bun şi urmărindu-mi distrugerea pe net, la televizor, prin tabloide. Bucurându-se de atenţia şi laudele nesfârşite aduse lui Amy Elliott Dunne. Participând la propria-i înmormântare. Mă întrebam dacă îşi dădea seama, totuşi, ce făcea: plagiase o pagină din Mark Twain[16].

— Mi-o închipui pe lângă ocean, am zis.

M-am oprit, simţindu-mă ca un clarvăzător dintre cei ce apar pe la TV.

— Nu. N-am idee. Ar putea, literalmente, să fie oriunde. Nu cred că o s-o vedem decât dacă decide să se întoarcă.

— Pare puţin probabil, a pufnit agasat Tanner. Să încercăm atunci s-o găsim pe Andie şi să vedem ce-i în capul ei. Cam rămânem fără spaţiu de manevră.

S-a făcut apoi ora cinei, a apus soarele şi am rămas iarăşi singur în casa mea bântuită. M-am gândit la toate minciunile lui Amy şi m-am întrebat dacă şi sarcina era una dintre ele. Socotisem. Făcusem sex sporadic cu Amy, suficient cât să fie posibil. Dar ar fi ştiut că aveam să mă apuc să socotesc zilele.

Adevăr sau minciună? Dacă era minciună, era una menită să-mi facă felul.

Am presupus întotdeaua că urma să am copii cu Amy. Şi unul dintre motivele pentru care m-am însurat: mă vedeam cu ea şi cu copiii noştri. Ţin minte prima oară când mi-am imaginat asta, la nici două luni de când am început să ieşim împreună: mergeam pe jos, venind de la apartamentul meu din Kips Bay, pe lângă East River, o cale care m-a dus pe lângă giganticul bloc LEGO al sediului ONU, cu nenumărate drapele de ţări fluturând în vânt. *Unui puşti i-ar plăcea aşa ceva*, mi-a venit în minte. Atâtea culori, şi apoi jocul de a potrivi steagul şi ţara. *Asta-i Finlanda şi aia-i Noua Zeelandă.* Zâmbetul cu un singur ochi al Mauritaniei. Şi mi-am dat seama apoi că nu era *un* puşti, ci puştiul *nostru,* al meu şi al lui Amy. Lui i-ar fi plăcut asta. Copilul nostru, pus pe covor cu o enciclopedie veche, cum făceam şi eu odată, doar că al nostru n-avea să fie singur, fiindcă aş fi fost şi eu pe jos lângă el. L-aş fi ajutat să desluşească tainele vexilologiei — sună mai puţin ca o ştiinţă a steagurilor şi mai mult ca un soi de analiză a ideii de a fi vexat, agasat, care i s-ar fi potrivit tatei ca atitudine faţă de mine. Dar nu ar fi fost şi atitudinea mea faţă de băiatul meu. Mi-am imaginat-o pe Amy alăturându-ni-se pe covor, punându-se pe burtă, cu picioarele fluturând prin aer, arătând spre Palau, cu punctul galben un pic mai la stânga faţă de centru, pe fondul albastru intens, care, eram sigur, ar fi fost preferatul ei.

De atunci încolo băiatul a ajuns real (uneori apărea şi o fată, dar de cele mai multe ori un băiat). Era inevitabil. Sufeream de doruri paterne frecvente, insistente. La câteva luni după nuntă am avut un moment bizar în faţa dulăpiorului cu medicamente, când îmi treceam aţa de dinţi prin gură. M-am gândit: *Vrea copii, nu? Ar trebui să întreb. Sigur că ar trebui să întreb.* Când am pus întrebarea — pe ocolite, vag — a zis *sigur, sigur, cândva,* dar se aşeza la chiuvetă, zi după zi, şi-şi înghiţea pilula. A făcut-o trei ani la rând, în vreme ce eu mă tot învârteam pe lângă subiect, nereuşind însă, propriu-zis, să spun vorbele: *Aş vrea să avem un copil.*

După ce-am fost puşi pe liber, a început să pară posibil. Brusc, în vieţile noastre se crease un spaţiu incontestabil, şi într-o zi, la micul dejun, Amy a ridicat privirea de la pâinea prăjită şi a zis *nu mai iau pastila*. Pur şi simplu. N-o mai lua de trei luni şi nu se întâmplase nimic, aşa că, nu mult după ce ne mutaserăm în Missouri, a stabilit o întâlnire ca să începem o procedură medicală. Odată ce începea un proiect, lui Amy nu-i plăcea s-o lungească: „O să le zicem că încercăm de un an“ a spus, iar eu, ca prostul, am fost de acord — abia dacă ne mai atingeam pe atunci, dar încă mai aveam impresia că un copil ar avea rost. Cum să nu.

— O să trebuiască să-ţi faci şi tu partea ta, să ştii, mi-a zis pe drumul spre St. Louis. O să trebuiască să dai spermă.

— Ştiu. De ce-o zici în felul ăsta?

— M-am gândit c-o să fii prea plin de tine. Prea orgolios şi plin de tine pentru asta.

Eram o amestecătură deloc agreabilă din cele două trăsături, însă la centrul de fertilizare am pătruns, îndatoritor, în cămăruţa stranie dedicată auto-abuzului: un loc în care intraseră sute de bărbaţi, cu unicul scop de a-şi gâdila maimuţa, de a şi-o lua la labă, de a şi-o freca la rece, de a-i da în cap chelului, de a-şi mozoli castravetele, de a-şi scuipa iaurtul, de-a şi-o trage cu Manuela.

(Uneori folosesc umorul ca formă de autoapărare.)

Camera conţinea un fotoliu acoperit cu vinil, un televizor şi o masă pe care se aflau o mână de reviste porno şi o cutie cu şerveţele. Pornografia era de pe la începuturile anilor nouăzeci, judecând după podoaba capilară a femeilor (da, şi de sus şi de jos), iar acţiunea era destul de aşa-şi-aşa. Cine selectează pornografia pentru centrele de fertilitate? Cine stabileşte ce i-ar stârni pe bărbaţi, dar fără să fie prea degradant pentru toate acele femei aflate în afara camerei de ejaculare, asistente, doctoriţe şi soţii pline de speranţă şi întoarse pe dos de hormoni?

Am vizitat încăperea cu pricina de trei ori, în zile diferite — le place să aibă o mulţime de rezerve — în vreme ce Amy n-a făcut nimic. Ar fi trebuit să înceapă să ia pastile, dar n-a luat, şi apoi a lăsat-o baltă cu totul. Ea era cea care urma să fie însărcinată, cea care avea să-şi predea corpul bebeluşului, aşa că vreo câteva luni am evitat s-o cicălesc, cu un ochi pe flaconul cu pastile, să văd dacă nivelul conţinutului scădea. În cele din urmă, după vreo câteva beri băute într-o noapte de iarnă, am urcat scârţâind treptele până la uşă, mi-am dat jos paltonul încrustat cu zăpadă şi m-am cuibărit în pat lângă ea, cu faţa lângă umărul ei, adulmecând-o, încălzindu-mi vârful nasului de pielea ei. Am şoptit cuvintele — *hai s-o facem, Amy, hai să avem un copil* — şi a zis nu. Mă aşteptasem la agitaţie, precauţie, îngrijorare — *Nick, o să fiu o mamă bună?* — dar m-am ales cu un *nu* tăios şi glacial. Un *nu* fără rest. Nimic dramatic, ce mare lucru, era doar o chestie care n-o mai interesa. „Fiindcă mi-am dat seama că o să mă aleg cu toate corvoadele“, s-a justificat. „Scutece şi doctori şi disciplină, iar tu o să apari în peisaj când şi când şi-o s-o faci pe Tăticul Amuzant. Eu o să-mi dau silinţa să-l fac un om bun, tu o să strici oricum asta, şi după aceea oricum pe tine o să te iubească, iar pe mine nu.“

I-am spus lui Amy că nu-i adevărat, dar nu m-a crezut. I-am spus că nu doar *voiam* un copil, *aveam nevoie* de un copil. Trebuia să ştiu dacă pot iubi necondiţionat pe cineva, dacă pot face o fiinţă micuţă să se simtă mereu bine-venită şi dorită, indiferent ce-ar fi. Dacă pot să fiu un alt fel de tată decât tatăl meu. Dacă pot să cresc un băiat care să nu fie ca mine.

Am implorat-o. Amy a rămas neclintită.

Un an mai târziu am primit o notificare pe e-mail: clinica avea să scape de sperma mea dacă nu primea vreun semn de la noi. Am lăsat scrisoarea pe masa din sufragerie, ca un reproş la vedere. Apoi, după trei zile, am văzut-o la gunoi. A fost ultima discuţie despre subiect.

Dar, pe atunci, mă întâlneam deja cu Andie, pe ascuns, de luni bune, aşa că n-aveam niciun drept să fiu supărat. Dar tot îmi doream, tot visam cu ochii deschişi la băiatul nostru, al meu şi al lui Amy. Mă ataşasem de el. Faptul era că Amy şi cu mine am fi făcut un copil grozav.

***

Marionetele mă priveau cu ochi negri, alarmaţi. Am aruncat o privire pe geam, am văzut că echipele de ştiri îşi strânseseră efectele, aşa că am ieşit în noaptea caldă. Vreme de plimbare. Poate că mă urmărea vreun jurnalist singuratic de tabloid, dar nu-mi păsa. Am pornit prin cartierul nostru, apoi am umblat patruzeci şi cinci de minute pe River Road, după care am intrat pe şoseaua care străbătea Carthage exact prin mijloc. Treizeci de minute gălăgioase, pline de vapori de umezeală — pe lângă saloane auto cu camionete făcute să arate atrăgătoare ca nişte prăjituri, pe lângă restaurante fast-food

și prăvălii de băuturi, non-stopuri și benzinării — până am ajuns la răscrucea ce ducea în centru. Nu întâlnisem nici măcar o persoană să meargă pe jos, doar siluete tulburi ce vâjâiau pe lângă mine în mașinile lor.

Era aproape miezul nopții. Am trecut pe lângă Bar, tentat să intru, dar deloc dornic de îmbulzeală. Trebuiau să fie niște reporteri pe-acolo. Eu așa aș fi făcut. Dar voiam într-un bar. Voiam să fiu înconjurat de oameni, să mă distrez, să scap de presiune. Am mai mers încă cincisprezece minute până în capătul celălalt al centrului, la un bar mai prăpădit, mai turbulent și mai de tineret, unde băile aveau mereu băltoace de vomă în nopțile de sâmbătă. Era genul de bar la care ar fi mers gașca lui Andie și poate, cine știe, și Andie cu ei. Aș fi avut noroc s-o văd acolo. Puteam, cel puțin, să-mi dau seama ce dispoziție are cercetând-o de la distanță. Iar dacă nu era, puteam să-mi torn pe gât o nenorocită de băutură.

Am pătruns în adâncul barului cât de mult am putut — Andie nu era, nu era. Aveam figura acoperită, în parte, de cozorocul unei șepci. Dar chiar și așa, am simțit niște împunsături de neliniște trecând prin gloata de băutori: capete întoarse brusc spre mine, ochii mari de la recunoaștere: *E tipul ăla, nu?*

Mijloc de iulie. M-am întrebat dacă faima mea negativă avea să crească până în octombrie, dacă aveam să mă transform în costumul de Halloween lipsit de gust al vreunui studențaș: claie de păr blond și un exemplar din *Uimitoarea Amy* la subsuoară. Go mi-a zis că a primit vreo cinci apeluri telefonice în care a fost întrebată dacă Barul avea vreun tricou oficial de vânzare. (Și n-aveam, slavă Domnului!)

Am luat loc și am comandat un scotch de la barman, un individ cam de vârsta mea care m-a măsurat un pic cam mult cu privirea, cât s-a hotărât dacă să mă servească. În cele din urmă, morocănos, a pus un păhărel pe tejghea înaintea mea, cu nările umflate. Când mi-am scos portofelul, m-a oprit întinzând spre mine palma, cu un gest alarmat:

— Nu vreau banii tăi, omule. Deloc.

I-am lăsat oricum. Ce dobitoc!

Când am încercat să mai obțin un rând, s-a uitat spre mine, a scuturat din cap și s-a tras mai aproape de femeia cu care stătea la palavre. Peste câteva secunde respectiva m-a privit pe furiș, pretinzând că se îndreaptă de spate. Gura i s-a lăsat în jos și a înclinat din cap. *El este. Nick Dunne*. Barmanul nu s-a mai întors.

Nu poți țipa, n-o poți face pe durul: *Hei, dobitocule, îmi mai torni un rahat de rachiu sau nu?* Nu poți fi nemernicul care te cred ei. Trebuie să stai acolo și să-nghiți. Dar nu plecam. Am rămas cu paharul gol dinainte și am început să mă prefac că meditez intens. Mi-am verificat telefonul preplătit, în caz că sunase Andie. Nu. Am scos atunci adevăratul telefon și am jucat o rundă de solitaire, prefăcându-mă scârbit. Nevastă-mea mi-o făcuse, mă transformase într-un om care nu mai primea de băut în orașul lui natal. Doamne, cât o mai uram!

— Scotch era?

O fată, cam de vârsta lui Andie, mi se proțăpise în față. Asiatică, păr până la umeri, drăguță în felul acela în care sunt drăguțe funcționarele.

— Poftim?

— Ce beai? Scotch?

— Mda. Nu prea pot să capăt…

S-a dus până la capătul barului, s-a băgat în sufletul barmanului cu un ditamai zâmbetul gen *ajută-*

mă, ca o fată obișnuită să se facă remarcată, și a revenit cu un scotch, într-un pahar de dimensiuni rezonabile.

— Ia-l, a zis întinzându-mi-l, și l-am luat. Noroc.

A ridicat paharul, cu ceva efervescent și incolor. Am ciocnit.

— Pot să stau aici?

— Nu mai stau mult, de fapt, am zis și m-am uitat în jur, ca să mă asigur că nu aveam nicio cameră aţintită spre mine.

— Păi, bine, a spus zâmbind și ridicând un pic din umeri, aș putea să zic că nu știu că ești Nick Dunne, dar n-o să te insult. Ţin cu tine, apropo. Ai avut parte de-o campanie proastă.

— Mersi. E… ăăă… sunt vremuri ciudate.

— Serios. Știi cum se vorbește, la tribunal, despre efectul „de laborator“? Că, adică, juraţii au văzut atâtea documentare cu crime, încât au ajuns să creadă că știința poate demonstra orice?

— Da.

— Ei bine, cred că există și efectul „soţului rău“. Toată lumea a văzut prea multe emisiuni despre omoruri reale unde soţul e întotdeauna, întotdeauna ucigașul, așa că se presupune, automat, că soţul e vinovatul.

— Exact asta e, am zis. Mersi. Exact asta e. Și Ellen Abbott…

— Dă-o în mă-sa pe Ellen Abbott, a făcut noua mea prietenă. E o perversiune umblătoare, vorbitoare și urâtoare de bărbaţi a sistemului de justiţie.

A ridicat iarăși paharul.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Încă un scotch?

— Ai un nume superb.

Numele ei era de fapt Rebecca. Avea un card încărcat și putea să bea în neștire. (*Încă unul? Încă unul? Încă unul?)* Era din Muscatine, Iowa (un oraș tot pe Mississippi) și se mutase la New York după facultate, ca să se facă publicistă (tot ca mine). Fusese asistent editorial la trei reviste diferite — unul pentru mirese, al doilea pentru mame care lucrează și unul pentru adolescente — care se spulberaseră toate în ultimii ani, așa că lucra acum pentru un blog specializat pe anchete criminalistice numit Whodunnit și venise în oraș (hlizeală) să obţină un interviu cu mine. La naiba, trebuia să-mi placă impertinenţa ei de puștoaică: *Trimiteţi-mă în Carthage și gata — canalele mari n-au pus laba pe el, dar eu sunt sigură că pot!*

— Am stat cu restul lumii lângă casa ta, apoi la secţia de poliţie, apoi am decis că vreau ceva de băut. Și te-am văzut cum apari. E prea perfect. Prea ciudat, așa-i? a zis.

Avea în urechi niște verigi mici de aur cu care se juca, și-și trecuse părul pe după urechi.

— Ar trebui să plec, am zis.

Limba îmi cam amorţise, începeam să vorbesc împiedicat.

— Dar nu mi-ai zis de ce-ai venit pe aici. Îţi trebuie mult curaj să te aventurezi pe-afară fără vreun prieten sau vreun însoţitor, ceva. Pun pariu că ai parte de multe uitături neprietenoase.

Am ridicat din umeri: *Nu-i mare chestie.*

— Lumea care judecă tot ce faci fără să te cunoască. Cum a fost cu poza aceea în parc. Ești probabil ca mine: ai fost învăţat de mic să fii politicos. Dar nimeni nu vrea povestea reală. Vor doar să… *te gâbjească,* nu?

— M-am săturat până-n gât să fiu judecat numai fiindcă mă potrivesc cu tiparul ăsta.

A ridicat din sprâncene; cerceii i s-au bălăngănit.

M-am gândit la Amy stând în misteriosul ei centru de comandă, pe unde dracu' o fi fost, analizându-mă din toate poziţiile, găsindu-mi vini de acolo, de departe. Dar oare dacă vedea şi altceva, care s-o facă să renunţe la toată nebunia?

Am continuat:

— Lumea crede că aveam un mariaj zbuciumat, dar de fapt, înainte să dispară, mi-a organizat o vânătoare de comori.

Amy ar fi vrut una din două: ori să-mi învăţ lecţia şi să putrezesc ca un răufăcător, ori să-mi învăţ lecţia şi s-o iubesc aşa cum merită, să fiu un băieţel bun, ascultător, disciplinat şi fără coaie.

— O vânătoare de comori minunată, am zâmbit, iar Rebecca şi-a scuturat capul, cu o mică încruntătură în formă de V. Nevastă-mea întotdeauna organiza o vânătoare de comori pentru aniversarea noastră. Am un indiciu care duce spre un loc special unde descopăr al doilea indiciu, şi tot aşa. Amy… am zis, încercând să-mi umplu cu lacrimi ochii, gata să mi-i şi şterg la nevoie.

Ceasul de deasupra uşii arăta 12:37 noaptea.

— Înainte să dispară, a ascuns toate indiciile. Pentru anul ăsta.

— Înainte să dispară, chiar în ziua aniversării.

— Şi asta mi-a dat forţă, m-a făcut să mă simt mai aproape de ea.

Rebecca a scos la iveală o cameră de mână.

— Lasă-mă să-ţi iau un interviu. Pe film.

— Proastă idee.

— O să-ţi creez circumstanţe atenuante, a zis. Exact asta îţi trebuie, Nick, jur. Circumstanţe atenuante. Ai mare nevoie. Haide, doar câteva vorbe.

Am clătinat din cap.

— Prea periculos.

— Poţi să mai spui o dată ce-ai spus. Serios, Nick. Sunt contrariul lui Ellen Abbott. Sunt Ellen Abbott pe dos. Ai nevoie de mine în viaţa ta.

A ridicat camera, ţintuindu-mă cu micuţa lumină roşie.

— Serios, închide-o.

— Ajută şi tu o fată. Dacă fac rost de interviul ăsta cu Nick Dunne, cariera mi-e asigurată. Ţi-ai făcut fapta bună pe anul ăsta. Te roog? Nu face niciun rău, Nick, doar un minut. Jur că o să te fac să dai bine.

A arătat cu mâna spre un separeu de alături, unde aveam să fim feriţi de orice gură-cască. Am dat din cap că accept şi ne-am mutat acolo, cu luminiţa roşie îndreptată continuu spre mine.

— Ce vrei să ştii? am întrebat.

— Zi-mi de vânătoarea de comori, sună romantic. Cumva straniu, deosebit, romantic.

Preia controlul asupra poveştii, Nick. Şi pentru Public, şi pentru Soţie. *În momentul ăsta,* am gândit, *sunt un bărbat care-şi iubeşte soţia şi-o va găsi. Sunt un soţ care-şi iubeşte soţia şi sunt băiatul bun. De partea mea ar trebui să fie lumea. Sunt un bărbat care nu-i perfect, dar soţia mea este, şi o să fiu foarte, foarte ascultător de-acum înainte.*

Asta o puteam face mult mai uşor decât să simulez tristeţea. Pot opera, cum am zis, la lumina zilei. Dar tot am simţit un nod în gât cât m-am pregătit să dau drumul cuvintelor.

— Soţia mea se-ntâmplă să fie cea mai mişto fată pe care am cunoscut-o vreodată. Câţi bărbaţi pot zice asta? *M-am însurat cu cea mai mişto fată pe care am cunoscut-o vreodată.*

Căţeaafurisităcăţeaafurisităcăţeaafurisită. Vino înapoi ca să te pot omorî.

16 Referire la *Aventurile lui Tom Sawyer*, unde protagonistul, fugit de acasă şi socotit înecat, apare la propria slujbă funerară.

Demo version limitation, this page not show up.

Nick Dunne

Nouă zile de la dispariţie

Bună dimineaţa! M-am ridicat în capul oaselor pe pat, cu laptopul lângă, bucurându-mă de evaluările online ale interviului meu ad-hoc. Mi se zbătea un pic ochiul stâng şi eram un pic mahmur după atâta scotch ieftin, dar restul din mine se simţea destul de satisfăcut. Noaptea trecută am aruncat prima momeală ca să-mi ademenesc nevasta înapoi. *Îmi pare rău, o să mă răscumpăr, o să fac tot ce vrei de acum înainte, o să arăt lumii cât de specială eşti.*

Fiindcă, dacă Amy nu decidea să se arate, eram terminat. Detectivul lui Tanner (un tip slăbănog, curăţel, nu genul pilangiu şi morocănos la care sperasem) nu adusese până acum nimic nou — consoarta mea se făcuse nevăzută într-un mod impecabil. Trebuia s-o conving pe Amy să se întoarcă la mine, s-o copleşesc cu complimente şi capitulări.

Dacă reacţiile erau vreun indicator, mă aflam pe drumul cel bun, fiindcă reacţiile erau bune. Erau foarte bune.

Topitu-s-a Omul de Gheaţă!
ŞTIAM că e un tip de treabă!
In vino veritas!
Poate n-a omorât-o până la urmă.
Poate n-a omorât-o până la urmă.
Poate n-a omorât-o până la urmă.

Şi nu-mi mai spuneau Lance.

Afară, lângă casă, cameramanii şi jurnaliştii se agitau, voiau o declaraţie de la tipul care Poate N-a Omorât-o Până la Urmă. Îmi ţipau la jaluzelele coborâte: *Hei, Nick, zi-ne despre Amy. Haide, Nick, zi-ne despre vânătoarea de comori.* Pentru ei nu era decât o umflare şi mai mare a ratei de vizionare, dar totuşi mult mai bine decât *Nick, ţi-ai omorât soţia?*

Şi apoi, deodată, au început să strige numele lui Go — o iubeau pe Go, nu ştia să-şi controleze expresia, ştiai dacă e tristă, furioasă, îngrijorată; puneai un subtitlu la imaginea ei şi aveai o poveste întreagă. *Margo, fratele tău e nevinovat? Margo, spune-ne despre… Tanner, e nevinovat clientul tău? Tanner…*

S-a auzit soneria şi am deschis ascunzându-mă după uşă, fiindcă arătam vai de capul meu; părul vâlvoi şi boxerii atârnând şi-ar fi spus povestea lor proprie. Noaptea trecută, pe film, arătam abţiguit la modul adorabil, păream un tip ameţit şi sincer. Acum arătam ca un beţivan. Am închis uşa şi am aşteptat încă două opinii favorabile despre realizarea mea.

— Niciodată, dar *niciodată* să nu mai faci una ca asta, a început Tanner. Ce dracu’ e cu tine, Nick?

Îmi vine să-ţi pun un ham din cele pentru copii mici. Cât de prost poţi să fii?

— Ai văzut comentariile pe net? Oamenilor le place. Schimb opinia publicului, cum mi-ai zis să fac.

— Nu se face aşa ceva într-un mediu necontrolat, a zis. Dacă fata aia lucra pentru Ellen Abbott? Dacă se apuca să te întrebe lucruri mai dificile decât *Ce-ai vrea să-i spui soţiei tale, puişorule drăgălaş?*

A zis asta fredonând cuvintele cu voce piţigăiată de fetiţă. Pe sub pojghiţa de bronz artificial faţa i se înroşise, ceea ce îi dădea o nuanţă radioactivă.

— Am avut încredere în instinctele mele. Sunt jurnalist, Tanner, trebuie să admiţi că, totuşi, recunosc cât de cât praful în ochi. Ea a fost drăguţă pe bune.

S-a aşezat pe sofa şi a ridicat picioarele pe divanul care n-ar fi trebuit să se răstoarne niciodată din proprie iniţiativă.

— Mda, păi şi nevastă-ta era aşa odată, a zis. Şi Andie. Ce-ţi mai face obrazul?

Încă durea; muşcătura a părut să zvâcnească atunci când mi-am amintit de ea. M-am întors spre Go, căutând sprijin.

— N-a fost o mişcare isteaţă, Nick, a spus ea, aşezându-se faţă în faţă cu Tanner. Ai avut *mare, mare* noroc… a ieşit *foarte* bine, asta-i drept, dar putea să nu iasă.

— Voi faceţi *prea mult* caz. Nu putem şi noi să ne bucurăm un moment de o veste bună? Treizeci de secunde de veşti bune în ultimele nouă zile? Vă rog?

Tanner s-a uitat la ceas, ostentativ.

— Bun, dă-i drumul.

Când am început să vorbesc, a înălţat arătătorul, a scos sunetul acela, *mm-mm*, pe care îl fac adulţii când copiii încearcă să-i întrerupă. Degetul i s-a îndoit încetişor şi a aterizat pe sticla ceasului.

— OK, treizeci de secunde. Ţi-a plăcut?

S-a oprit ca să vadă dacă am de gând să spun ceva — tăcerea apăsătoare pe care o lasă un profesor să se coboare după ce a întrebat elevul care deranjează *ai terminat cu vorbitul?*

— Acum avem de discutat. Suntem într-o situaţie în care coordonarea excelentă este de o importanţă absolută.

— De acord.

— O, mersi, a zis, ridicând sprânceana. Vreau să merg la poliţie cât de curând, legat de conţinutul magaziei. În vreme ce *hoi polloii*[17] te…

Doar *hoi polloi*, am gândit, nu *hoi polloii*, articulat. Amy mă învăţase asta.

— …iubesc iarăşi. Sau, pardon, nu *iarăşi*. În sfârşit. Reporterii au descoperit casa lui Go şi nu mă simt în siguranţă dacă las nedezvăluit, mai mult, conţinutul magaziei. Soţii Elliott sunt…?

— Nu mai putem conta pe sprijinul lor, am zis. Deloc.

Încă o pauză. Tanner a decis să nu-mi ţină lecţii, ori să întrebe ce se întâmplase măcar.

— Trebuie să atacăm deci, am zis simţindu-mă de neatins, furios şi gata.

— Nick, o întorsătură bună să nu crezi că te face indestructibil, a spus Go şi mi-a băgat în mână nişte pastile analgezice din poşeta ei. Scapă de mahmureală. Azi trebuie să fii alert.

— O să fie bine, i-am zis. Am aruncat pe gât pastilele şi m-am întors spre Tanner. Ce facem? Hai să plănuim.

— Bun, uite care-i treaba. E incredibil de neortodox, dar ăsta-s eu. Mâine facem un interviu cu Sharon Schieber.

— Uau, asta-i… eşti sigur?

Nu mi-aş fi putut dori ceva mai bun decât Sharon Schieber: o femeie (ca să-mi dovedesc capacitatea de a avea relaţii respectuoase cu persoane dotate cu vagin) de la o televiziune naţională (cu impact mai mare decât cele prin cablu), cu succes la public (între 30 şi 55 de ani). Se ştia că mai vântură ocazional apele tulburi ale jurnalismului de investigaţie criminalistică, dar când o făcea, o făcea după tot tipicul. Acum doi ani luase sub aripa ei o mamă tânără, încarcerată pentru că-şi zgâlţâise copilaşul până ce murise. Sharon Schieber prezentase o pledoarie de apărare întreagă — foarte emoţională totodată — pe parcursul mai multor seri. Femeia e acum din nou în Nebraska, acasă, s-a recăsătorit şi aşteaptă iarăşi un copil.

— Sigur. A intrat în contact cu noi după ce s-a răspândit filmul acela pe net.

— Deci a ajutat, am zis fără să mă pot abţine.

— Ţi-a dat un unghi interesant: era clar, înainte de film, că tu ai făcut-o. Acum există o oarecare şansă să n-o fi făcut. Nu ştiu cum ai reuşit să arăţi autentic în cele din urmă…

— Fiindcă noaptea trecută chiar a avut un scop: aducerea înapoi a lui Amy, a zis Go. A fost o manevră ofensivă. Pe când înainte era doar emoţie indulgentă, nemeritată, fără ingenuitate.

I-am zâmbit în semn de mulţumire.

— Ei, ţineţi minte şi pe mai departe că toate astea au un scop, a spus Tanner. Nick, nu vorbesc aiurea: aşa ceva e complet neortodox. Majoritatea avocaţilor ţi-ar zice să-ţi ţii gura închisă. Dar am tot vrut să încerc aşa ceva. Presa a saturat mediul justiţiei. Cu atâta internet, facebook, YouTube nu mai există deja juriu neinfluenţat. Nu se mai decide după probatoriu. Optzeci, nouăzeci la sută dintr-un caz e decis de dinainte să ajungi în sala de judecată. Aşa că de ce n-am folosi asta, ca să controlăm povestea. Dar e un risc. Vreau ca orice cuvânt, orice gest, orice crâmpei de informaţie să fie planificate din timp. Însă trebuie să fii natural, să te placă lumea, altfel ne-am aprins paie în cap.

— O, ce simplu sună, am zis. Controlat sută la sută, dar totuşi autentic.

— Trebuie să fii extrem de atent cu ce spui, şi îi vom zice lui Sharon că la anumite întrebări n-o să răspunzi. Oricum o să ţi le pună, dar o să te învăţăm cum să spui *fiindcă ar afecta investigaţiile poliţiei, nu pot, din păcate, oricât aş vrea, să răspund acum la asta* — şi s-o zici convingător.

— Ca un câine vorbitor.

— Sigur, ca un câine vorbitor care nu vrea să ajungă la închisoare. O convingem pe Sharon Schieber să te preia ca pe o cauză, Nick, şi ne-am scos. E incredibil de neortodox, dar ăsta-s eu, a zis iarăşi Tanner.

Îi plăcea replica; era muzica lui de fundal. S-a oprit şi a încruntat sprânceana, gest cu care se pretindea căzut pe gânduri. Urma să adauge ceva ce n-avea să-mi placă.

— Ce-i? am întrebat.

— Trebuie să-i spui lui Sharon Schieber despre Andie — fiindcă o să iasă la iveală, o să iasă oricum.

— Chiar când oamenii au început în sfârşit să mă placă. Vrei să renunţ la asta?

— Îţi *jur*, Nick — ai idee câte cazuri am avut? Întotdeauna, cumva — *întodeauna* iese la iveală. În felul ăsta avem control. Îi spui despre Andie şi-ţi ceri scuze. Îţi ceri scuze, ca şi cum viaţa ta ar depinde de asta. Ai avut o aventură, eşti bărbat, un bărbat prost şi slab. *Dar* îţi iubeşti soţia şi o să te revanşezi faţă de ea. Faci interviul şi o să fie transmis în seara următoare. Conţinutul e sub embargou, aşa că postul nu poate să facă reclamă la părţile cu aventura cu Andie. Pot doar să menţioneze cuvântul *bombă*.

— Deci le-ai spus deja despre Andie?

— Doamne sfinte, nu. Le-am zis aşa: *Avem o bombă numai bună pentru voi*. Aşa că faci interviul şi avem cam douăzeci şi patru de ore. Şi, chiar înainte să fie dat pe post, le spunem lui Boney şi Gilpin despre descoperirea din magazie. *O, măi să fie, le-am pus cap la cap toate pentru voi; Amy e vie şi i-a înscenat asta lui Nick! E nebună, geloasă şi l-a aranjat! Of, lume!*

— De ce nu i-aş spune lui Sharon Schieber, atunci, că mi-a copt-o Amy?

— Motivul unu: mărturiseşti despre Andie, implori iertare, naţiunea e înclinată să te ierte, o să le pară rău pentru tine — americanilor tare le plac păcătoşii pocăiţi. Dar nu poţi să-ţi faci soţia să dea prost; nimeni nu vrea să-l vadă pe bărbatul adulterin dând vina pe soţie pentru tot. Lasă pe altcineva s-o facă, în ziua următoare: *surse apropiate ale poliţiei* declară că soţia lui Nick — cea pe care s-a jurat că o iubeşte din toată inima — a pus totul la cale! Televiziune de cea mai bună calitate.

— Şi motivul doi?

— Este prea complicat să explicăm cum anume te-a aranjat Amy. Nu putem într-o clipită. Nu dă bine la TV.

— Mi se face rău, am zis.

— Nick, este… a început Go.

— Ştiu, ştiu, trebuie făcut. Dar îţi imaginezi cum e, cel mai mare secret al tău să trebuiască să-l spui lumii? Ştiu că n-am încotro. Şi, în cele din urmă, o să fie bine pentru noi. E singurul fel în care Amy s-ar putea întoarce, am spus. Vrea să fiu umilit public…

— Pedepsit, m-a întrerupt Tanner. Umilit sună ca şi cum ţi-ar părea rău de tine însuţi.

— … şi să-mi cer iertare public, am continuat. Dar o să fie al dracului de oribil.

— Înainte să continuăm, vreau să fiu sincer în privinţa asta, a zis Tanner. Să spui poliţiei întreaga poveste — cu Amy care i-a înscenat lui Nick toate astea — reprezintă un risc. Majoritatea poliţiştilor decid că un suspect e vinovatul şi nu se mai lasă clintiţi. Nu-s deschişi la alte variante. Există deci riscul să le spunem şi ei să ne râdă în faţă şi să te aresteze — şi apoi, teoretic, le-am oferit şi o idee despre apărarea noastră. Aşa că pot plănui exact cum s-o distrugă la proces.

— OK, stai, sună rău, foarte rău, Tanner, a făcut Go. Rău la modul la care nu trebuie făcut sub nicio formă.

— Stai să termin. Unu, cred că ai dreptate, Nick. Boney nu-i convinsă că eşti ucigaşul, Nick. Cred că ar fi deschisă la o teorie alternativă. Are reputaţie de poliţist cinstit. Şi cu instincte bune. Am stat de vorbă cu ea şi am simţit o vibraţie pozitivă. Cred că probele o duc în direcţia ta, dar intuiţia îi spune că ceva nu-i cum trebuie. Oricum, dacă e să se ajungă la proces, n-aş folosi chestia cu înscenarea lui Amy ca apărare.

— Cum adică?

— Ţi-am mai zis, e prea complicat, juriul n-o să poată urmări toate iţele. Dacă nu dă bine la TV, crede-mă, nici pentru un juriu n-o să dea bine. Mergem cu o poveste mai simplă: poliţiştii sunt incompetenţi şi vor să ţi-o tragă, totul e circumstanţial, şi dacă mănuşa nu se potriveşte ca turnată, atunci bla bla bla.

— Bla bla bla ăsta-mi dă multă încredere, am zis.

Tanner a schiţat un zâmbet.

— Juraţii mă iubesc, Nick. Sunt unul dintre ei.

— Eşti opusul, Tanner.

— Formulez invers: le-ar plăcea să creadă că sunt ca mine.

Tot ce făceam acum, făceam în faţa micilor grupuri de paparazzi cu bliţuri, aşa că Go, Tanner şi cu mine am ieşit din casă scăldaţi în zgomot şi lumină. („Nu vă uitaţi în jos“, ne sfătuise Tanner, „nu zâmbiţi, dar nici nu arătaţi ruşinaţi. Nu daţi buzna, mergeţi normal, lăsaţi-i să-şi facă pozele şi închideţi portiera înainte să vă scape vreo înjurătură. După aceea puteţi să-i faceţi în toate felurile.“) Am pornit-o spre St. Louis, unde urma să se ţină interviul, ca să mă pregătesc cu soţia lui Tanner, Betsy, o fostă prezentatoare tv devenită avocat. Ea era celălalt Bolt din Bolt & Bolt.

Eram un şir indian ce te băga în sperieţi: Tanner şi cu mine, urmaţi de Go, urmată de vreo jumătate de duzină de echipe de ştiri în dubiţe, dar, când Arcada[18] s-a ivit la orizont, deja nu mă mai gândeam la paparazzi.

Când am ajuns la apartamentul de hotel al lui Tanner eram deja gata să-mi dau silinţa, să fac ce trebuie ca să iasă ca lumea interviul. Tânjeam, din nou, după o coloană sonoră: un montaj cu mine pregătindu-mă pentru lupta cea mare. Care-i echivalentul mental al unui sac de box?

O negresă superbă, de un metru optzeci, a deschis uşa.

— Bună, Nick. Sunt Betsy Bolt.

În mintea mea Betsy fusese o blondină minionă, o frumuseţe albă, sudistă.

— Nicio grijă, toată lumea e surprinsă când mă cunoaşte, a râs Betsy, surprinzându-mi privirea şi strângându-mi mâna. Tanner şi Betsy, parcă am fi în *Ghidul Oficial Al Tânărului de la Colegiu*, nu?

— *Manualul Tânărului de la Colegiu*, a corectat-o Tanner, sărutând-o pe obraz.

— Vezi? Chiar ştie.

Ne-a condus înăuntrul apartamentului, unul impresionant — cameră de zi luminată de geamuri cât peretele, cu dormitoare prelungindu-se pe laterale. Tanner se jurase că nu poate sta la Days Inn, în Carthage, din respect pentru părinţii lui Amy, dar eu şi Go îl suspectaserăm că nu putea să stea în Carthage fiindcă cel mai apropiat hotel de cinci stele se afla în St. Louis.

Am început cu preliminariile: discuţii amabile despre familia lui Betsy, facultate, carieră (totul de-a dreptul minunat, zece pe linie, extraordinară), ceva de băut la toată lumea (sucuri şi Clamato — eu şi Go ajunseserăm să credem despre Clamato că era o infatuare de-a lui Tanner, un chiţibuş despre care credea că-i dă un plus de personalitate, cum purtam eu în facultate ochelari falşi). Apoi Go şi cu mine ne-am cufundat în canapeaua de piele, Betsy s-a aşezat în faţa noastră, cu picioarele pe-o parte, lipite, ca o linie oblică. Drăguţă/profesionistă. Tanner a început să se plimbe prin spatele nostru, ascultând.

— Bun, aşadar, Nick, a zis Betty, o să fiu onestă, da?

— Da.

— Tu şi televizorul. În afară de chestia aia dată pe blog, din bar, chestia de pe Whodunnit.com, eşti *infect*.

— De asta am intrat în presa scrisă, am zis. Cum văd o cameră, cum îmi îngheaţă faţa.

— Exact, a spus Betsy. Arăţi ca un antreprenor de pompe funebre, aşa eşti de ţeapăn. Am totuşi o şmecherie ca să rezolvăm asta.

— Pileală? am zis. La chestia cu blogul a funcţionat.

— Aici n-o să meargă, a răspuns Betsy şi a început să aranjeze o cameră video. M-am gândit să facem o tură de probă mai întâi. O să te întreb ce-o să te întrebe probabil şi ea, şi tu răspunzi cum ai răspunde în mod normal. Aşa putem şti cât de tare te îndepărtezi de ce trebuie.

A râs din nou.

— Stai aşa.

Purta o rochie albastră, mulată, și a scos, dintr-o poșetă supradimensionată de piele, un șirag de perle. Uniforma Sharon Schieber.

— Tanner?

Soţul i-a potrivit la gât perlele și, când au fost la locul lor, Betsy a zâmbit larg.

— Ţintesc la autenticitatea absolută. În afară de accentul meu de Georgia. Şi de faptul că-s negresă.

— Doar pe Sharon Schieber o văd înaintea ochilor, am zis.

A dat drumul la cameră, s-a așezat în fața mea, a expirat, a privit în jos și apoi în sus.

— Nick, au fost multe discrepanţe în acest caz, a rostit Betsy cu vocea afectată, de emisiune tv, a lui Sharon. Pentru început, poţi descrie telespectatorilor parcursul acelei zile în care soţia ta a dispărut?

— Aici, Nick, vorbești doar de micul dejun aniversar pe care l-ați luat, ne-a întrerupt Tanner. Fiindcă asta se știe deja. Dar nu zici nimic despre intervale orare, nu aduci în discuţie nimic despre ce-a fost înainte sau după micul dejun. Pui accent doar pe ultima și minunata masă pe care ai luat-o cu soţia. OK, dă-i drumul.

— Da.

Mi-am dres vocea. Aparatul de filmat clipea din luminița roșie; Betsy își arbora expresia întrebătoare de jurnalistă.

— Ăă, după cum ştiţi, era a cincea noastră aniversare, și Amy s-a trezit devreme ca să facă clătite…

Braţul lui Betsy a ţâșnit și am simţit o înţepătură, brusc, pe obraz.

— Ce mama dracului? am zis, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase.

În poală aveam o acadea umplută. Am luat-o în palmă.

— De fiecare dată când te încordezi, de fiecare dată când îţi transformi faţa aia frumoasă într-o mască de cioclu, o să te lovesc cu o acadea, a explicat Betsy, de parcă ar fi fost cât se poate de rezonabil.

— Şi asta ar trebui să mă încordeze *mai puţin?*

— Funcţionează, a intervenit Tanner. Așa m-a educat și pe mine. Dar în mine parcă a dat cu pietre.

Au schimbat zâmbete conjugale, gen *hai, tu!* Îmi dădeam seama deja: erau unul dintre cuplurile acelea care păreau să joace continuu în propria lor emisiune matinală.

— Începe din nou, dar mai dezvoltă pe tema clătitelor, a zis Betsy. Erau preferatele tale? Sau ale ei? Şi ce făceai în dimineaţa aceea pentru nevasta ta, în timp ce ea îţi făcea clătite?

— Dormeam.

— Aveai vreun cadou pentru ea?

— Încă nu-i cumpărasem.

— Măi, măi, a zis și și-a dat ochii peste cap, cu faţa îndreptată spre soţul ei. Atunci trebuie să complimentezi *tare, tare mult* clătitele alea, OK? Şi trebuie să insiști că *urma să te duci* să-i iei cadou. Fiindcă știu că n-aveai de gând să te întorci acasă cu mâna goală.

Am început iar, și am descris tradiţia noastră cu clătitele, care nu era tocmai o tradiţie, am descris și cât de atentă și minunată era Amy la ales daruri (încă o acadea m-a plesnit peste nas în momentul ăsta, și mi-am descleștat îndată fălcile) și cum eu, bărbat gogoman („Neapărat să bagi pe linia asta, cu soţul neisprăvit“, m-a sfătuit Betsy) încă mă mai străduiam să apar cu ceva care să-i ia ochii.

— Nici măcar nu-i plăceau cadourile scumpe sau extravagante, am început, și pe loc Tanner a aruncat în mine cu un ghemotoc de hârtie.

— Ce-i?

— Trecutul. Termină naibii să vorbeşti la trecut despre nevastă-ta.

— Înţeleg că aţi avut nişte neînţelegeri voi doi, a continuat Betsy.

— Au fost câţiva ani mai grei, şi ne-am pierdut amândoi slujbele.

— Bun, da! a exclamat Tanner. *Amândoi*.

— Apoi ne-am mutat aici să ajutăm la îngrijirea tatei, care are Alzheimer, şi a mamei mele răposate, care a avut cancer. Plus că am avut mult de lucru la noua mea slujbă.

— Bun, Nick, bun, a zis Tanner.

— Nu uita să menţionezi cât de apropiat erai de mama ta, a spus Betsy, cu toate că nu discutasem cu ea despre mama. N-o să se apuce nimeni să conteste asta, nu? N-ai fost abuzat în familie sau ceva, sper?

— Nu, eram foarte ataşat de mama.

— Bine, a zis Betsy. Referă-te mult la ea, în cazul ăsta. Şi spune că deţii barul împreună cu sora ta — întotdeauna menţionează-ţi sora când aduci vorba despre bar. Dacă deţii un bar singur, eşti fustangiu; dacă-l deţii cu scumpa ta soră geamănă, eşti…

— Irlandez.

— Continuă…

— Şi totul s-a adunat… am început.

— Nu, a zis Tanner. Sugerează că s-ar fi adunat ceva până la un punct de explozie.

— Şi am ieşit un pic de pe drumul cel bun, dar mă gândeam la aniversarea noastră de cinci ani ca la un moment pentru a reînvia relaţia noastră…

— *Restabili relaţia noastră!* a exclamat Tanner. *Reînviată* înseamnă că era moartă.

— Restabili relaţia noastră.

— Şi cum intră în poza asta cu reconcilierea regulatul unei tipe de douăzeci şi trei de ani? a întrebat Betsy.

Tanner a aruncat o acadea înspre ea.

— Îţi ieşi din personaj, Bets.

— Scuze, băieţi, dar sunt femeie şi toată chestia miroase a rahat de la o poştă. Restabileşte relaţia, *te rog*. Fata aia era încă în peisaj când a dispărut Amy. Femeile or să te urască, Nick, dacă nu înghiţi găluşca. Fii franc, n-o lungi. Poţi completa cu asta ce-ai spus deja: *Ne-am pierdut slujbele, părinţii mei erau pe moarte. Şi am dat-o în bară. Am dat-o în bară urât de tot. Nu mai ştiam cine sunt, şi a trebuit s-o pierd pe Amy ca să-mi dau seama de asta*. Trebuie să recunoşti că eşti un nemernic şi că totul a fost din vina ta.

— Adică ce-ar trebui în general să facă bărbaţii, am zis.

Betsy a aruncat spre tavan o uitătură agasată.

— Şi asta-i o atitudine, Nick, cu care ar trebui să fii foarte atent.

17 În greaca veche, sensul termenului este de „cei mulţi, majoritate a populaţiei“; în engleză expresia a fost preluată, peiorativ, cu sensul de „plebe, gloată“.

18 The Gateway Arch, monument arhitectural emblematic pentru oraşul St. Louis.

Amy Elliott Dunne

Zece zile de la dispariţie

N-am o leţcaie şi sunt fugară. Ce-al dracului de dramatic! Doar că stau în Festiva mea, la capătul unei parcări al unui vast complex de restaurante fast-food de pe malul râului Mississippi, cu mirosul de sare şi de carne de crescătorie plutind în briza caldă. S-a făcut seară de-acum — am pierdut ore — dar nu mă pot mişca. Nu ştiu încotro. Maşina parcă se face tot mai mică — sunt silită să mă ghemuiesc ca un fetus, altfel picioarele mi se duc la culcare. Sunt sigură că noaptea asta n-o să dorm. Portiera e încuiată, dar tot mai aştept bătaia cu degetul în geam, şi ştiu că o să ridic privirea şi-o să văd ori un criminal în serie cu dinţi strâmbi şi dulce la vorbă (n-ar fi ironic să fiu omorâtă de-a binelea?) ori un chip sever de poliţist care-mi cere actele. (N-ar fi şi mai rău să fiu descoperită într-o parcare, ca o vagaboandă?) Firmele strălucitoare ale restaurantelor nu se sting niciodată pe-aici; parcarea e luminată ca un teren de fotbal — mă gândesc iarăşi la sinucidere, la cum petrece un prizonier sinucigaş douăzeci şi patru de ore pe lumină continuă, un gând înfiorător. Rezervorul mi-e plin doar pe mai puţin de-un sfert, şi mai înfiorător: trebuie să aleg cu atenţie direcţia. Cam o oră aş putea merge, în orice direcţie. La sud e Arkansas, la nord Iowa, spre vest m-aş întoarce la Ozarks. Sau aş putea s-o apuc spre est, să trec râul în Illinois. Pe oriunde m-aş duce dau de râu. Îl urmăresc eu sau mă urmăreşte el pe mine.

Ştiu, deodată, unde trebuie să mă duc.

Nick Dunne

Zece zile de la dispariţie

Ne-am petrecut ziua cu interviul în dormitorul liber al familiei Tanner, pregătindu-mi replicile, retuşându-mi aspectul. Betsy şi-a făcut de lucru cu hainele mele, apoi Go mi-a tăiat părul de peste urechi cu o forfecuţă de unghii, în timp ce Betsy a încercat să mă convingă să folosesc fard — sub formă de pudră — ca să nu-mi mai lucească pielea. Am vorbit cu toţii încet, fiindcă echipa lui Sharon îşi făcea pregătirile afară; interviul avea să se ţină în camera de zi, cu privelişte spre Arcada St. Louis. Poarta Vestului. Nu ştiu ce voia să însemne, dacă nu vreun simbol vag al centrului ţării: *Eşti aici*.

— Măcar un pic de pudră îţi trebuie, Nick, a zis în cele din urmă Betsy, venind cu aplicatorul la mine. Îţi transpiră nasul când devii agitat. Nixon a pierdut alegerile din cauza nasului asudat.

Tanner a supravegheat totul, ca un dirijor.

— Nu prea mult pe partea aia, Go, tot zicea. Betsy, ai grijă mare cu pudra aia, mai bine prea puţină decât prea multă.

— Mai bine-l tratam cu botox, a spus ea.

Se pare că botoxul e la fel de bun la transpiraţie abundentă ca şi la riduri — unii dintre clienţii lor îşi făcuseră nişte injecţii la subsuoară înaintea proceselor, şi deja îmi sugerau aşa ceva şi mie. Blând, doar o sugestie, *dacă* ajungem la proces.

— Mda, de-abia aştept să afle presa că mi-am făcut tratamente cu botox în timp ce soţia mea a fost dată dispărută, am zis. Este dată dispărută.

Ştiam că Amy nu e moartă, dar ştiam şi că e atât de departe de raza mea de acţiune că ar fi putut să şi fie. Era o soţie la timpul trecut.

— Ai prins-o, a zis Tanner. Data viitoare s-o faci înainte să-ţi iasă pe gură.

La cinci după-amiaza a sunat telefonul lui Tanner; s-a uitat pe ecran.

— Boney, a zis, trimiţând apelul la mesageria vocală. O sun după aceea.

Nu mai voia ca şi alte informaţii, întrebări şi bârfe să ne forţeze să reformulăm mesajul. Am fost de acord: n-o voiam pe Boney în cap chiar atunci.

— Sigur n-ar trebui să vedem ce vrea? a întrebat Go.

— Vrea să mă mai zgâlţâie un pic, am zis. O sunăm noi, în câteva ore. Poate aştepta.

Ne-am reluat poziţia, o asigurare în grup că nu era nimic îngrijorător cu apelul acela. În încăpere, timp de jumătate de minut, s-a lăsat tăcerea.

— Trebuie să zic că sunt ciudat de încântată s-o cunosc pe Sharon Schieber, a zis în cele din urmă Go. O doamnă cu stil. *Nu cum e Connie Chung aia*.

Am râs, asta fiind şi intenţia replicii. Mama noastră o iubise pe Sharon Schieber şi n-o suportase pe

Connie Chung — n-o uitase niciodată după ce o luase la trei păzește la tv pe mama lui Newt Gigrich, ceva despre cum Newt o făcuse c-ă-ţ-e-a pe Hillary Clinton. Nu mai ţin minte interviul, doar enervarea mamei.

La șase am intrat în cameră, unde fuseseră așezate două scaune față în față, cu Arcada pe fundal și sincronizarea aleasă precis pentru ca Arcada să strălucească, dar fără ca razele de soare ale asfinţitului să bată în ferestre. Unul dintre cele mai importante momente ale vieţii mele, am cugetat, este dictat de unghiul din care bate soarele. O producătoare al cărei nume n-aveam să mi-l amintesc a înaintat spre noi ţăcănind din tocurile primejdios de înalte și mi-a explicat la ce trebuia să mă aștept. Întrebările puteau fi puse de mai multe ori, ca interviul să pară cât mai curgător și ca să-i permită lui Sharon să aibă reacţie. Nu puteam vorbi cu avocatul înainte să răspund. Puteam reformula răspunsul, dar nu să-i alterez substanţa. Aici e niște apă, hai să-ţi punem microfonul.

Am început să ne apropiem de scaun, iar Betsy m-a tras de braţ. Când am coborât privirea, mi-a arătat buzunarul, plin de acadele.

— Nu uita… a zis și a agitat arătătorul în semn de avertizare.

Deodată ușa camerei de zi s-a deschis și a intrat Sharon Scheiber, pășind graţios, de parcă ar fi purtat-o un echipaj de lebede. Era o femeie frumoasă, o femeie care nu arătase niciodată, probabil, ca o fată. O femeie al cărei nas nu transpira. Avea păr des, închis la culoare, și ochi căprui, uriași, care puteau fi inocenţi, ca de porumbiţă, dar și teribil de maliţioși.

— E Sharon! a zis Go într-o șoaptă entuziastă, încercând s-o imite pe mama.

Sharon s-a întors spre Go și a înclinat maiestuoasă din cap, apoi s-a apropiat să ne salute.

— Sunt Sharon, a zis cu o voce caldă, profundă, luând amândouă mâinile lui Go într-ale ei.

— Mama noastră te-a iubit, a spus Go.

— Mă bucur mult, a zis Sharon, reușind să sune tot caldă.

S-a întors spre mine și era pe punctul să zică ceva, când producătoarea, ţăcănind pe tocuri, a venit și i-a șoptit ceva la ureche. A așteptat reacţia lui Sharon și i-a șoptit iar.

— Oo, o Doamne! a zis Sharon.

Când s-a reîntors spre mine nu mai zâmbea deloc.

Amy Elliott Dunne

Zece zile de la dispariţie

Am luat o decizie: să dau un telefon. Întâlnire nu se poate produce până în seara asta — sunt unele complicaţii previzibile — aşa că îmi omor timpul cu pregătelile şi bibilitul.

Mă spăl într-o toaletă McDonald's — gel verde pe hârtie igienică udă — şi mă schimb într-o rochie de vară ieftină, pergamentoasă. Mă gândesc la ce-o să zic. Sunt surprinzător de nerăbdătoare. Viaţa din cocina aia s-a lipit de mine cumva: maşina de spălat comună cu ceva lenjerie udă mereu prinsă în roată, aşteptând să fie trasă de-acolo de degete scârbite; colţul covorului din cabană, care rămânea mereu, în mod misterios, umed; robinetul picurând continuu la baie.

La ora cinci pornesc spre nord, către locul de întâlnire, un cazino pe râu numit Aleea Potcoavei. Apare ca din senin, un ghem de neoane pâlpâitoare în mijlocul unei pădurici firave. Intru făcând cauciucurile să fumege — un clişeu pe care nu l-am pus niciodată în practică — parchez maşina şi absorb priveliştea: o migraţie de vârstnici, şontâcăind ca nişte insecte paradite sprijiniţi în cârje şi bastoane, trăgându-şi spasmodic tuburile de oxigen către luminile strălucitoare. Printre grupurile de octogenari se remarcă băieţaşi grăbiţi, îmbrăcaţi de fiţe, care au văzut prea multe filme cu Las Vegas şi nu ştiu cât de bătători la ochi par când încearcă s-o facă pe interesanţii îmbrăcaţi în costume ieftine, în codrii din Missouri.

Intru pe sub un anunţ licăritor ce promovează — doar pentru două nopţi — reunirea unui grup de doo-wop din anii cincizeci. Cazinoul, înăuntru, e glacial şi închis. Păcănelele fac cling şi clang, ciripeli electronice voioase ce nu se potrivesc cu mutrele posomorâte şi căzute ale celor ce stau în faţa maşinilor, fumând ţigări peste măştile de oxigen lăsate să atârne. Monedă monedă monedă ding-ding-ding! monedă monedă. Banii pe care-i azvârl acolo se duc la şcoli publice subfinanţate pe care le urmează nepoţii lor plictisiţi, ce clipesc inexpresiv. Monedă monedă. Trece poticnit un grup de băieţi beţi mangă, o petrecere de burlac, au buzele umede de la păhărelele date peste cap; nici nu mă bagă în seamă, şleampătă şi cu părul distrus. Vorbesc despre fete, *fă-ne rost de nişte fete*, dar în afara mea singurele fete pe care le văd sunt aurite, pe pereţi. Băieţii or să-şi bea supărarea şi vor încerca să nu omoare vreun motociclist în drum spre casă.

Aştept într-un băruleţ, la stânga de intrarea cazinoului, cum e planul, şi urmăresc trupa de băieţi îmbătrâniţi cum cântă înaintea unei audienţe mari, cu păr cărunt, care pocneşte din degete şi bate la unison din palme şi mai bagă uneori ghearele prin boluri cu alune. Cântăreţii, scheletici, scofâlciţi pe sub fracurile extravagante, se răsucesc lent, cu grijă, pe şoldurile protezate: dansul muribundului.

La început, cazinoul mi s-a părut o idee bună — chiar la şosea, plin de beţivi şi bătrâni, categorii care nu sunt vestite pentru agerimea ochilor. Dar mă simt înghesuită şi agitată, sunt conştientă de camerele de filmat din fiece colţişor, de uşile care s-ar putea închide brusc.

Sunt gata să plec când, în fine, apare.

— Amy.

L-am chemat în ajutor pe devotatul Desi (și ca încurajare). Desi, cu care n-am pierdut niciodată legătura, și care — în ciuda a ceea ce le-am spus lui Nick și părinților mei — nu mă calcă pe nervi absolut deloc. Desi, încă un bărbat de pe Mississippi. Am știut că o să fie și el bun la ceva. E bine să ai și tu măcar un bărbat pe care să-l poți folosi. Desi e genul cavaler. Îi plac femeile cu probleme. De-a lungul anilor, după Wickshire, ori de câte ori când am vorbit și l-am întrebat de iubita lui actuală, care-o fi fost, mi-a răspuns invariabil: „A, nu se simte prea bine, din nefericire“. Dar știu că pentru Desi e o fericire — problemele de alimentație, dependența de analgezice, depresiile paralizante. Niciodată nu-i mai fericit decât când se află la căpătâiul patului. Nu în pat, ci alături, cu supă caldă, suc și voce blândă. *Biata, draga de tine.*

Acum e aici, strălucitor într-un costum de vară alb, de mijloc de vară (Desi își schimbă lunar garderoba — ce a fost potrivit pentru iunie n-ar merge și în iulie — am admirat mereu disciplina, precizia costumelor în familia Collings). Arată bine. Eu nu. Sunt cât se poate de conștientă de ochelarii mei umezi, de colăcelul de grăsime din talie.

— Amy.

Îmi atinge obrazul, apoi mă cuprinde în brațe. Nu-i o îmbrățișare oarecare. E ca și cum te-ar înconjura ceva croit special pentru tine.

— Scumpa mea. Nu-ți imaginezi. Telefonul acela. Am crezut că înnebunesc. Am crezut că delirez! Visasem la tine, că ai putea fi vie cumva, și apoi… telefonul. Ești bine?

— Acum sunt, zic. Mă simt în siguranță, dar a fost oribil.

Și izbucnesc în lacrimi, în lacrimi adevărate, care nu erau în plan, dar le simt ca pe o uriașă ușurare și se potrivesc perfect momentului, atât de perfect, încât îmi dau drumul complet. Stresul se scurge din mine: curajul de a pune planul în aplicare, frica de a fi prinsă, banii pierduți, trădarea, agresiunea, sălbăticia pură de a fi de capul meu pentru prima oară în viață.

După ce trag un bocet de cam două minute arăt chiar drăguță — dacă durează mai mult începe să curgă nasul, se umflă ochii, dar până acolo buzele mi se fac mai pline, ochii mai mari, obrajii mi se îmbujorează. Număr în timp ce plâng pe umărul imaculat al lui Desi — *un Mississippi, doi Mississippi* — din nou râul ăsta — și-mi opresc lacrimile la un minut și patruzeci și opt de secunde.

— Îmi pare rău că n-am putut ajunge mai devreme, scumpo, zice Desi.

— Știu cât de ocupat te ține Jaqueline, îl liniștesc.

Mama lui Desi e un subiect delicat în relația noastră.

Mă cercetează.

— Pari foarte… *altfel*, zice. Mai ales fața, ți s-a împlinit. Și părul tău, bietul, e… spune și se oprește la timp. Amy, n-am crezut niciodată că aș putea să fiu atât de recunoscător pentru ceva. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Relatez o istorie gotică despre posesivitate și furie, despre mojicia țărănoilor din Vestul Mijlociu, despre gravide cu picioarele goale și dominație animalică. Vorbesc despre violuri, pastile, băutură și pumni. Cizme ascuțite de cowboy izbind în coaste, frică și trădare, apatie parentală, izolare și ultimele vorbe ale lui Nick: „Nu mă poți părăsi. O să te omor. Te găsesc orice-ar fi. Ești a mea.“

Îi spun că a trebuit să dispar pentru siguranța proprie și pentru siguranța copilului meu nenăscut; îi spun că am nevoie de ajutorul lui. Desi, salvatorul. Povestea o să-i satisfacă pofta de femei distruse — sunt acum cea mai distrusă dintre ele. Acum mult timp, la internat, îi povestisem despre

vizitele nocturne ale tatei în dormitorul meu, cu cămaşa de noapte roz ridicată, cum mă uitam în tavan până ce termina. De când i-am spus minciuna asta a început să mă iubească, ştiu că-şi imaginează cum e să facă dragoste cu mine, cât de blând şi atent ar fi când ar intra în mine, mângâindu-mi părul. Ştiu că mă imaginează hohotind potolit şi oferindu-mă lui.

— Nu mă mai pot întoarce la viaţa de dinainte, Desi. Nick o să mă omoare. N-o să mă simt niciodată în siguranţă. Dar nu-l pot lăsa să ajungă la închisoare. Am vrut să dispar doar. Nu mi-am dat seama că poliţia va crede că *el* a făcut-o.

Mă uit cu drăgălăşenie la trupa de pe scenă, unde un septuagenar scheletic cântă despre iubire. Nu departe de masa noastră, un tip cu spate ţeapăn şi mustaţă bine tunsă aruncă paharul spre un coş de gunoi de lângă noi şi marchează (Nick m-a învăţat să spun aşa). Îmi doresc să fi ales un loc cu un peisaj mai plăcut. Şi tipul ăsta se uită acum la mine lung, cu capul înclinat într-o parte, o expresie de nedumerire exagerată. Dacă ar fi un desen animat, s-ar scărpina în cap şi asta ar scoate un scrâşnet ca de cauciuc frecat. Mă gândesc, nu ştiu de ce: *arată a poliţist*. Mă întorc cu spatele.

— Nick e ultimul lucru de care să-ţi faci griji, zice Desi. Dă-mi mie îngrijorarea ta şi-o să mă ocup de ea.

Întinde mâna, un gest de demult. E păstrătorul grijilor mele; un joc ritualic pe care-l jucam ca adolescenţi. Mă prefac că-i las ceva în palmă, el închide degetele peste şi chiar mă simt mai bine.

— Păi, suntem într-o societate de oameni nebuni şi trebuie să rămân ascunsă, zic. Crezi că e oribil din partea mea?

Ştiu deja răspunsul.

— Scumpo, sigur că nu. Faci ce ai fost obligată să faci. Ar fi o nebunie să faci altceva.

Nu întreabă nimic despre sarcină. Ştiu că nici n-o s-o facă.

— Eşti singurul care ştie, spun.

— O să am grijă de tine. Ce pot să fac?

Mă prefac că şovăi, îmi muşc buza, mă uit în gol şi apoi întorc privirea din nou spre Desi.

— Am nevoie de bani, să am cu ce trăi. M-am gândit să-mi caut de lucru, dar…

— A, nu, să nu faci asta. Eşti *peste tot*, Amy — la ştiri, prin toate revistele. Cineva te-ar recunoaşte. Până şi cu — zice şi-mi atinge părul — tunsoarea asta nouă, sportivă. Eşti o femeie frumoasă şi pentru femeile frumoase e dificil să dispară.

— Cred că ai dreptate, din păcate, spun. Doar că n-aş vrea să crezi că profit. Nu ştiam unde să mă mai duc…

Ospătăriţa, o brunetă banală deghizată într-o brunetă atrăgătoare, se apropie, ne lasă pe masă băuturile. Întorc faţa de la ea şi văd că mustăciosul cel curios s-a poziţionat un pic mai aproape şi mă urmăreşte cu un surâs. Am cam exagerat. Amy cea de altădată n-ar fi venit în veci aici. Mintea mi-e tulburată de coca-cola fără zahăr şi de propriul miros corporal.

— Ţi-am comandat gin tonic, zic.

Desi face o grimasă delicată.

— Ce e? întreb, dar ştiu deja răspunsul.

— E băutura mea de primăvară. Acum beau whisky cu ghimbir.

— Păi, să cerem asta şi-ţi beau eu ginul.

— Nu, e în regulă, fii fără grijă.

Tipul care se holbează îmi apare iarăşi în marginea câmpului vizual.

— Ăla, individul cu mustaţă — nu privi acum — se uită la mine?

Desi aruncă o privire scurtă, clatină din cap.

— Se uită la… *cântăreţi*.

Rostește cu îndoială cuvântul.

— Nu vrei doar niște bani, acolo. O să obosești cu subterfugiul ăsta. Să nu poţi privi oamenii în faţă. Să trăiești printre — desface braţele, incluzând întregul cazinou — oameni cu care, presupun, n-ai în comun prea multe. Să trăiești sub nivelul tău.

— Păi, așa o să fie pentru următorii zece ani. Până ce am îmbătrânit suficient și povestea s-a răsuflat și mă pot iar simţi în largul meu.

— Ha! Eşti dispusă să faci asta timp de *zece ani*, Amy?

— Sst, nu spune numele.

— Cathi sau Meghan sau oricum, nu fi ridicolă.

Ospătăriţa revine, Desi îi dă o bancnotă de douăzeci și-o trimite la plimbare. Femeia nu se oprește nicio clipă din rânjit. Ţine bancnota de parcă n-a mai văzut așa ceva. Iau o gură din pahar. Copilului n-o să-i pese.

— Nu cred că Nick ar face plângere penală dacă te-ai întoarce, zice Desi.

— Ce?

— A fost pe la mine. Cred că știe că el e de vină…

— A fost pe la tine? Când?

— Săptămâna trecută. Înainte să fi vorbit cu tine, slavă Cerului.

Nick s-a arătat mai interesat de mine în ultimele zece zile decât în ultimii câţiva ani. Mi-am dorit întotdeauna un bărbat care să se ia la bătaie din cauza mea, o bătaie dură, sângeroasă. Nick interogându-l pe Desi, ăsta ar fi un început frumos.

— Ce-a zis? Ce impresie ţi-a făcut?

— Mi s-a părut un nemernic și jumătate. Voia să mi-o pună în cârcă *mie*. Mi-a zis o poveste dementă despre cum am…

Mi-a plăcut mereu să mint în privinţa încercării lui Desi de a se sinucide din cauza mea. Chiar a fost devastat de ruptura dintre noi, și chiar a fost agasant și te băga în sperieţi, chiar s-a furișat prin campus, sperând că o să-l accept din nou. Ar fi putut foarte bine să fi și încercat să se sinucidă.

— Ce-a zis Nick despre mine?

— Cred că știe că n-o să-ţi poată face rău, acum că lumea știe și îi pasă. O să te lase să te întorci în pace și-o să poţi divorţa de el și să te măriţi cu bărbatul potrivit, a zis și a sorbit din pahar. După o lungă așteptare.

— Nu pot să mă întorc, Desi. Chiar dacă oamenii ar crede tot în privinţa abuzurilor lui Nick. Tot pe mine m-ar urî — eu i-am indus în eroare. Aș fi cea mai mare paria din lume.

— Ai fi paria mea, și te-aș iubi oricum, și te-aș apăra de orice, a zis Desi. N-o să trebuiască niciodată să ai de-a face cu așa ceva.

— N-o să mai putem socializa cu nimeni după aceea.

— Putem pleca din ţară dacă vrei. Să trăim în Spania, Italia, oriunde îţi place, să mâncăm mango lungiţi la soare. Să dormim până târziu, să jucăm scrabble, să răsfoim cărţi, să înotăm în ocean.

— Și când o fi să mor o să mă transform într-o notă de subsol bizară — un spectacol cu mutanţi. Nu. Am și eu mândria mea, Desi.

— Nu te las să te întorci în vreun parc de rulote. Nicidecum. Vino cu mine și te aranjez în casa de pe lac. E foarte izolată. O să-ţi aduc provizii și tot ce-ţi mai trebuie, la orice oră. Poţi să te ascunzi,

să stai singură, până ce hotărâm ce-i de făcut.

Casa de pe lac a lui Desi era un *conac*, iar *adusul de provizii* însemna *să devină amantul meu*. Simţeam cum emană nevoia asta din el, precum căldura. Se agita un pic, în costumul lui, dorindu-şi să se întâmple. Desi era colecţionar: avea patru maşini, trei case, multe costume şi pantofi. I-ar fi plăcut să mă pună într-o vitrină de sticlă. Fantezia finală a cavalerului în armură albă: o răpeşte pe prinţesa chinuită, o duce departe de situaţia mizerabilă şi o plasează sub augusta lui protecţie într-un castel în care nu poate intra decât el.

— Nu pot. Dacă află poliţia ceva şi vine să verifice?

— Amy, poliţia crede că eşti moartă.

— Nu, ar trebui să mă descurc de una singură. Poţi să-mi dai ceva bani?

— Şi dacă spun nu?

— Atunci o să ştiu că oferta ta de a mă ajuta nu-i autentică. O să ştiu că eşti ca Nick şi vrei doar să mă controlezi, oricum ai face-o.

Desi a tăcut şi a băut din pahar cu fălcile strânse.

— E monstruos să spui aşa ceva.

— E monstruos să te porţi aşa.

— Nu mă port aşa, a zis. Îmi fac griji pentru tine. Încearcă la casa de pe lac. Dacă te incomodez, dacă nu te simţi în largul tău, poţi să pleci. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să te odihneşti câteva zile şi să te relaxezi.

Mustăciosul apare brusc la masa noastră, cu un zâmbet nesigur pe figură.

— Domniţă, n-aveţi cumva de-a face cu familia Enloe, parcă? întreabă.

— Nu, zic şi-mi întorc faţa.

— Mă scuzaţi, dar semănaţi cu cineva…

— Suntem din Canada, şi acum vă rog să ne scuzaţi, se răsteşte Desi, iar bărbatul dă ochii peste cap, mormăie un *măi-măi* şi se îndreaptă iarăşi spre bar. Dar îmi aruncă mai departe priviri.

— Ar trebui să mergem, zice Desi. La casa de pe lac. Te duc acolo acum.

Se ridică.

Casa lui Desi o să aibă ditamai bucătăria, camere în care să mă învârt, camere imense. Casa o să aibă sistem stereo şi televiziune prin cablu — pentru nevoile centrului meu de comandă — o cadă de baie imensă, halate de pluş şi un pat care nu ameninţă să se prăbuşească.

O să-l aibă şi pe Desi acolo, dar Desi poate fi stăpânit.

La bar, individul încă se holbează, mai puţin binevoitor.

Mă aplec şi-l sărut pe Desi pe buze. Trebuie să pară decizia mea.

— Eşti un om minunat. Îmi pare rău că te pun în situaţia asta.

— Vreau să fiu în situaţia asta, Amy.

Suntem pe cale să plecăm, trecem pe lângă un bar nespus de deprimant, cu televizoare care zumzăie în toate colţurile, când o văd pe Curvă.

Curva ţine o conferinţă de presă.

Andie pare mititică şi inofensivă. Arată ca o dădacă de copii, şi nu o dădacă porno, ci ca o fată de pe stradă, care chiar se joacă cu copiii. Ştiu că nu-i Andie cea reală, fiindcă am urmărit-o în viaţa reală. În viaţa reală poartă bluze mulate şi decoltate şi blugi strâmţi, are părul lung şi ondulat. În viaţa reală te-ai culca cu ea.

Acum poartă o rochie ponosită, are părul dat peste urechi şi pare să fi plâns, îţi dai seama după

umflăturile mici și roz de sub ochi. Arată extenuată și nervoasă, dar foarte drăguță. Mai drăguță decât am crezut. N-am mai văzut-o de atât de aproape. Are și pistrui.

— Ooo, rahat, zice o femeie înspre prietena ei, o roșcată vopsită.

— Nuuu, chiar începea să-mi pară rău după gagiu, zice prietena.

— Am prin frigider rahaturi mai vechi decât fătuca aia. Ce dobitoc!

Andie stă în spatele microfonului și se uită, cu gene negre, la o declarație scrisă care-i tremură în mână ca o frunză. Buza de sus îi e umedă și lucește sub lumina camerelor de filmat. Își șterge sudoarea cu degetul arătător.

— Ăă… declarația mea esta asta: am fost implicată într-o relație amoroasă cu Nick Dunne din aprilie 2011 până în iulie anul curent, când soția lui, Amy Dunne, a dispărut. Nick era profesorul meu la Colegiul Postliceal North Carthage, am devenit prieteni, apoi relația a evoluat.

Andie se oprește să-și dreagă vocea. O femeie brunetă din spatele ei, nu cu mult mai în vârstă decât mine, îi întinde un pahar cu apă pe care îl bea grăbită, cu mâinile tremurânde.

— Sunt profund rușinată pentru că am avut de-a face cu un bărbat însurat. E împotriva tuturor valorilor mele. Am crezut cu adevărat că sunt îndrăgostită — începe să scâncească, vocea îi tremură — de Nick Dunne, și că el e îndrăgostit de mine. Mi-a zis că relația cu soția lui s-a terminat și că aveau în curând să divorțeze. Nu am știut că Amy Dunne era însărcinată. Cooperez cu poliția în ancheta privitoare la dispariția lui Amy Dunne, și voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a fi de ajutor.

Are vocea slabă, de copil. Se uită la șirul de aparate de filmat din fața ei și pare șocată; coboară iarăși privirea. Obrajii i se înroșesc ca niște mere.

— Eu… eu…

Începe să suspine, iar maică-sa — femeia aceea trebuie să fie maică-sa, au ochi la fel, extrem de mari, ca în animațiile japoneze — îi pune o mână pe umăr. Andie continuă să citească.

— Îmi pare foarte rău și mi-e foarte rușine de ce am făcut. Și aș vrea să-mi cer scuze familiei lui Amy pentru rolul pe care l-am jucat ca să le sporesc durerea. Cooperez cu poliția în anche… a, am mai spus asta deja.

Schițează un zâmbet pierit, jenat, iar presa se hlizește încurajator.

— Biata de ea, zice roșcata.

E o curvișteină, n-aveți de ce s-o compătimiți. Nu-mi vine să cred că i-ar putea părea cuiva rău de Andie. Refuz, literalmente, să cred.

— Sunt o studentă de douăzeci și trei de ani, continuă ea. Cer doar un pic de intimitate ca să-mi pot reveni după această perioadă extrem de dureroasă.

— Păi, noroc, mormăi în timp ce Andie se retrage, un polițist respinge orice întrebare și ies din cadru amândoi.

Mă surprind aplecându-mă spre stânga, de parcă i-aș putea urmări.

— Săraca mielușică, zice femeia mai în vârstă. Părea îngrozită.

— Cred că până la urmă tot el a făcut-o.

— Era cu ea de peste *un an*.

— Rahat cu ochi.

Desi îmi dă un ghiont și mă întreabă din ochi: am știut de relația asta extraconjugală? Mă simțeam bine? Fața mi-e o mască a furiei — *biata mielușică pe naiba* —, dar pot să susțin că e din cauza trădării. Dau din cap, surâd. Sunt în regulă. Suntem pe cale să plecăm când îi văd pe părinții mei, de mână ca întotdeauna, înaintând în tandem spre microfon. Mama pare să se fi tuns proaspăt. Mă întreb

dacă să mă simt deranjată că are timp, în situaţia asta, de îngrijire corporală. Când moare cineva şi rudele îşi văd de-ale lor mai departe, se spune mereu că *respectivul şi-ar fi dorit asta*. Eu nu-mi doresc asta.

Mama ia cuvântul:

— Declaraţia noastră e scurtă şi nu vom răspunde la întrebări. Mai întâi aş vrea să vă mulţumesc pentru imensa susţinere acordată familiei noastre. Se pare că şi restul lumii o iubeşte pe Amy la fel de mult ca şi noi. Amy, ne lipseşte vocea ta caldă şi dispoziţia ta luminoasă, mintea ta ascuţită şi inima ta bună. Eşti cu adevărat uimitoare. Te vom reda familiei. Ştiu că o vom face. În al doilea rând, nu am ştiut până în dimineaţa asta că ginerele nostru, Nick Dunne, îşi înşela soţia. A fost, de la începutul coşmarului nostru, mai puţin implicat, mai puţin interesat, mai puţin preocupat decât ar fi trebuit. I-am oferit beneficiul nevinovăţiei până la proba contrarie, i-am pus comportamentul pe seama şocului. Acum, după ce ştim ce ştim, nu mai avem aceeaşi părere. Ne-am retras, aşadar, sprijinul pentru Nick. Putem spera doar, în continuarea anchetei, că Amy se va întoarce printre noi. Povestea ei trebuie să continue. Lumea este gata pentru un capitol nou.

Amin, zice o voce.

Nick Dunne

Zece zile de la dispariţie

Spectacolul s-a terminat, soţii Elliott au dispărut din imagine. Producătoarea lui Sharon a închis televizorul cu o lovitură dată cu vârful tocului. Toată lumea din încăpere mă privea, aştepta o explicaţie, eram invitatul la petrecere care se răhăţise pe covor. Sharon mi-a aruncat un zâmbet prea strălucitor, un zâmbet furios care i-a întins faţa tratată cu botox. Faţa i-a făcut cute pe unde n-ar fi trebuit.

— Aşadar? a zis cu vocea ei calmă, profundă. Ce căcat a fost şi asta?

Tanner s-a băgat la înaintare.

— Asta era bomba. Nick a fost şi este absolut pregătit să-şi dezvăluie şi să-şi discute acţiunile. Îmi pare rău că s-a nimerit în momentul ăsta, dar, într-un fel, e mai bine pentru tine, Sharon. O să obţii prima reacţie de la Nick.

— Ai face bine să ai de spus ceva al naibii de interesant, Nick.

A întors iute capul, nu spre cineva anume:

— Puneţi-i, vă rog, microfonul, începem acum.

Sharon Schieber, am descoperit, mă adora al dracului de mult. Mai auzisem prin New York bârfe cum că şi-ar fi înşelat şi ea soţul, apoi se întorsese la el; era o poveste rostită în şoaptă printre jurnalişti. Asta acum aproape zece ani, dar m-am gândit că nevoia de iertare ar putea fi încă acolo. Şi era. A radiat, a fost blândă, a complimentat şi a tachinat. A ţuguiat buzele acelea date cu ruj înspre mine, cu cea mai adâncă sinceritate — şi cu palma strânsă pumn sub bărbie — mi-a pus întrebări dificile, la care am răspuns bine. Nu-s eu un mincinos de calibru greu ca Amy, dar nici rău nu sunt dacă trebuie. Am arătat ca un bărbat ce îşi iubea soţia, care se ruşina de infidelităţile sale şi era gata să se îndrepte. Cu o noapte înainte, nedormit şi încordat, intrasem pe net şi urmărisem emisiunea lui Leno cu Hugh Grant, din 1995, unde acesta-şi ceruse scuze că se golănise cu o târfă. Bâlbâindu-se, poticnindu-se şi foindu-se de parcă pielea i-ar fi fost cu două numere mai mică. Dar fără scuze: „Cred că în viaţă ştii ce-i un lucru bun şi ce-i un lucru rău, iar eu am făcut un lucru rău… şi uite ce s-a întâmplat“. La naiba, tipul era bun — părea mototolit, agitat, zguduit, de-ţi venea să-l iei de mână şi să zici *Amice, nu-i chiar aşa un capăt de lume, nu-ţi mai face atâta sânge rău.* La efectul ăsta ţinteam şi eu. Am urmărit înregistrarea aceea de atâtea ori că eram în primejdie să capăt accent britanic.

Şi am devenit întruchiparea ipocriziei: soţul despre care Amy susţinuse mereu că nu-i în stare să-şi ceară iertare şi-a cerut în cele din urmă, folosind cuvinte şi emoţii împrumutate de la un actor.

Dar a mers. *Sharon, am făcut ceva rău, un lucru de neiertat. Nu pot să-mi găsesc scuze pentru asta. M-am lăsat dus — nu m-am gândit niciodată la mine ca la un bărbat care înşală. E*

impardonabil, e de neiertat, și vreau doar ca Amy să vină acasă și să-mi petrec restul vieţii răscumpărându-mă în ochii ei, tratând-o așa cum merită.

Oho, ce mi-ar fi plăcut să o tratez cum merita.

*Dar uite care-i treaba, Sharon: n-am omorât-o pe Amy. Nu i-aș fi făcut niciodată rău. Cred că aici lucrează o chestie pe care în mintea mea (*chicotit*) am numit-o „efectul* Ellen Abbott*“. Tipul acela de jurnalism jenant și iresponsabil. Suntem așa de obișnuiţi să vedem aceste femei omorâte ca pe divertisment, ceea ce e dezgustător, și până la urmă, în emisiunile astea, cine-i vinovat? Mereu este soţul. Cred deci că publicului, ba chiar, până la un punct, și poliţiei li s-a băgat în cap că așa stau întotdeauna lucrurile. Încă de la început s-a presupus, practic, că mi-am ucis soţia — fiindcă asta-i povestea care ni se repetă la nesfârșit — și e un lucru greșit, greșit moralmente. Nu mi-am omorât soţia. Vreau să se întoarcă acasă.*

Știam că Sharon avea să se bucure de ocazia de a o zugrăvi pe Ellen Abbott drept o ahtiată după audienţă, bolnavă de senzaţional. Știam că maiestuoasa Sharon, cu ai ei douăzeci de ani de presă, cu interviurile cu Arafat, Sarkozy și Obama, avea să fie ofensată de însăși ideea de Ellen Abbott. Sunt (eram) jurnalist, știu cum merge, așa că atunci când am rostit acele vorbe — *efectul Ellen Abbott* — am recunoscut ușoara strâmbătură a gurii lui Sharon, sprâncenele înălţate delicat, iluminarea feţei întregi. Era expresia pe care o capeţi când îţi dai seama: *am prins unghiul de abordare*.

La finalul interviului, Sharon mi-a luat amândouă mâinile într-ale ei — răcoroase, cu ceva bătături, citisem că e o jucătoare pasionată de golf — și mi-a urat de bine.

— O să stau cu ochii pe tine, prietene, mi-a zis.

Apoi a pupat-o pe Go pe obraz și a luat-o înaintea noastră, cu rochia plină de agrafe în spate, pentru ca partea din faţă să nu-i alunece.

— Ai făcut-o perfect, în mă-sa, s-a pronunţat Go în timp ce pornea spre ușă. Pari complet altfel decât înainte. Până și falca pare mai… puţin agresivă.

— Da, am descleștat-o.

— Aproape, da. Ne vedem acasă.

Ba chiar mi-a tras ușor un pumn în umăr, un „așa, băiatu’“.

După interviul luat de Sharon Schieber au urmat două scurte — unul la o televiziune prin cablu și unul pe internet. A doua zi, interviul lui Schieber avea să circule peste tot, și aveau să urmeze și altele, ca într-un efect de domino de scuze și remușcări. Începeam să preiau controlul. N-aveam să mai fiu calificat drept soţul suspect sau soţul labil emoţional sau soţul care înșală fără scrupule. Eram tipul pe care îl cunoștea toată lumea — așa cum erau mulţi bărbaţi (și femei): *Am înșelat, mă simt ca naiba, voi face tot ce trebuie ca să remediez situaţia fiindcă sunt un bărbat adevărat*.

— Ne-am descurcat binișor, a dat Tanner verdictul. Chestia cu Andie n-o să fie așa de groaznică pe cât ar fi putut, mulţumită interviului cu Sharon. Dar de acum trebuie să le-o luăm înainte la toate.

Go m-a sunat, și am răspuns. Avea vocea slabă și piţigăiată.

— Au venit gaborii cu mandat pentru magazie… s-au dus și la casa lui tata. Sunt… mi-e frică.

Când am ajuns, am găsit-o pe Go în bucătărie, trăgând din ţigară, și, judecând după cum dădea pe dinafară scrumiera chicioasă din anii șaptezeci, era la al doilea pachet. Un puștan ciudăţel, fără umeri și tuns periuţă, însoţit de un poliţai în uniformă, stătea lângă ea pe un taburet.

— El e Tyler, a zis Go. A crescut în Tennessee, are un cal pe nume Guşter…

— Custer, a zis Tyler.

— Custer, și e alergic la arahide. Nu calul, Tyler. A, și mai are un ligament răsucit, aceeași

afecţiune de care ajung să sufere prinzătorii la baseball, dar nu știe exact cum s-a ales cu asta.

A tras din ţigară, ochii i s-au umezit.

— E aici de ceva vreme.

Tyler a încercat să-mi arunce o uitătură de dur, dar a sfârşit prin a-şi coborî ochii spre pantofii bine lustruiţi.

A apărut şi Boney de după uşile glisante de sticlă din spatele casei.

— Zi mare, băieţi. Aş fi vrut să te osteneşti, Nick, şi să ne spui şi nouă că ai o prietenă. Ne-ar fi scutit de o groază de timp.

— Suntem dispuşi să discutăm asta, la fel ca şi despre conţinutul magaziei; eram pe punctul să vă informăm despre ambele, a zis Tanner. Sincer, dacă ne-aţi fi dat ocazia să vă spunem despre Andie, ar fi putut fi evitată multă suferinţă. Dar v-a trebuit conferinţă de presă, v-a trebuit publicitate. Ce dezgustător a fost s-o aduceţi aşa pe fata aia!

— Da, sigur, a zis Boney. Cu magazia acum. Vreţi să veniţi cu mine?

Ne-a întors spatele, deschizând drumul, peste peticele de iarbă arse de soarele de vară târzie, către şopron. Din păr, ca un văl nupţial, îi atârna o pânză de păianjen. A gesticulat nerăbdătoare când a văzut că nu veneam.

— Haide, nu te mânânc.

Magazia era luminată de câteva reflectoare portabile, care o făceau să capete un aer şi mai rău-prevestitor încă.

— Când ai fost ultima oară aici, Nick?

— Foarte recent, când vânătoarea de comori a soţiei mele m-a condus aici. Dar nu-s lucrurile mele, şi nu m-am atins de nimic…

Tanner mi-a tăiat-o:

— Clientul meu şi cu mine avem o teorie nouă, explozivă… a început el, dar s-a oprit.

Discursul fals, de televizor era teribil de neplăcut şi de nepotrivit; ne făcea pe toţi să ne chircim.

— A, explozivă, îmi dă fiori, a zis Boney.

— Eram pe punctul de a vă informa…

— Serios? Ce bine v-aţi potrivit, a spus ea. Staţi acolo, vă rog.

Uşa se clătina în balamale, cu un lacăt spart atârnând într-o parte.

— Astea-s crosele de golf cu care nu joci? a zis Gilpin, înghiontind fiarele scânteietoare.

— Nimic din ce-i aici nu-i al meu… eu, unul, n-am pus nimic aici.

— Ciudat lucru, fiindcă tot ce-i aici corespunde cu acele cumpărături făcute pe cardurile de credit care nu-s ale tale, s-a răstit Boney. Asta-i… cum îi zice… un bârlog? Un bârlog, care aşteaptă ca nevasta să se ducă pe apa sâmbetei. Ţi-ai cumpărat nişte lucruşoare tare simpatice, Nick.

A tras trei cutii mari de carton şi le-a aşezat la picioarele mele.

— Asta ce-i?

Boney le-a desfăcut cu dezgust, din vârful degetelor, chiar dacă purta mănuşi. Înăuntru erau zeci de DVd-uri pornografice, cu cărnuri de toate culorile şi mărimile la vedere pe coperţi.

Gilpin s-a hlizit.

— Nick, tre’ să recunosc, un bărbat are şi el nevoile lui…

— Bărbaţii sunt foarte vizuali, asta zicea mereu fostul meu când îl prindeam…

— Or fi ei vizuali, dar, Nick, chestiile astea mă fac să roşesc, a zis Gilpin. Ba unele mi-au făcut şi oleacă de greaţă, şi nu mi se face greaţă chiar aşa uşor.

A împrăştiat câteva DVD-uri, ca pe un pachet hidos de cărţi de joc. Majoritatea titlurilor aveau de-a face cu violenţa: *Anal Brutal, Muie cu de-a sila, Curve umilite, Târfă futută sadic, Târfe violate în grup* şi o serie numită *Arde-o pe Târfă,* numerele 1–18, toate cu poze de femei schimonosindu-se de durere în timp ce bărbaţi cu priviri piezişe, rânjiţi, introduceau diverse obiecte în ele.

Mi-am ferit privirea.

— O, acuma se jenează, a făcut Gilpin.

Dar n-am răspuns, fiindcă o văzusem pe Go cum e ajutată să urce în spatele unei maşini de poliţie.

Ne-am întâlnit după o oră la secţie. Tanner mă sfătuise să nu merg, dar insistasem. Am apelat la ego-ul lui iconoclast, de cowboy milionar. Aveam să le spunem poliţiştilor adevărul. Venise vremea.

Mă descurcam dacă mă luau pe mine la şuturi, dar nu şi pe soră-mea.

— Sunt de acord cu asta fiindcă cred că arestarea ta e inevitabilă, Nick, indiferent ce-am face, a zis. Dacă-i lăsăm să ştie că suntem dispuşi la discuţii, am putea obţine ceva informaţii despre dosarul pe care-l au împotriva ta. Dacă nu au cadavru, or să vrea o mărturisire, aşa că or să încerce să te copleşească cu probe. Şi asta ne-ar putea oferi suficient cât să ne declanşăm apărarea.

— Şi le zicem totul, da? Le dăm marionetele şi indiciile de la Amy.

Mă panicam de-acum, abia aşteptam să mă duc — mi-i şi închipuiam pe poliţai lăsându-mi sora să transpire sub un bec neacoperit.

— Atâta vreme cât mă laşi pe mine să vorbesc, a spus Tanner. Dacă vorbesc eu despre înscenare, n-or să poată folosi asta la proces… dacă abordăm altfel apărarea.

Mă îngrijora faptul că avocatul meu considera adevărul atât de imposibil de crezut.

Ne-am întâlnit cu Gilpin pe treptele secţiei; avea o cola în mână, luase masa târziu. Când s-a răsucit să ne conducă înăuntru, i-am văzut spatele ud leoarcă de transpiraţie. Soarele apusese de mult, dar umiditatea persista. A săltat odată din braţe, cămaşa i s-a desprins, apoi i s-a lipit iarăşi de piele.

— Tot arşiţă, a zis. Cică la noapte se încălzeşte şi mai tare.

Boney ne aştepta în sala de şedinţe, cea din prima noapte. Noaptea Dispariţiei. Îşi împletise franţuzeşte şuviţele rare de păr şi le prinsese la spate într-un coc cam ascuţit, iar pe buze se dăduse cu ruj. M-am întrebat dacă avea o întâlnire. O situaţie gen *ne vedem după miezul nopţii*.

— Ai copii? am întrebat-o, trăgându-mi un scaun.

A părut surprinsă şi a ridicat un deget.

— Unul.

N-a completat cu vârstă, nume sau altceva. Era pusă pe treabă. Voia să n-o mai lungim.

— Tu prima, a zis Tanner. Spune-ne ce ai la mână.

— Sigur, OK, a zis şi a pornit aparatul de înregistrat, scăpată de preliminarii. Ai susţinut, Nick, că n-ai cumpărat şi nici n-ai atins obiectele din magazie, aflate pe proprietatea surorii tale.

— Corect, a răspuns Tanner pentru mine.

— Nick, amprentele tale sunt pe aproape toate obiectele.

— Minciună! N-am atins *nimic*, niciun lucru! Doar cadoul meu de aniversare, pe care *Amy l-a lăsat înăuntru*.

Tanner mi-a atins braţul: *Taci naibii din gură.*

— Nick, amprentele tale sunt pe pornografie, pe crosele de golf, pe casetele cu ceasuri, ba chiar şi pe televizor.

Şi mi-am dat seama atunci cât de mult se distrase Amy: somnul meu adânc, satisfăcut (o tratam de

sus în privinţa asta, eram convins că dacă ar fi fost mai relaxată, mai mult ca mine, insomniile i-ar fi dispărut) mi se întorsese împotrivă. Parcă vedeam: Amy îngenuncheată, sforăielile mele încălzindu-i obrajii, câte un deget apăsat ici şi colo pe parcursul mai multor luni. Ar fi putut să-mi şi pună ceva în mâncare, nu era exclus. O ţin minte într-o dimineaţă cum s-a uitat la mine, trezit abia şi cu buzele cleioase, şi cum a zis: „Dormi somnul celor damnaţi, să ştii. Sau al drogaţilor“. Am fost de-amândouă şi habar n-am avut.

— Vrei să explici ce-i cu amprentele? a întrebat Gilpin.

— Spune-ne şi restul, a zis Tanner.

Boney a aşezat între noi, pe masă, un tom legat în scoarţe groase de piele, ca o Biblie, pârlit pe la margini.

— Recunoşti ăsta?

Am ridicat din umeri şi am scuturat din cap.

— E jurnalul soţiei tale.

— Hmm, nu, Amy nu se ţinea de jurnale.

— Ba de fapt se ţinea. S-a ţinut vreo şapte ani, a zis Boney.

— OK.

Ceva rău era pe cale să se întâmple. Soţia mea îşi dovedise iarăşi şiretenia.

Amy Elliott Dunne

Zece zile de la dispariţie

Mergem cu maşina mea, trecem graniţa în Illinois, ajungem într-o zonă înfiorătoare într-un oraş sărăcăcios de pe râu, stăm o oră să ştergem toate urmele şi lăsăm maşina cu cheile în contact. Poţi să-i zici „cercul ascunzişurilor“: cuplul din Arkansas care-a avut-o înainte nu părea tocmai de încredere; Amy din Ozarks, evident, era cam întunecată de fel; să sperăm că vreun hoinar de prin Illinois o să se bucure un pic de ea.

Apoi ne întoarcem înapoi în Mississippi, peste dealurile unduioase, până ce văd, licărind printre copaci, lacul Hannafan. Fiindcă Desi are rude în St. Louis, îi place să creadă că zona e veche, veche precum Coasta de Est, dar greşeşte. Lacul Hannafan nu-i numit după vreun politician de secol nouăsprezece sau erou din Războiul de Secesiune. E un lac privat, săpat de un antreprenor unsuros numit Mike Hannafan, care, s-a dovedit apoi, avea o afacere înfloritoare cu depozitarea ilegală a deşeurilor periculoase. Comunitatea, opărită, se screme acum să găsească un nume nou pentru lac. Lacul Collings, sunt sigură, e o variantă care circulă.

Aşa că în ciuda bine-planificatului lac — pe luciul căruia câţiva rezidenţi aleşi pe sprânceană pot naviga, dar nu motorizat — şi a impozantei case a lui Desi — un castel elveţian la scară americană — nu mă las cucerită. Missouri ori ba, dar nu poţi pretinde că lacul „Collings“ ar fi lacul Como.

Se propteşte în Jaguarul lui şi îşi cuprinde conacul cu privirea, zăbovind, ca să am timp să-mi exprim aprecierea şi eu.

— L-am conceput după un mic şi minunat castel unde am stat cu mama, în Brienzersee, spune. Nu ne lipseşte decât peisajul montan.

Cam mare lipsa, gândesc, dar îmi las palma pe braţul lui şi-i zic:

— Arată-mi cum e pe dinăuntru. Trebuie să fie fantastic.

Îmi face turul de onoare, râzând la ideea că ar fi ghid. O bucătărie ca o catedrală — numai granit şi crom — o cameră de zi cu şemineuri gemene care dă într-un spaţiu în aer liber (cei din Vestul Mijlociu îi zic pridvor) cu privelişte înspre pădure şi lac. O cameră de distracţii la subsol, cu masă de biliard, darturi, sistem stereo, bar şi încă un spaţiu în aer liber (cei din Vestul Mijlociu ar zice că e încă un pridvor). După camera de distracţii e o saună, şi lângă ea se află pivniţa de vinuri. La etaj sunt cinci dormitoare, şi pe al doilea ca mărime mi-l hărăzeşte mie.

— Am pus să fie zugrăvit din nou, zice. Ştiu că-ţi place violet-închis.

Nu-mi mai place, asta era prin liceu.

— Eşti foarte drăguţ, Desi, mulţumesc, zic cât de simţit pot.

Mulţumirile mele ies cam greu. Uneori nu le zic deloc. Oamenii fac ce-ar trebui să facă şi apoi se

aşteaptă să-i îngropi în complimente — parcă-s vânzătorii de iaurt îngheţat care pun lângă tine păhărele pentru bacşiş.

Dar Desi primeşte „mulţumesc“-ul ca o pisică mângâiată; aproape că i se arcuieşte spatele de plăcere. Se pare că a meritat.

Îmi pun geanta în cameră, încerc să semnalizez că am de gând să mă retrag pentru restul serii — trebuie să văd care-i reacţia la confesiunea lui Andie şi dacă a fost arestat Nick — dar se vede că, până la urmă, mulţumirile n-au fost de ajuns. Desi s-a asigurat că o să-i fiu datoare pe vecie. Zâmbeşte într-un fel special, a „surpriză!“, mă ia de mână (*Mai am ceva să-ţi arăt)* şi mă trage după el, iarăşi, la parter (*chiar sper să-ţi placă)* pe un hol de lângă bucătărie (*mi-am dat ceva osteneală, dar a meritat*).

— Sper să-ţi placă, zice iarăşi, şi dă uşa de perete.

Am ajuns într-o încăpere de sticlă, e o seră. Înăuntru sunt lalele, sute, de toate culorile. Înflorite în mijlocul lui iulie, în casa de pe lac a lui Desi. În odaia lor anume, pentru o fată anume.

— Ştiu că lalelele sunt preferatele tale, dar sezonul lor e tare scurt, zice. Aşa că am rezolvat problema. Aici înfloresc pe tot timpul anului.

Îmi petrece un braţ pe după talie şi mă îndeamnă să mă apropii de flori, să le apreciez pe deplin.

— Lalele pe tot timpul anului, zic şi încerc să-mi aprind o luminiţă în ochi.

Au fost preferatele mele în timpul liceului. Erau preferatele tuturor, erau crizantemele de finalul anilor optzeci. Îmi plac orhideele acum, care sunt, în principiu, opusul total al lalelelor.

— S-ar fi gândit Nick, măcar, la aşa ceva pentru tine? îmi răsuflă în ureche Desi, în vreme ce lalelele se înclină sub boarea mecanizată de apă ce cade de deasupra.

— Nick nici nu şi-ar fi amintit că-mi plac lalelele, spun, şi e răspunsul corect.

Gestul e drăgălaş, mai mult decât drăgălaş. Propria mea odaie cu flori, ca într-un basm. Dar am şi o mică strângere de inimă; l-am sunat pe Desi cu doar douăzeci şi patru de ore în urmă, şi florile astea nu-s plantate proaspăt, iar dormitorul nu mirosea a zugrăveală nouă. Intru la idei: accentele mai inflamate din scrisorile ultimului an, tonul lor tânguitor… oare de când vrea el să mă aducă aici? Şi cât are impresia c-o să stau? Suficient cât să mă bucur de lalelele care înfloresc zilnic, în fiecare zi din an.

— Dumnezeule, Desi, zic, e ca într-un basm.

— Basmul tău. Vreau să vezi cum poate să fie viaţa.

În basme apare întotdeauna aur. Aş vrea să-mi dea un teanc gros de bancnote, un card de credit subţirel, ceva de folos. Turul şerpuieşte înapoi prin toate camerele, ca să pot scoate oo-uri şi aa-uri la detalii pe care le-am ratat prima oară, apoi ne întoarcem în dormitorul meu, un amalgam de satin şi mătase, pluş şi roz, bezea şi acadea, ca pentru o fetiţă. Observ, aruncând o privire pe geam, că un zid înalt înconjoară casa.

Agitată, bolborosesc:

— Desi, ai putea să-mi laşi nişte bani şi mie?

Se preface surprins.

— Nu-ţi trebuie bani acum, nu? Nu mai ai chirie de plătit; casa o să fie bine aprovizionată cu mâncare. Pot să-ţi aduc haine noi. Nu că nu mi-ar plăcea cum îţi stă în haine cumpărate de la benzinărie.

— Cred că nişte bani gheaţă m-ar face să mă simt ceva mai în largul meu. Dacă se întâmplă ceva, dacă trebuie să plec de-aici rapid.

Deschide portofelul şi scoate o bancnotă de douăzeci. Mi-o apasă blând în palmă.
— Uite aici, zice indulgent.
Mă întreb, după aceea, dacă n-am făcut o foarte mare greşeală.

Demo version limitation, this page not show up.

Amy Elliott Dunne

Unsprezece zile de la dispariţie

În seara asta se difuzează multpromovatul interviu al lui Nick cu Sharon Schieber. Aveam de gând să-l urmăresc alături de o sticlă de vin, după o baie fierbinte şi, totodată, să-l înregistrez, ca să-mi iau notiţe din minciunile lui. Vreau să pun pe hârtie fiece exagerare, jumătate de adevăr, minciunică şi minciună sfruntată, ca să-mi pot hrăni furia împotriva lui. Mi-a slăbit după interviul pe blog — *un* interviu oarecare, dat la băutură — şi nu pot permite să se întâmple iar. N-o să mă înmoi. Nu-s bătută în cap. În schimb, sunt dornică să-l aud ce zice despre Andie, acum că a cedat. Să văd pe unde scoate cămaşa.

Vreau să mă uit singură, dar Desi se învârte toată ziua în jurul meu, mă urmăreşte parcă plutind prin toate camerele în care vreau să mă retrag, ca un nor negru de furtună apărut deodată, de neevitat. Nu-i pot spune să plece, fiindcă e casa lui. Am încercat deja, şi nu merge. Ar zice că vrea să verifice instalaţia de la subsol sau să arunce o privire prin frigider, să vadă ce mai trebuie de mâncare.

Va continua, îmi zic. *Aşa îmi va fi viaţa. O să apară când are chef, o să stea cât pofteşte, o să se învârtă pe-aici făcând conversaţie, o să ia loc, o să-mi spună şi mie să iau loc, o să deschidă o sticlă de vin şi una–două o să ne punem la masă împreună; nu e cale de ieşire.*

— Sunt extenuată, serios.

— Mai lasă-ţi binefăcătorul să zăbovească un pic, răspunde şi îndreaptă cu degetul o cută de pe pantaloni.

Ştie că în seara asta e interviul lui Nick, aşa că pleacă şi revine cu tot ce-mi place mie să mănânc: brânză Machengo, trufe în ciocolată şi o sticlă de Sancerre rece, ba chiar, ridicând din sprânceană, scoate la iveală şi nişte pufuleţi cu brânză şi ardei iute, de care am ajuns dependentă cât am fost Amy din Ozarks. Toarnă vin. Avem o înţelegere mută să nu vorbim despre copil, ştim amândoi că pierderile de sarcină se întâmplă în familia mea şi cât de groaznic ar fi să trebuiască să vorbesc despre asta.

— M-ar interesa să văd ce mai are de spus porcul, zice.

Desi spune arareori *nenorocitul* sau *spurcatul*; mai degrabă spune *porcul*, cuvânt care sună şi mai veninos pe buzele lui.

A trecut o oră şi am mâncat cina uşoară gătită de Desi, am băut şi vinul. Mi-a dat o înghiţitură de brânză şi a împărţit cu mine o trufă. Mi-a pus înainte exact zece pufuleţi, apoi a ascuns pe undeva punga. Nu-i place mirosul; îl deranjează, mi-a zis, dar, de fapt, nu-i place greutatea mea. Stăm acum unul lângă altul pe canapea, cu o păturică pe noi, fiindcă Desi a blocat aerul condiţionat pe temperatură de toamnă, în mijloc de iulie. Cred că a făcut-o ca să poată aprinde focul şi să mă îndemne alături de el sub pătură; pare să aibă, apropo de noi doi, o viziune de octombrie. Mi-a adus

chiar şi ceva în dar — un pulover pe gât, de culoarea zambilei — observ că se potriveşte atât cu nuanţa păturii, cât şi cu puloverul verde-închis al lui Desi.

— Ştii că, de-a lungul secolelor, bărbaţi demni de dispreţ au abuzat femei puternice, care le ameninţau masculinitatea, zice Desi. Au psihicul tare fragil, au nevoie de acel control…

Eu mă gândesc la un alt fel de control. Mă gândesc la controlul deghizat în grijă: *ia un pulover că-i rece, draga mea, haide, poartă-l, să se potrivească cu viziunea mea.*

Nick, cel puţin, nu făcea asta. Nick mă lăsa să fac ce vreau.

Şi aş vrea ca Desi să stea liniştit şi să tacă. Se foieşte, e agitat, de parcă rivalul ar fi în aceeaşi cameră cu noi.

— Sst, zic în timp ce faţa mea cea drăgălaşă apare pe ecran, apoi încă o fotografie şi încă una, ca nişte frunze căzătoare, un colaj cu Amy.

„Era o fată așa cum își doreau *toate* fetele să fie“, se aude vocea de fundal. „Frumoasă, inteligentă, impresionantă şi foarte bogată.“

„El era cel pe care-l admirau toţi bărbaţii…“

— Eu nu… mormăie Desi.

„… chipeş, amuzant, deştept şi şarmant. Însă pe cinci iulie, lumea lor, aparent perfectă, s-a făcut ţăndări atunci când Amy Elliott Dunne a dispărut, la a cincea aniversare a căsniciei lor.“

Recapitulare, recapitulare. Poze cu mine, Andie, Nick. Imagini cu un test de sarcină şi facturi neplătite. Chiar am făcut treabă bună. E ca şi cum aş fi realizat o pictură murală, apoi aş fi făcut câţiva paşi în spate, gândind *e perfect*.

„Acum, în exclusivitate, Nick Dunne rupe tăcerea, nu doar în privinţa dispariţiei soţiei, ci şi în cea a infidelităţii sale şi *toate celelalte zvonuri*.“

Simt un pic de căldură pentru Nick, fiindcă poartă cravata mea preferată, despre care crede, ori credea, că e prea stridentă, de fete. E de un vineţiu strident, care-i face ochii să pară aproape violet. Şi-a pierdut alura de ticălos satisfăcut: burta i s-a dus, faţa nu-i mai este cărnoasă, bărbia îi pare mai puţin despicată. Şi-a îndreptat părul, dar nu s-a tuns — mi-o şi imaginez pe Go tăindu-i din şuviţe chiar înainte să apară în faţa camerei, intrând în papucii mamei Mo, curăţându-i cu degetul muiat în salivă vreo pată de pe bărbie. Poartă cravata de la mine şi, când ridică mâna să schiţeze un gest, văd că poartă şi ceasul de la mine, un Bulova Spaceview de colecţie pe care i l-am luat de ziua lui, la treizeci şi trei de ani, pe care nu l-a mai purtat fiindcă *nu-l prindea*, deşi îl prindea cât se poate de bine.

— Pare nespus de bine ferchezuit pentru un bărbat a cărui soţie a dispărut, răbufneşte Desi. Bine că nu şi-a făcut şi manichiura.

— Nick nu şi-ar face în veci manichiura, spun şi arunc o privire iute spre unghiile lustruite ale lui Desi.

— Să nu mai lungim vorba, Nick, zice Sharon. Ai avut ceva de-a face cu dispariţia soţiei tale?

— Nu. Nu, absolut, sută la sută nu, zice Nick, care a fost bine învăţat să păstreze contactul vizual. Dar, Sharon, dă-mi voie să-ţi spun că sunt foarte, foarte departe de a fi nevinovat, sau nepătat, sau un soţ bun. Dacă nu m-aş teme pentru Amy, aş spune că, într-un fel, dispariţia ei a fost un lucru bun…

— Scuză-mă, Nick, dar am senzaţia că multă lume e cam surprinsă că ai zis asta despre dispariţia ei.

— E cel mai oribil, cel mai înfiorător sentiment de pe lume, şi o vreau înapoi mai mult decât orice. Zic numai că pentru mine a însemnat o trezire dintre cele mai brutale. E tare urât, greu de acceptat că

eşti un tip atât de oribil încât e nevoie de ceva aşa de brutal ca să te scoată din egoismul tău călduţ, să-ţi deschidă ochii asupra faptului că eşti cel mai norocos nemernic din galaxie. Am avut-o lângă mine pe femeia asta, egala mea, *mai bună* decât mine, şi mi-am lăsat temerile — legate de pierderea slujbei, de gândul că n-aş fi în stare să am grijă de familia mea, de îmbătrânire — să umbrească asta.

— Hai, te rog…, începe Desi, dar îl îndemn să tacă.

Ca Nick să admită în faţa lumii că nu-i un băiat bun… e o mică moarte, şi nu din categoria *petite mort*.

— Şi, Sharon, dă-mi voie să-ţi zic, să-ţi zic acum: am înşelat-o. Mi-am dispreţuit soţia. Nu voiam să ajung bărbatul care am ajuns, dar în loc să mă străduiesc am ales calea cea mai uşoară. Am comis adulter cu o tânără care abia mă cunoştea. Ca să pot *pretinde* că-s marele bărbat, cum voiam să fiu — deştept, sigur pe el şi de succes — fiindcă tânăra respectivă n-a văzut şi altceva din mine. Nu m-a văzut plângând cu faţa în prosop, în baie, la miezul nopţii, când mi-am pierdut serviciul. Nu-mi ştia toate fobiile şi sensibilităţile. Am fost un prost care credea că dacă nu-i perfect n-o să-l iubească soţia. Am vrut să fiu eroul lui Amy, iar când am pierdut slujba mi-am pierdut şi respectul de sine. Nu mai puteam fi eroul acela. Sharon, fac deosebirea dintre bine şi rău. Iar eu… am făcut rău.

— Ce i-ai spune soţiei tale, dacă ar fi acolo în faţa televizorului, capabilă să te audă şi să te vadă?

— I-aş spune: Amy, te iubesc. Eşti cea mai bună femeie din câte ştiu. Eşti mai mult decât ce merit, şi dacă te întorci, o să-mi petrec restul vieţii plătindu-mi datoria faţă de tine. O să găsim o cale să lăsăm în urmă oroarea asta şi o să fiu, pentru tine, cel mai bun bărbat din lume. Te rog, Amy, întoarce-te acasă la mine.

O clipă doar, îşi apasă pe gropiţa din bărbie degetul arătător, vechiul nostru cod secret, pe care-l foloseam pe vremuri ca să jurăm că nu ne aruncăm praf în ochi unul altuia — că rochia chiar arăta bine, că articolul acela chiar era bine scris. *Sunt complet, sută la sută sincer — sunt alături de tine şi nu-ţi vând gogoşi*.

Desi se apleacă în faţa mea, ca să-mi întrerupă contactul vizual cu ecranul, şi întinde mâna după sticla de Sancerre.

— Mai vrei vin, scumpo?

— Şşş.

Pune pe pauză emisiunea.

— Amy, tu ai inima bună, şi ştiu că eşti sensibilă la… pledoarii. Dar tot ce spune e o minciună.

Nick spune exact ce vreau să aud. În sfârşit.

Desi se răsuceşte şi ajunge faţă în faţă cu mine, blocându-mi complet vederea.

— Nick se dă în spectacol. Vrea să iasă cu imaginea unui tip de treabă, care se căieşte. Recunosc, face o treabă de nota zece. Dar nu e real — n-a admis că te-a bătut, că te-a violat. Nu ştiu ce putere are asupra ta individul ăsta. Probabil e ceva, un fel de sindrom Stockholm.

— Ştiu, spun, ştiind exact ce trebuie să-i zic lui Desi. Ai dreptate. Ai absolută dreptate. De mult nu m-am mai simţit atât de în siguranţă, Desi, dar încă… îl văd şi… lupt cu asta, dar mi-a făcut rău… ani întregi.

— Poate n-ar trebui să te mai uiţi, zice mângâindu-mi părul, dându-se prea aproape de mine.

— Nu, lasă-l. Trebuie să înfrunt toate astea. Cu tine. Cu tine pot s-o fac.

Îmi las palma într-a lui. *Acum taci dracului odată!*

Vreau ca Amy să vină acasă şi să-mi petrec restul vieţii plătindu-mi datoria faţă de ea, să o tratez aşa cum merită.

Nick mă iartă — *Mi-ai tras-o, ţi-am tras-o şi eu, hai să ne împăcăm*. Dacă e adevărat codul? Nick mă vrea înapoi. Nick mă vrea înapoi ca să se poarte bine cu mine. Ca să-şi petreacă restul vieţii purtându-se cu mine aşa cum ar trebui. Sună destul de plăcut. Ne-am putea întoarce la New York. Vânzările la cărţile *Uimitoarea Amy* au urcat până la cer de la dispariţia mea — trei generaţii de cititori şi-au amintit cât de mult mă iubesc. Părinţii mei lacomi, proşti şi iresponsabili îmi pot înapoia, în fine, banii din depozitul bancar. Cu dobândă.

Fiindcă vreau să mă întorc la viaţa mea de altădată. La viaţa mea de altădată, cu banii de altădată şi Noul Nick. Nick Iubeşte-Respectă-Ascultă. Poate şi-a învăţat lecţia. Poate o să fie ca înainte. Fiindcă am tot visat cu ochii deschişi — am fost prinsă în cabana din Ozarks, sunt prinsă în conacul lui Desi şi am o groază de timp pentru reverii; am tot avut reverii cu Nick. Am crezut că o să mi-l închipui mai degrabă violat anal în închisoare, dar nu, nu chiar. Mă gândesc la zilele acelea, chiar de la început, când stăteam lungiţi în pat, unul lângă altul, goi pe bumbacul răcoros, şi nu făcea decât să se uite la mine lung, mergând cu un deget de la mandibulă către urechea mea, făcându-mă să mă foiesc, gâdilatul acela uşor pe lob, apoi peste toate întortocherile ca de scoică ale urechii, până la păr, din care lua apoi o şuviţă între degete şi-o prefira până la capăt, cum făcuse atunci, prima oară când ne-am sărutat, şi mai şi trăgea de două ori de ea, cu blândeţe, ca şi cum ar fi sunat un clopoţel. Şi zicea: „Eşti mai bună decât orice carte de poveşti, eşti mai bună decât orice ar putea să născocească cineva“.

Nick era ancora mea, mă stabiliza. Nick nu era ca Desi, care-mi aducea lucruri pe care le voiam (lalele, vin) pentru a obţine de la mine lucruri pe care le voia *el* (să-l iubesc). Nick nu voia decât să fiu fericită, atât şi nimic mai mult, foarte pur. Poate am confundat asta cu nepăsarea. *Vreau doar să fii fericită, Amy*. De multe ori a spus asta şi eu am crezut că înseamnă *Vreau să fii fericită, Amy, fiindcă e mai puţină treabă pentru mine*. Dar poate am fost nedreaptă. Nu nedreaptă, mai degrabă confuză. Toţi cei pe care i-am iubit aveau obiectivele lor ascunse. Cum să fi ştiut?

Chiar e adevărat. Mi-a trebuit situaţia asta oribilă ca să-mi dau seama. Nick şi cu mine ne potrivim. Eu sunt un pic cam prea mult, el e un pic prea puţin. Eu sunt ca un ghimpe, ieşit din excesul de atenţie al părinţilor mei, iar el e un bărbat cu un milion de răni părinteşti în care ghimpele meu se potriveşte perfect.

Trebuie să merg acasă, la el.

Demo version limitation, this page not show up.

Amy Elliott Dunne

Douăzeci și șase de zile de la dispariţie

Desi a venit iar. Apare cam în fiecare zi de-acum, rânjește plin de sine, se oprește în bucătărie tocmai când apusul soarelui îi luminează profilul ca să i-l admir, mă trage de mână până la sera cu lalele ca să-i pot din nou mulţumi, ca să-i reamintesc cât de în siguranţă și de iubită sunt.

Zice că-s în siguranţă și iubită chiar dacă nu vrea să-mi dea voie să plec, lucru care nu prea mă face să mă simt în siguranţă și iubită. Chei de la mașină nu mi-a lăsat. Nici de la casă ori codul de securitate al porţii. Sunt, literalmente, prizonieră — poarta are aproape patru metri înălţime, iar în casă n-am văzut nicio scară (am căutat). Aș putea, cred, să târăsc până la zid niște piese de mobilier, să le înghesui una peste alta și să sar peste el, să cad pe partea cealaltă și să mă îndepărtez șchiopătând sau târâș, dar nu despre asta-i vorba. E vorba că sunt preţuita și mult iubita lui musafiră, și o musafiră ar trebui să poată pleca atunci când dorește. Am adus vorba despre asta acum câteva zile.

— Dacă trebuie să plec, imediat?

— Poate ar trebui să mă mut aici, contraatacă el. Așa aș putea să fiu mereu aici și să am grijă de tine, iar dacă se întâmplă ceva, putem pleca împreună.

— Dar dacă intră la bănuieli mama ta, vine aici și descoperă că mă ascunzi? Ar fi groaznic.

Maică-sa. Aș muri dacă ar veni maică-sa aici, fiindcă m-ar pârî imediat. Femeia aia mă dispreţuiește, și asta din pricina incidentului ăluia din liceu — a trecut atâta vreme și tot nu mă privește cu ochi buni. Mi-am zgâriat faţa, atunci, și i-am zis lui Desi că m-ar fi atacat (femeia era atât de posesivă, atât de rece cu mine, că n-ar fi fost defel exclus). O lună nu și-au vorbit. Dar se vede că s-au împăcat.

— Jacqueline nu știe codul, zice. E casa *mea* pe lac.

Se oprește din vorbit și se preface că stă pe gânduri.

— Chiar ar trebui să mă mut aici. Nu-ţi face bine să stai atâtea ore singură.

Dar nu-s singură, nu-s atât de singură. În nici două săptămâni a și apărut un pic de rutină. Una iniţiată de Desi, paznicul meu fercheș, curtezanul meu răsfăţat. Desi apare după prânz, mirosind întotdeauna a prânzul scump pe care l-a devorat cu Jacqueline în vreun restaurant cu feţe albe de masă, genul de restaurant la care m-ar putea duce și pe mine dacă ne-am muta în Grecia. (E cealaltă opţiune pe care o tot prezintă insistent: să ne mutăm în Grecia. Cumva, crede că n-o să fiu niciodată identificată în sătucul de pescari grecesc unde și-a petrecut multe veri și cu care, știu, și-a alcătuit o imagine care ne cuprinde pe noi sorbind vin și iubindu-ne tandru în asfinţit, cu burţile pline de caracatiţă.) Miroase a mâncare când intră, duhnește. Poate că își dă cu ficat de gâscă pe după ureche (în felul în care și maică-sa emană un damf vaginal abia simţit — mâncare și sex, alde Collings put a

astea două, nu-i o strategie proastă).

Intră și face pe loc să-mi plouă în gură. Mirosul. Îmi aduce și mie bunătăţi, dar nu atât de bune ca prânzul lui: vrea să mă subţieze, întotdeauna i-au plăcut femeile străvezii. Îmi aduce deci fructe verzi de carambola, anghinare ţepoasă și crabi ososi, numai chestii care necesită preparare elaborată și n-au nicio consistenţă. Aproape am revenit la greutatea mea normală; mi-a mai crescut și părul. Îl port prins cu o bentiţă adusă de el și mi l-am vopsit iarăși în nuanţa mea de blond, mulţumită vopselei pe care tot el mi-a adus-o. „Cred că o să te simţi mai bine cu tine când o să începi să aduci mai mult a tine, scumpo“, zice Desi. Da, totul e pentru binele meu, și nu pentru că vrea el să arăt exact ca înainte. Amy aproximativ 1987.

Mănânc, în timp ce el, aproape lipit de mine, așteaptă complimente. (Sper să nu mai trebuiască să zic niciodată cuvintele astea — *îţi mulţumesc*. Nu ţin minte să se fi oprit Nick vreodată ca să-mi permită — să mă oblige — să-i mulţumesc.) Termin cu prânzul, iar el strânge după mine, cât de bine se pricepe. Suntem doi oameni neînvăţaţi să facem curat după noi; locuinţa a început să arate locuită — sunt pete bizare pe mașina de gătit, e praf pe lemnăria ferestrelor.

Odată prânzul isprăvit, Desi se joacă un pic cu mine: părul, pielea, hainele, mintea.

— Uită-te la tine, zice, și-mi trece părul pe după urechi, cum îi place lui, îmi descheie un nasture la cămașă și mi-o desface la gât. Își așază un deget în mica adâncitură, o umple. E obscen.

— Cum de te-a rănit Nick, cum de nu te-a iubit, cum a putut să te-nșele?

Atinge continuu punctele astea nevralgice, ca și cum ar da un bobârnac verbal într-o julitură.

— N-ar fi minunat să uiţi de Nick, de cei cinci ani înfiorători, și să mergi mai departe? Doar ai șansa asta, știi, s-o iei de la început cu bărbatul potrivit. Câtă lume ar putea spune asta?

Chiar vreau s-o iau de la început cu bărbatul potrivit, Noul Nick. Lucrurile se prezintă prost pentru el, dramatic. Doar eu îl pot salva pe Nick de mine. Dar sunt prizonieră.

— Dacă ai pleca vreodată și n-aș ști unde ești, ar trebui să mă duc la poliţie, spune el. N-aș avea de ales, ar trebui să mă asigur că ești bine, că Nick nu te-a… sechestrat undeva, împotriva voinţei tale. Că nu te abuzează.

O ameninţare deghizată în grijă.

Acum îl privesc pe Desi cu un dezgust fățiș. Uneori simt că mi se încinge pielea de repulsie și de efortul de a masca repulsia. Uitasem cum e. Manipularea, persuasiunea continuă, ameninţările delicate. Un bărbat căruia vinovăţia i se pare erotică. Şi dacă nu-și face mendrele, o să apese pe butonașele lui și-o să declanșeze pedeapsa. Măcar Nick a fost destul de bărbat să-și bage pula în ceva. Desi o să împingă și-o să tot împingă cu degetele lui fusiforme, ca de ceară, până îi dau ce vrea.

Am crezut că-l pot controla pe Desi, dar nu pot. Am senzaţia că o să se întâmple ceva foarte rău.

Nick Dunne

Treizeci și trei de zile de la dispariţie

Zilele au curs, lungi și dezlânate, apoi s-au făcut zob ca într-un zid. Într-o dimineaţă de august m-am dus la cumpărături și, când m-am întors, l-am găsit acasă pe Tanner, cu Boney și Gulpin. Pe masă, într-o pungă de plastic pentru păstrat probe, era o măciucă lungă și groasă cu adâncituri delicate pentru degete.

— Am găsit asta pe râu, ceva mai încolo de casa ta, când am făcut prima percheziţie, a zis Boney. Dar nu părea să fie nimic demn de atenţie. Părea doar o creangă eșuată pe ţărm, dar păstrăm totul într-o asemenea anchetă. Abia după ce ne-ai arătat marionetele am făcut legătura. Şi am dus asta la laborator.

— Așa, și? am zis cu o voce lipsită de intonaţie.

Boney s-a ridicat, m-a privit drept în ochi. Părea tristă.

— Am reușit să găsim pe ea sânge de-al lui Amy. Cazul intră acum în categoria omucidere. Şi credem că avem aici arma crimei.

— Rhonda, haide!

— E timpul, Nick, a zis. E timpul.

Urma un nou capitol.

Amy Elliott Dunne

Patruzeci de zile de la dispariţie

Am găsit o bucată veche de funie şi o sticlă goală de vin şi le folosesc pentru proiectul meu. Şi nişte vermut, desigur. Sunt gata. Disciplină. O să-mi trebuiască disciplină şi concentrare. Mă ridic la înălţimea sarcinii.

Îmi iau chipul preferat al lui Desi: floarea delicată. Îmi las părul să cadă pe umeri, parfumat. Pielea mi s-a făcut palidă după aproape o lună petrecută în interior. Machiajul e foarte discret: un pic de rimel, roşu în obraji şi luciu de buze transparent. Port o rochie mulată, roz, cumpărată de el. Fără sutien. Fără chiloţi. Fără pantofi, chiar dacă aerul condiţionat e rece. Am un foc care trosneşte şi parfum în aer şi, când soseşte după prânz, neinvitat, îl întâmpin cu plăcere. Îl cuprind în braţe şi-mi lipesc faţa de gâtul lui. Îmi frec obrazul de al lui. În ultimele săptămâni am fost din ce în ce mai drăguţă cu el, dar genul ăsta de îmbrăţişare pasională e nou.

— Ce-i asta, scumpo? zice surprins şi atât de mulţumit, că aproape mi-e ruşine.

— Am avut un coşmar astă-noapte, şoptesc. Despre Nick. M-am trezit şi nu voiam decât să fii aici. Şi de dimineaţă… Toată ziua mi-am dorit să fii aici.

— Pot să fiu întotdeauna aici, dacă vrei.

— Aş vrea, zic, apoi îmi întorc faţa spre el şi-i dau voie să mă sărute.

Sărutul mă dezgustă; e cleios şi ezitant, ca un peşte. E respectul pe care-l arată Desi pentru femeia lui violată, abuzată. Mă morfoleşte iarăşi, cu buze umede şi reci, şi vreau doar să se termine, vreau să fie gata, aşa că îl trag spre mine şi-i deschid buzele cu limba. Îmi vine să-l muşc.

Se trage înapoi.

— Amy, ai trecut prin multe. Se întâmplă repede totul. N-aş vrea să se întâmple repede dacă nu vrei. Dacă nu eşti sigură.

Ştiu că o să vrea să-mi pună mâna pe sâni, ştiu că o să vrea să se vâre în mine şi vreau să se termine odată, abia dacă mă pot abţine să nu-l zgârii: mă înnebuneşte ideea că trebuie să o facem încetişor.

— Sunt sigură, zic. Cred că de când aveam şaisprezece ani am fost sigură. Doar că mi-a fost frică.

Asta nu înseamnă nimic, dar ştiu că o să se excite.

Îl sărut iarăşi, apoi îl întreb dacă nu vrea să mă ducă în dormitorul *nostru*.

Începe, ajunşi acolo, să mă dezbrace încetişor, să-mi sărute părţi ale corpului care n-au nimic de-a face cu sexul: umărul, urechea, în vreme ce-l îndepărtez delicat de zona încheieturilor şi a gleznelor. Fute-mă odată, pentru numele lui Dumnezeu. După zece minute îi înhaţ mâna şi i-o îndes între picioarele mele.

— Eşti sigură? zice, trăgându-se de pe mine, îmbujorat, cu o buclă căzută pe frunte, exact ca în liceu.

Am putea, cu progresele pe care le-a făcut Desi, să fim tot în camera mea de la internat.

— Da, dragule, zic şi întind umilă mâna spre pula lui.

Mai trec zece minute şi ajunge în fine între picioarele mele, pompează blând, alene, alene, *face dragoste*. Cu opriri pentru mângâieri şi sărutări, asta până ce îl apuc de buci şi încep să-l împing în mine.

— Fute-mă, şoptesc, fute-mă tare.

Se opreşte.

— Nu trebuie să fie în felul ăsta, Amy. Eu nu sunt Nick.

Foarte adevărat.

— Ştiu, dragul meu, doar că vreau să… mă umpli. Mă simt atât de golită.

Asta îl aţâţă. Rânjesc peste umărul lui, în vreme ce se opinteşte de câteva ori, icneşte şi termină; aproape că-mi dau seama prea târziu — *a, aşa face amărâtul când îşi dă drumul* —, dar reuşesc iute să scot nişte oo-uri şi ah-uri discrete, pisiceşti. Încerc să-mi storc şi o lacrimă–două, fiindcă ştiu că-şi imaginează că o să plâng după ce-o facem prima dată.

— Draga mea, plângi, zice şi alunecă de pe mine.

Îmi pupă o lacrimă.

— Sunt bucuroasă, atâta tot, spun.

Fiindcă aşa zice genul ăsta de femeie.

Am pregătit nişte martini, anunţ — lui Desi îi place o băutură de după-amiază decadentă — şi, când schiţează gestul de a-şi trage cămaşa ca să aducă băuturile, insist să rămână în pat.

— Vreau să fac şi eu o dată ceva pentru tine.

Mă duc deci fuguţa în bucătărie, iau două pahare mari de martini, iar într-al meu pun gin şi o măslină. În al lui pun trei măsline, gin, suc de măsline, vermut şi ultimele mele trei pastile de dormit, mărunţite.

Aduc paharele, ne mai giugiulim şi între timp îmi beau ginul. Simt o agitaţie care trebuie domolită.

— Nu-ţi place martini-ul meu? spun, văzându-l că nu se grăbeşte să soarbă. Întotdeauna mi-am imaginat că-s soţia ta şi că-ţi fac cocteiluri. Ştiu că-i ceva prostuţ.

Mă fac că mă îmbufnez.

— O, dragă, dar nu-i deloc prostuţ. Doar mă bucuram de el pe îndelete, dar — zice şi-şi toarnă întreg paharul pe gât — dacă te face să te simţi mai bine…

E plin de voioşie, triumfător. Sexul îi e lucios de la cucerirea înfăptuită. E, propriu-zis, ca toţi bărbaţii. Nu peste mult timp e toropit, apoi începe să sforăie.

Şi pot să încep.

Partea a treia

Băiatul recapătă fata (sau viceversa)

Demo version limitation, this page not show up.

Amy Elliott Dunne

Noaptea reîntoarcerii

Încă am în mine sămânţa lui Desi, de ultima dată când m-a violat, aşa că examinarea medicală merge bine. Încheieturile roase de frânghie, vaginul avariat, vânătăile — corpul pe care îl prezint e ca la carte. Un doctor mai în vârstă, cu respiraţie umedă şi degete groase, execută examinarea pelviană — răscoleşte acolo şi totodată gâfâie astmatic — în vreme ce detectiva Rhonda Boney mă ţine de mână. E ca şi cum m-ar apuca o gheară rece de pasăre. Deloc reconfortant. La un moment dat, când crede că n-o văd, se apucă să rânjească. E absolut încântată că Nick nu-i, până la urmă, criminal. Da, femeile Americii oftează uşurate la unison.

Acasă la Desi a fost trimisă poliţia. Or să-l găsească gol şi stors, cu o privire buimacă, câteva fire de păr de-al meu strânse în pumn, şi patul plin de sânge. Cuţitul pe care l-am folosit pe el, şi cu care mi-am tăiat legăturile, o să fie alături, pe duşumea, unde l-am lepădat năucă şi-am plecat, în picioarele goale, fără să iau cu mine decât cheile — de la maşină, de la poartă — şi m-am urcat în Jaguarul lui de colecţie ca să revin, precum un animal de companie credincios şi de mult pierdut, acasă la soţul meu. Am fost redusă la stadiul animalic; nu m-am putut gândi decât să mă întorc la Nick.

Doctorul cel bătrân îmi spune veştile bune; nu am leziuni permanente şi nici nevoie de intervenţie chirurgicală — am pierdut prea devreme sarcina. Boney îmi ţine mâna prizonieră şi murmură *Doamne, prin ce-ai trecut, crezi că eşti în stare să răspunzi la câteva întrebări?* Una–două, de la condoleanţe la anchetă. Mi se pare că femeile urâte sunt ori excesiv de politicoase ori incredibil de bădărane.

Eşti Uimitoarea Amy şi ai supravieţuit unei răpiri brutale ce a implicat agresiuni repetate. Ţi-ai ucis răpitorul şi ai reuşit să te întorci la un bărbat care, ai descoperit, te înşela. Atunci:

a) Te pui pe tine pe primul loc şi ceri un pic de timp ca să te aduni un pic.
b) Mai rezişti puţin ca să fii de ajutor poliţiei.
c) Decizi ce interviu să dai mai întâi — ai putea să şi scoţi ceva din tot calvarul, de pildă, propunerea de a scrie o carte.

Răspuns: b. Uimitoarea Amy îi pune întotdeauna pe ceilalţi pe primul loc.

Sunt lăsată să mă spăl într-o rezervă a spitalului şi mă schimb în hainele aduse de-acasă de Nick — blugi care au făcut cute fiindcă n-au fost purtaţi atâta timp, o bluză drăguţă care miroase a praf. Boney mă duce cu maşina până la secţie într-o tăcere aproape deplină. Întreb cu voce slabă de părinţii mei.

— Te aşteaptă la secţie, zice Boney. Au început să plângă când le-am spus. Bucurie şi uşurare totală. Te lăsăm să-i îmbrăţişezi înainte să răspunzi la întrebări, nicio grijă.

Echipele de filmat sunt deja la secţie. Parcarea are un aspect înviorător, luminat puternic, ca pe un

stadion. Nu există parcare subterană, așa că trebuie să tragem chiar în faţa mulţimii înebunite: văd buze umede şi scuipat de la întrebările strigate, bliţurile şi luminile de filmat. Gloata împinge orbeşte, câţiva centimetri la dreapta, câţiva la stânga, şi toţi încearcă să ajungă la mine.

— Nu pot să fac asta, îi zic lui Boney.

Palmele cărnoase ale unui bărbat izbesc geamul maşinii în vreme ce un fotograf încearcă să-şi menţină echilibrul. Îi apuc mâna rece.

— E prea mult.

Mă bate liniştitor pe braţ şi zice *aşteaptă*. Uşa secţiei se deschide şi toţi agenţii din clădire coboară pe scări şi formează câte un şir de amândouă părţile, ţinând deoparte presa, creează o gardă de onoare pentru mine; o rup la fugă ţinând-o pe Rhonda de mână, ca nişte însurăţei daţi pe repede-napoi; dau buzna peste părinţii mei, care aşteaptă chiar după uşa de la intrare şi toată lumea face poze cu noi strâns îmbrăţişaţi, cu mama şoptind *fatăscumpăfatăscumpă* şi tata bocind aşa de tare, că-i pe punctul să se înece.

***

Mai am multe de îndurat, de parcă n-aş fi îndurat şi-aşa destule. Sunt lăsată într-o cameră cât un dulap, cu scaune ieftine dar confortabile de birou, genul care par mereu să aibă resturi de mâncare încrustate în ţesătură. Un aparat de filmat clipind din luminiţă într-un ungher şi nicio fereastră. Nu aşa mi-am imaginat că o să fie. Nu e concepută să mă facă să mă simt în siguranţă.

Mă înconjoară Boney, partenerul ei Gilpin şi doi agenţi FBI din St. Louis care rămân aproape tăcuţi. Îmi dau apă, apoi Boney începe.

B: OK, Amy, trebuie să-ţi mulţumim sincer că vorbeşti cu noi după toate prin câte ai trecut. Într-un asemenea caz este foarte important să înregistrăm totul cât timp amintirea e proaspătă. Nici nu-ţi dai seama cât e de important. E bine deci că vorbim acum. Dacă obţinem toate detaliile, putem închide cazul, iar tu şi Nick vă puteţi vedea de vieţile voastre.

A: Mi-ar plăcea mult asta.

B: O meriţi. Dacă eşti gata, putem începe cu momentul agresiunii: la ce oră a apărut Desi la uşa ta? Ţii minte?

A: Cam pe la zece dimineaţa. Cred că era trecut de zece, fiindcă ţin minte că i-am auzit pe soţii Teverer vorbind în timp ce se îndreptau spre maşină, să meargă la biserică.

B: Ce s-a întâmplat când ai deschis uşa?

A: Imediat mi s-a părut că ceva nu-i în regulă. Mai întâi că Desi mi-a scris toată viaţa scrisori. Dar obsesia părea că i se diminuase în ultimii ani. Părea să se considere acum doar un vechi prieten, şi de vreme ce poliţia nu putea face nimic în privinţa asta, m-am împăcat cu situaţia. N-am simţit nicio clipă că mi-ar vrea cu adevărat răul, deşi nici să fiu aşa de aproape de el nu-mi plăcea. Geografic. Cred că asta l-a stârnit, să ştie că sunt aşa de aproape. A intrat la mine în casă cu… Era asudat şi agitat cumva, dar părea şi foarte hotărât. Eram la etaj, mă pregăteam să calc o rochie, când am observat pe jos mânerul de lemn de la păpuşa Judy — trebuie să-i fi căzut. Să se fi desprins, fiindcă deja ascunsesem marionetele în magazie. Am pus deci mâna pe el, şi asta ţineam când am deschis uşa.

B: Ai o memorie foarte bună.

A: Mulţumesc.

B: Ce s-a întâmplat după aceea?

A: Desi a dat buzna înăuntru, a început să se plimbe prin camera de zi, roşu în obraji şi frenetic cumva, şi a zis: *Ce faci de aniversarea ta?* M-a speriat că ştia ziua aniversării noastre şi că părea să-l înfurie asta, apoi braţul lui a ţâşnit, m-a apucat de încheietura mâinii şi mi-a întors-o la spate, şi m-am zbătut. M-am luptat de-a binelea cu el.

B: Apoi?

A: L-am lovit cu piciorul, am scăpat pentru un moment şi am fugit în bucătărie, ne-am mai luptat acolo şi mi-a dat una în cap cu mânerul marionetei, am zburat cât colo şi apoi mi-a mai tras două sau trei lovituri. Ţin minte că o clipă n-am mai văzut nimic, eram ameţită, îmi zvâcnea capul, am încercat să apuc mânerul şi atunci m-a înţepat în braţ cu un briceag pe care-l avea la el. Încă am cicatricea, vezi?

B: Da, s-a notat la examinarea ta medicală. Ai avut noroc că a fost doar o rană superficială.

A: Nu aşa o simt, crede-mă.

B: Deci te-a înjunghiat? Unghiul e…

A: Nu sunt sigură că a făcut-o intenţionat ori dacă m-am lovit eu de lamă accidental — eram dezechilibrată complet. Îmi amintesc totuşi că măciuca a căzut pe podea şi că m-am uitat în jos şi am văzut cum sângele din rana de la cuţit se aduna sub măciucă. Cred că atunci am leşinat.

B: Unde erai când te-ai trezit?

A: M-am trezit legată burduf în dormitorul meu.

B: Ai ţipat, ai încercat să atragi atenţia vecinilor?

A: Sigur că am ţipat, dar ai auzit ce-am zis? Mă bătuse, mă înjunghiase şi mă legase un bărbat care era obsedat de mine de zeci de ani, care a încercat cândva să se sinucidă în dormitorul meu.

B: OK, OK, Amy, întrebarea nu era menită să lase deloc impresia că te-am învinovăţi cumva; ne trebuie doar o imagine clară, ca să închidem ancheta şi să revii la viaţa ta. Mai vrei apă, cafea sau altceva?

A: Mi-ar plăcea ceva cald, mi-e foarte frig.

B. Nicio problemă. Puteţi aduce o cafea încoace? Şi după aceea ce s-a întâmplat?

A: Cred că planul lui iniţial era să mă imobilizeze, să mă răpească şi să facă să pară ca un caz de nevastă fugită de-acasă, fiindcă atunci când mi-am revenit, tocmai terminase de curăţat cu mopul sângele din bucătărie şi îndreptase masa cu bibelouri vechi care căzuse când am fugit spre bucătărie. Scăpase de măciucă. Dar era în criză de timp, şi cred că s-a întâmplat aşa: a văzut dezastrul din camera de zi şi şi-a zis *lasă aşa, să pară că s-a întâmplat ceva rău.* A deschis după aceea uşa de la intrare, şi a mai azvârlit nişte lucruri prin cameră. A răsturnat divanul. De aceea locul arăta aşa de

ciudat: era pe jumătate adevărat şi pe jumătate fals.

B: A lăsat Desi indicii incriminatoare la locurile vânătorii de comori: biroul lui Nick, Hannibal, casa tatălui său, magazia lui Go?

A: Nu înţeleg.

B: În biroul lui Nick am găsit o pereche de chiloţi femeieşti, care nu erau măsura ta.

A: Cred că de la fata aceea cu care se… întâlnea.

B: Nu-s nici ai ei.

A: Poate că nu se vedea doar cu o fată.

B: Jurnalul tău a fost găsit în casa tatălui său. Parţial ars, în sobă.

A: Aţi *citit* jurnalul? E groaznic. Sunt sigură că Nick a vrut să scape de el — nu-l învinovăţesc, ţinând cont că l-aţi luat aşa de repede în colimator.

B: Oare de ce s-o fi dus acolo ca să-l ardă?

A: Ar trebui întrebat el. (Pauză.) Nick se ducea des acolo, să fie singur. Îi place spaţiul personal. Aşa că lui nu i s-o fi părut aşa de ciudat. La noi în casă nu putea s-o facă, fiindcă acolo era aşa-zisul loc al crimei — cine ştie dacă nu apăreaţi iarăşi voi, să scormoniţi prin cenuşă? La tatăl lui avea parte de un pic de discreţie. Mie mi s-a părut o mişcare deşteaptă, dacă ne gândim că, pur şi simplu, îl hăituiaţi.

B: Jurnalul ridică multe semne de îngrijorare. În jurnal apar afirmaţii potrivit cărora Nick nu voia copilul şi că se gândea să te omoare.

A: Chiar aş fi vrut să fi ars jurnalul ăla. (Pauză.) Ca să fiu sinceră: jurnalul include unele tensiuni cu care ne-am confruntat, eu şi Nick, în anii din urmă. Nu zugrăveşte o imagine prea idilică a căsniciei noastre sau a lui Nick, dar trebuie să recunosc: n-am scris în jurnal decât când eram ori super-fericită ori foarte nefericită, voiam să mă uşurez cumva şi atunci… pot să devin un pic dramatică în capul meu. Multe, aşa e, sunt adevăruri urâte — m-a îmbrâncit odată, copilul nu-l voia şi mai erau problemele cu banii. Dar să mă tem de el? Trebuie să admit, şi *mă doare* să admit, dar e partea mea dramatică la mijloc. Problema e că am fost urmărită de obsedaţi de mai multe ori — de când mă ştiu — aşa că am tendinţa să fiu un pic paranoică.

B: Ai încercat să-ţi cumperi o armă de foc.

A: Mă apucă des paranoia, bine? Dacă ai fi trăit viaţa mea, ai înţelege.

B: E o notaţie despre o noapte în care aţi băut şi după care ai suferit de ceea ce pare a fi o intoxicaţie clasică cu antigel.

A: (Tăcere îndelungată.) E bizar. Da, mi s-a făcut rău.

B: OK, să revenim la vânătoarea de comori. Tu ai ascuns marionetele în magazie?

A: Eu.

B: O bună parte din cazul nostru s-a concentrat pe datoriile lui Nick, pe cumpărături costisitoare făcute pe credit şi pe descoperirea cumpărăturilor respective în magazie. Ce ai crezut când ai deschis magazia şi ai găsit toate obietele acelea?

A: Era pe pământul lui Go, iar Go şi cu mine nu suntem prea apropiate, aşa că, în principiu, am simţit că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Ţin minte că m-am gândit atunci că or fi lucrurile ei aduse de la New York. Şi apoi am văzut la ştiri — Desi m-a pus să mă uit la tot — că lucrurile corespundeau cu ceea ce cumpărase Nick, şi… ştiam că Nick avea ceva probleme cu banii, îi plăcea să cheltuie. Cred că a fost destul de jenat de asta. Nu se putea abţine să nu cumpere din impuls, aşa că le ţinea ascunse de mine până ce le putea vinde pe net.

B: Păpuşile Punch şi Judy par destul de ameninţătoare pentru un cadou de aniversare.

A: Ştiu! Acum ştiu. Nu mi-am amintit toată istoria din spatele marionetelor. Eu nu vedeam decât un soţ, o soţie şi-un copil, erau făcute din lemn, eu eram însărcinată. Am căutat pe internet şi am găsit replica lui Punch: *Aşa se face treaba!*, şi mi s-a părut drăgălaşă — nu ştiam ce înseamnă.

B: Deci erai legată burduf. Cum te-a dus Desi la maşină?

A: A tras maşina în garaj, a coborât uşa garajului, m-a băgat înăuntru, în portbagaj, şi a pornit.

B: Şi-ai ţipat?

A: La dracu', am ţipat. Şi dacă aş fi ştiut că noapte de noapte, în luna ce urma, Desi avea să mă violeze şi să se cuibărească apoi lângă mine cu un martini şi un somnifer, ca să nu-l trezească *suspinele* mele, şi că poliţia avea să-l interogheze şi *totuşi* să nu-şi dea seama şi s-o frece atâta timp, poate că aş fi răcnit mai tare. Da, se poate.

B: Scuzele mele, din nou. Îi puteţi aduce doamnei Dunne nişte şerveţele? Şi unde-i caf… a, mersi. OK, şi de acolo încotro aţi pornit, Amy?

A: Am mers spre St. Louis, şi ţin minte că a oprit la Hannibal pe drum — am auzit sirenele vapoarelor cu aburi. Cred că atunci mi-a aruncat geanta. Alt lucru făcut ca să pară o înscenare.

B: E foarte interesant. Par să fie o mulţime de coincidenţe în cazul ăsta. De pildă, cum de tocmai în Hannibal s-a nimerit să arunce Desi poşeta, unde urma să se ducă Nick după indiciul tău — ca să credem noi că a aruncat-o Nick. Sau cum de-ai decis să ascunzi un cadou chiar în locul unde-şi ascundea Nick bunurile cumpărate cu carduri de credit secrete.

A: Serios? Ştii ceva, nimic din toate astea nu mi se pare coincidenţă. Mi se pare că-i vorba mai degrabă de nişte poliţai care au vrut musai să-l facă vinovat pe soţul meu şi acum, că-s în viaţă şi el nu este, evident, vinovat, par ditamai idioţii şi le ţâţâie curu'. Asta în loc să accepte responsabilitatea pentru faptul că, dacă acest caz ar fi rămas în mâinile voastre al dracului de incompetente, Nick ar fi fost condamnat la moarte, iar eu aş fi rămas legată de un pat şi violată zi de zi până la moarte.

B: Îmi pare rău, este…

A: M-am salvat singură şi asta l-a salvat şi pe Nick, chestie care v-a salvat vouă cururile amărâte.

B: Ai teribil de multă dreptate, Amy. Îmi pare rău, am fost aşa de… Ne-am petrecut mult timp cu cazul ăsta şi vrem să pricepem fiecare chiţibuş pe care nu l-am prins, ca să nu mai repetăm greşeala.

Dar ai absolută dreptate, am pierdut din vedere imaginea de ansamblu, adică: eşti o eroină. O eroină, absolut.

A: Mulţumesc. Apreciez că spui asta.

Demo version limitation, this page not show up.

Amy Elliott Dunne

Noaptea reîntoarcerii

Se răsucește și, când mă vede acolo, pare speriat. Ăsta-i un lucru folositor. Fiindcă n-am de gând să-i dau drumul. Poate crede el că a minţit când a zis toate acele lucruri drăguţe ca să mă ademenească acasă. Dar știu eu. Ştiu că Nick nu poate minţi așa. Ştiu că, recitând cuvintele acelea, și-a dat seama de adevăr. *Ping!* Fiindcă nu poţi fi atât de îndrăgostit cum am fost noi și asta să nu-ţi pătrundă până în măduva oaselor. Felul nostru de dragoste poate să mai dea înapoi, dar așteaptă mereu să revină. E cel mai dulce cancer din lume.

Nu mă crezi? Ce zici atunci de asta? A minţit într-adevăr. N-a crezut o iotă din ce-a spus. Naiba să-l ia în cazul ăsta, a făcut o treabă prea bună, îl vreau, și-l vreau exact așa. Tipul în care s-a deghizat — femeile îl iubesc. *Eu* îl iubesc. Pe bărbatul ăsta îl vreau de soţ. Pentru bărbatul ăsta am semnat. Pe bărbatul ăsta îl merit.

Așa că poate alege să mă iubească cu adevărat, ca altădată, ori o să-l fac să cadă în genunchi, o să-l fac să devină bărbatul cu care m-am măritat. M-am săturat de mizeriile lui.

— Poartă-te frumos, zic.

Arată ca un copil, un copil furios. Strânge pumnii.

— Nu, Amy.

— Pot să te distrug, Nick.

— Deja ai făcut-o.

Văd cum furia urcă în el ca un vârtej.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai vrea să fii cu mine? Sunt plicticos, mediocru, neinteresant, previzibil. Nu mă ridic la nivelul tău. Ţi-ai petrecut ultimii ani spunându-mi asta.

— Doar fiindcă ai încetat să mai *încerci*, zic. Erai perfect cu mine. Eram amândoi perfecţi la început, apoi ai încetat să mai încerci. De ce-ai făcut asta?

— Nu te-am mai iubit.

— *De ce?*

— Tu nu m-ai mai iubit. Suntem ca un nenorocit de inel Möbius, Amy. N-am fost noi înșine când ne-am îndrăgostit, iar când am devenit noi înșine — surpriză! — eram otravă unul pentru celălalt. Ne completăm în felul cel mai urât și mai dezgustător cu putinţă. Nu mă iubești pe *mine* cu adevărat. Nici măcar nu mă placi. Cere divorţul. Cere divorţul și hai să încercăm să fim fericiţi.

— N-o să divorţez, Nick, nici vorbă. Şi jur că, dacă încerci să pleci, o să-mi dedic întreaga viaţă ca să o fac pe a ta cât de oribilă o să pot. Şi știi că pot să ţi-o fac groaznică.

Începe să se plimbe încoace și-ncolo ca un urs în cuşcă.

— Gândește-te numai, Amy, cât rău ne facem: cele mai solicitante două fiinţe umane de pe lume

blocate una cu cealaltă. Divorţez eu, dacă nu divorţezi tu.

— Chiar aşa?

— Da, divorţez. Dar ar trebui să faci tu cerere. Ştiu deja ce gândeşti, Amy. Te gândeşti că n-o să iasă o poveste bună: Uimitoarea Amy îşi ucide răpitorul-violator nebun şi revine la… un divorţ plicticos. Te gândeşti că nu-i niciun triumf.

Nu e niciun triumf.

— Dar gândeşte-te aşa: povestea ta nu e a unei supravieţuitoare plângăcioase de modă veche. Film de televiziune, de prin 1992. Nu, tu eşti o femeie puternică, vibrantă, independentă. Ţi-ai omorât răpitorul şi apoi ai continuat curăţenia: ai scăpat şi de fustangiul idiot de bărbatu-tău. Femeile or să te *aclame*. Nu eşti o fetiţă speriată. Eşti o femeie dură, genul *nu-iau-prizonieri*. Gândeşte-te. Ştii că am dreptate: era iertării s-a sfârşit. E de domeniul trecutului. Gândeşte-te câte femei — soţii de politicieni, actriţe — toate femeile înşelate vreodată, în zilele noastre nu mai suportă. Nu mai sunt timpurile în care *rămâneai cu omul tău*, acuma sunt cele în care *divorţezi de mizerabil*.

Simt venind dinspre el o vibraţie de ură, simt că încă încearcă să scape din hamurile mariajului nostru, deşi i-am spus — deja de trei ori — că nu poate. Încă mai crede că are putere.

— Şi dacă eu nu cer divorţul, o să-l ceri tu?

— Nu vreau să fiu căsătorit cu o femeie ca tine. Vreau să fiu căsătorit cu cineva normal.

Rahat cu ochi.

— Aşa deci. Vrei să revii la *sinele* tău prăpădit, de ratat? Vrei să *faci paşi*? Nu. N-apuci tu să fii americanul plictisitor tipic, combinat cu tipa plictisitoare de vizavi. Ai mai încercat, ţii minte, dragule? Chiar dacă ai vrea, tot n-ai putea. Ai fi cunoscut drept ticălosul afemeiat care şi-a lăsat soţia răpită şi violată. Crezi că vreo femeie *ca lumea* s-ar atinge de tine? N-ai avea parte decât de…

— Psihopate? Scârbe psihopate? zice şi arată spre mine cu degetul, împungând aerul.

— Nu-mi spune aşa.

— Scârbă psihopată?

I-ar fi prea uşor să mă concedieze în felul ăsta. Ce i-ar mai plăcea să-mi închidă gura aşa de uşor.

— Tot ce fac, fac cu un motiv, Nick. Tot ce fac necesită planificare, precizie şi disciplină.

— Eşti o scârbă meschină, egoistă, manipulatoare şi disciplinată…

— Tu eşti bărbat, îi zic. Eşti un bărbat mediocru, leneş, plictisitor, laş şi care se *teme de femei*. Fără mine asta ai fi fost, până la saturaţie. Dar te-am modelat. Ai fost la potenţialul *maxim* cu mine. Şi o ştii. Singura dată din viaţă când te-ai *plăcut* pe tine însuţi a fost când *te-ai prefăcut că eşti* cineva pe care-l plăceam *eu*. Fără mine eşti taică-tău şi atât.

Înaintează spre mine.

— Taci, Amy.

— Nick, ştii că am dreptate: chiar dacă ţi-ai găsi o fată de treabă, normală, la *mine* te-ai gândi zi de zi. Spune-mi că nu-i aşa.

— Nu-i aşa.

— Cât de rapid ai uitat de micuţa Andie cea Abilă când ai crezut că te iubesc iar?

Zic asta cu o voce răutăcioasă, *bietul copilaş*. Ba îmi şi răsfrâng buza de jos.

— Un bilet de dragoste, scumpule? A ajuns un bilet? Două? Două bileţele în care mă juram că *te iubesc* şi că te vreau *înapoi*, că eşti, până la urmă, *nemaipomenit* — ţi-a fost suficient atâta? Eşti AMUZANT, eşti CALD, eşti INTELIGENT. Eşti vai de capul tău. Crezi că o să mai poţi fi vreodată normal? O să dai peste o fată de treabă şi o să te gândeşti tot la mine şi-o să fii teribil de dezamăgit,

prins în viaţa ta mediocră, normală, cu femeia ta normală şi doi copii fără nimic ieşit din comun. O să te gândeşti la mine, o să te uiţi la nevastă-ta şi-o să-ţi spui: *Vacă proastă.*

— Tacă-ţi gura, Amy, serios îţi spun.

— Exact ca taică-tău. Suntem toate căţele până la urmă, nu, Nick? Proaste, psihopate.

Mă apucă de braţ şi mă zgâlţâie cu putere.

— Eu sunt căţeaua care te face mai bun, Nick.

Nu mai zice nimic, îşi foloseşte toată energia ca să-şi ţină mâinile pe lângă corp.

— Eu sunt *scârba* care te-a făcut bărbat.

Apoi mâinile lui îmi cuprind gâtul.

Nick Dunne

Noaptea reîntoarcerii

Pulsul îi zvâcnea, în sfârşit, sub degetele mele, cum îmi imaginasem. Am apăsat mai tare şi-am culcat-o la pământ. A început să horcăie întretăiat şi mi-a zgâriat încheieturile. Am ajuns îngenuncheaţi amândoi, ca într-o rugăciune faţă în faţă, preţ de zece secunde.

Căţea ticăloasă şi nebună.

De pe obraz mi s-a prelins o lacrimă şi a căzut pe podea.

Căţea nebună şi ucigaşă, spurcăciune care te joci cu minţile altora.

Ochii strălucitori ai lui Amy mă priveau fără să clipească. Apoi un gând dintre cele mai ciudate s-a iţit şovăitor din străfundurile minţii, după care m-a orbit cu totul: *Dacă o omor pe Amy, cine o să fiu?*

Am văzut o geană lucitoare de lumină albă. I-am dat drumul nevesti-mii de parcă ar fi fost un fier încins.

A rămas pe jos, gâfâind, tuşind. Când şi-a revenit, a început să respire precipitat, inegal, cu un chiţăit straniu, aproape erotic la fiecare răsuflare.

Cine-o să fiu atunci? Întrebarea nu era retorică. Nu era o întrebare la care răspunsul să fie piosul: *Un criminal, Nick. La fel de rău ca Amy. O să fii ce-a crezut toată lumea că eşti.* Nu. Întrebarea mă speria până în străfunduri, şi literal, însemna: Cine aş fi eu dacă n-aş avea-o pe Amy la care să reacţionez? Fiindcă avea dreptate: fusesem, ca bărbat, în cea mai bună formă cât o iubisem — şi după aceea, iarăşi, când o uram. O ştiam pe Amy de doar şapte ani, dar nu mă puteam întoarce la o viaţă fără ea. Avea dreptate: nu puteam să revin la o viaţă oarecare. Am ştiut-o înainte să scoată o vorbă. Îmi imaginasem deja cum ar fi fost cu o femeie obişnuită — o fată dulce, normală din vecini — şi m-am închipuit spunându-i acestei femei normale povestea lui Amy, până unde putuse să meargă — cum mă pedepsise şi se întorsese la mine. Parcă o şi auzeam pe fata dulce şi mediocră zicând ceva neinteresant, de genul *Oo, nuu, Doamne fereşte*, şi ştiam deja că o parte din mine s-ar fi uitat la ea şi şi-ar fi zis: *Tu n-ai omorât pentru mine. Nu mi-ai înscenat nimic. N-ai şti cum să te apuci de ce-a făcut Amy. Nu ţi-ar putea păsa atât de mult.* Băiatul mamei cel răsfăţat din mine n-ar putea să-şi afle liniştea cu femeia asta normală, şi nu peste mult nici n-ar mai fi normală, ar deveni substandard, apoi vocea tatei — *vacă proastă* — s-ar face auzită şi ar prelua controlul.

Amy avea dreptate întru totul.

Deci poate că nu exista final fericit pentru mine.

Amy era toxică şi totuşi nu-mi puteam imagina o lume din care să lipsească cu totul. Cine aş fi fost dacă Amy ar fi dispărut, pur şi simplu? Nu mai existau opţiuni care să mă intereseze. Dar trebuia s-o îngenunchez. Amy la închisoare, sfârşitul ăsta i s-ar fi potrivit. Băgată la cutie, unde nu-mi putea face nimic, dar unde o puteam vizita când şi când. Sau cel puţin să mi-o imaginez. Să-mi las acolo, pe

undeva, amprenta.

Trebuia să fiu eu cel care-o împingea acolo. Era responsabilitatea mea. Aşa cum Amy îşi asuma meritul de a mă fi făcut un bărbat mai bun, trebuia şi eu să-mi asum vina de a fi stârnit nebunia ce zăcea în Amy. Erau un milion de bărbaţi care ar fi iubit-o, preţuit-o şi ascultat-o pe Amy, socotindu-se norocoşi pentru asta. Bărbaţi adevăraţi, siguri pe ei, care n-ar fi trebuit s-o determine să pretindă a fi altceva decât personalitatea ei perfectă, rigidă, solicitantă, inteligentă, creativă, fascinantă, rapace şi megalomană.

Bărbaţi capabili să stea sub papuc.

Bărbaţi capabili s-o păstreze întreagă la minte.

Povestea lui Amy ar fi putut să se deruleze într-un milion de alte feluri, dar mă întâlnise pe mine şi ieşise rău. Era deci răspunderea mea s-o opresc.

S-o bag într-una dintre cutiile ei.

Amy Elliott Dunne

Cinci zile de la reîntoarcere

Ştiu, acum sunt sigură, că e cazul să fiu mai atentă cu Nick. Nu-i aşa de domesticit ca altădată. Are ceva electric în el, a fost apăsat un întrerupător. Îmi place. Ar trebui să-mi iau precauţii.

Îmi mai trebuie încă o precauţie spectaculoasă.

O să dureze un pic să pun în practică precauţia asta. Dar am mai planificat eu şi altădată. Putem, între timp, să lucrăm la reconstrucţie. Să începem cu faţada. O să avem o căsnicie fericită şi de-ar fi ca asta să-l ucidă.

— O să trebuiască să încerci să mă iubeşti din nou, i-am zis în dimineaţa de după ce aproape m-a omorât.

Se întâmpla să fie a treizeci şi cincea aniversare a zilei de naştere a lui Nick, dar n-a adus vorba despre asta. I-au ajuns darurile mele.

— Te iert pentru azi-noapte, am zis. Eram amândoi foarte stresaţi. Dar acum o să trebuiască să încerci din nou.

— Ştiu.

— Lucrurile or să fie altfel.

— Ştiu.

Nu prea ştie el, dar o să afle.

Părinţii mei au trecut zilnic pe aici. Rand, Marybeth şi Nick mă răsfaţă. Perne. Toată lumea îmi oferă perne: suntem prinşi cu toţii de o psihoză comună, cum că violul şi pierderea sarcinii mele m-au lăsat pe vecie sensibilă şi fragilă. Am ajuns un caz permanent de „oase de sticlă“ — dacă nu mă ţii uşurel în palmă, o să mă sparg.

Îmi sprijin deci picioarele pe infamul divan şi păşesc delicat pe duşumeaua bucătăriei, unde am sângerat. Trebuie să avem mare grijă de mine.

Şi totuşi, mă simt bizar de încordată să-l văd pe Nick cu altcineva decât mine. Pare în orice moment gata să izbucnească — de parcă plămânii ar sta să-i plesnească de vorbe despre mine, vorbe grele.

Am nevoie de Nick, îmi dau seama. Am nevoie de el ca să-mi susţină povestea. Să se oprească din acuzaţii şi negări şi să recunoască: cardurile de credit, cumpărăturile din magazine, creşterea sumei din asigurare. Altfel o să duc după mine, mereu, un iz de incertitudine. Am doar câteva puncte slabe, şi punctele astea sunt oameni. Poliţia, FBI-ul, toţi îmi verifică povestea. Boney, ştiu asta, s-ar bucura mult să mă aresteze. Dar au dat-o în bară aşa de rău înainte — par nişte neghiobi de toată frumuseţea —, că nu se pot atinge de mine fără probe. Îl au pe Nick, care se jură că n-a făcut chestiile pe care eu mă jur că le-a făcut, şi asta nu-i cine ştie ce, dar e totuşi mai mult decât aş vrea.

M-am pregătit chiar şi pentru eventualitatea ca amicii din Ozarks, Jeff şi Greta, să-şi facă apariţia,

amuşinând după recunoaştere publică sau bani. Am spus deja poliţiei: Desi nu s-a dus direct acasă cu mine. M-a ţinut legată la ochi şi cu căluş, drogată, vreo câteva zile — *cred* că au fost câteva zile — într-o cameră, posibil una de motel? Ori un apartament? Nu ştiu sigur, lucrurile se învălmăşesc. Am fost tare speriată, ştii, şi au mai fost şi somniferele. Dacă Jeff şi Greta îşi arată feţele ascuţite de nemernici şi-i conving cumva pe poliţişti să ia probe de la Hide-A-Way, şi dacă sunt găsite amprente sau fire de păr de-ale mele, asta rezolvă, simplu, o parte din puzzle. Restul sunt minciuni de-ale lor.

Nick este, aşadar, singura chestiune incertă, şi în curând o să-l atrag iarăşi de partea mea. Am fost iscusită, alte probe n-am lăsat. Poliţia poate să nu mă creadă în întregime, dar n-or să facă nimic. Ştiu din tonul plângăcios al lui Boney — o să trăiască într-o exasperare continuă de-acum înainte şi, cu cât devine mai frustrată, cu atât lumea o s-o bage mai puţin în seamă. Are deja privirea aia furişată de justiţiară dementă, bolnavă de teoria conspiraţiei. Ar putea, la fel de bine, să-şi înfăşoare capul în pungi.

Da, ancheta s-a împotmolit. Dar, pentru Uimitoarea Amy, lucrurile nu stau defel aşa. Editorul părinţilor mei i-a rugat fierbinte pe ai mei să mai scoată o carte din seria *Uimitoarea Amy*, şi au căzut la înţelegere pentru o sumă frumuşică. Încă o dată se folosesc de psihicul meu ca să scoată bani pentru ei înşişi. Au plecat de dimineaţă din Carthage. Au zis că-i important pentru mine şi Nick (aşa e corect gramatical) să avem parte de ceva timp împreună, ca să ne tămăduim. Dar ştiu adevărul. Vor să se apuce de lucru. Îmi zic că „încearcă să găsească tonul potrivit“. Tonul pe care să zică: *Fata noastră a fost răpită şi violată în mod repetat de un monstru pe care a trebuit să-l înjunghie în gât… dar nici într-un caz nu vrem să facem bani din asta.*

Nu-mi pasă de renaşterea jalnicului lor imperiu, fiindcă în fiecare zi primesc telefoane care mă invită să-mi spun *singură* povestea. Povestea mea: a mea, a mea, a mea. Trebuie doar să aleg cea mai bună ofertă şi să mă apuc de scris. Şi să-l conving pe Nick, ca să ne punem de acord în privinţa finalului. Unul fericit.

Ştiu că Nick nu-i încă îndrăgostit de mine, dar o să fie. Am încredere. Pofta vine mâncând, nu aşa e proverbul? Deocamdată se poartă ca Nick cel de pe vremuri, iar eu, ca Amy de altădată. Din vremurile când eram fericiţi. Când nu ne cunoşteam aşa de bine unul pe celălalt. Ieri am stat pe veranda din spate şi-am privit soarele cum se ridică deasupra râului, într-o dimineaţă de august ciudat de rece şi, când m-am întors, l-am văzut pe Nick studiindu-mă pe geamul de la bucătărie, şi a ridicat o ceaşcă de cafea, în semn de *Vrei şi tu?* Am dat din cap că da şi a şi venit lângă mine, în aerul mirosind a iarbă, şi ne-am băut cafeaua amândoi, privind apele râului. A părut normal şi bine.

Încă nu doarme cu mine. Se culcă la parter, în camera de oaspeţi, cu uşa încuiată. Dar o să-l prind eu într-o zi cu garda jos, o să-şi piardă energia să se opună şi o să-l fac să vină cu mine în pat. În mijlocul nopţii o să mă întorc cu faţa şi-o să mă lipesc de el. O să mă lipesc ca o plantă agăţătoare până ce-o să-l invadez cu totul şi-o să-l fac al meu.

Demo version limitation, this page not show up.

Amy Elliott Dunne

Opt săptămâni după reîntoarcere

Nu m-a arestat nimeni. Poliţia n-a mai pus întrebări. Mă simt în siguranţă. Şi cât de curând o să fiu şi mai în siguranţă.

Uite ce bine mă simt: ieri am coborât la micul dejun, şi borcanul cu voma mea era pe tăblia din bucătărie, gol. Nick — căutătorul — a scăpat de micuţa mea asigurare. I-am făcut cu ochiul şi am aruncat borcanul.

Nu prea mai contează.

Se întâmplă lucruri bune.

Am un contract pentru carte: controlez oficial povestea noastră. Pare minunat de simbolică. Nu aşa e, până la urmă, orice căsnicie? Doar un joc îndelungat de-a el-a-zis şi ea-a-zis? Ei bine, *ea* o să zică şi lumea o să asculte, iar Nick o să trebuiască să zâmbească şi să încuviinţeze. O să-l descriu cum ar vrea el să fie: romantic, grijuliu şi extrem de plin de căinţă — în ceea ce priveşte cardurile, cumpărăturile şi magazia. Dacă nu-l pot face s-o spună cu voce tare, o s-o spună în cartea mea. Apoi o să meargă cu mine în turneu şi-o să zâmbească necontenit.

Îmi numesc cartea, simplu, *Uimitor*. Care provoacă uluire sau surpriză; de necrezut. Asta cam rezumă povestea, cred.

Nick Dunne

Nouă săptămâni după reîntoarcere

Am găsit voma. O ascunsese în fundul congelatorului, într-un borcan, pus într-o cutie cu varză de Bruxelles. Cutia era plină de gheaţă, stătea acolo de luni bune. Ştiu că a făcut o glumiţă cu ea însăşi: *Nick nu mănâncă legume, Nick nu face curat niciodată în frigider, Nick n-o să se gândească să se uite aici.*

Dar Nick s-a uitat.

Nick, se pare, ştie să cureţe frigiderul, ba chiar să şi dezgheţe ştie Nick: am aruncat la budă mizeria şi am lăsat borcanul la vedere, ca să ştie.

L-a aruncat la gunoi, fără să zică o vorbă.

Ceva nu-i în regulă. Nu ştiu ce, dar ceva nu merge bine deloc.

Am început să am senzaţia că viaţa mea e ca un epilog. Tanner a preluat un caz nou: un cântăreţ din Nashville a descoperit că nevasta îl înşela, iar a doua zi cadavrul ei a fost descoperit într-o pubelă de pe lângă casa lor şi alături de ea un ciocan cu amprentele lui. Tanner mă foloseşte pe mine ca apărare. *Ştiu că arată rău, dar şi pentru Nick Dunne a arătat rău, şi ştiţi cum a ieşit până la urmă.* Aproape că-l simt cum îmi face cu ochiul prin obiectivul camerei. Mai trimite când şi când câte un mesaj: *Totul bine?* Sau: *Ceva nou?*

Nu, nimic.

Eu, Boney şi cu Go ne adunăm în secret la Pancake House, unde cernem nisipul murdar al poveştii lui Amy, încercând să găsim ceva de folos. Am citit jurnalul cruciş şi curmeziş, într-o elaborată vânătoare de anacronisme. Nu ne-au ieşit decât fleacuri fără speranţă, de genul „Face un comentariu aici despre Darfur, se vorbea în 2006 despre asta?“ (Da, am găsit un filmuleţ cu George Clooney discutând despre asta.) Ori cea pe care-am comis-o eu: „Amy face o glumă, într-o notaţie însemnată *iulie 2008*, despre omorârea unui vagabond, dar am senzaţia că glumele cu omorât vagabonzi n-au fost la modă până prin 2009“. La care Boney a replicat: „Dă-mi şi mie siropul, dubiosule“.

Oamenii, treptat, şi-au văzut de-ale lor. Boney a rămas. Go a rămas.

Apoi s-a întâmplat ceva. În cele din urmă, a murit tatăl meu. Noaptea, în somn. O femeie i-a vârât cu lingura în gură ultima cină, o femeie i-a potrivit pernele pentru ultimul somn, o femeie l-a spălat după ce-a murit şi tot o femeie m-a sunat să mă anunţe.

— A fost un om bun, a spus cu voce inexpresivă, dar cu o notă de empatie obligatorie.

— Nu, n-a fost, am replicat eu, şi a hohotit de parcă nu mai râsese de-o lună.

Mă gândisem că aveam să mă simt mai bine odată ce omul ăsta dispărea de pe faţa pământului, dar simt, de fapt, că mi s-a deschis un gol uriaş, înfiorător, în piept. Mi-am petrecut viaţa comparându-mă cu tatăl meu, şi acum nu mai era, mai rămânea doar Amy cu care să mă confrunt. După slujba funerară

mică, prăfuită și singuratică, n-am plecat acasă cu Go, ci cu Amy, strângând-o la piept. Așa-i, m-am dus acasă cu soţia mea.

Trebuie să scap de-aici, m-am gândit. *Trebuie să rezolv o dată pentru totdeauna cu Amy*. Să dau foc la tot, ca să nu mai fie cale de întoarcere.

Ce-aș fi fără tine?

Trebuia să aflu asta. Trebuia să-mi spun propria poveste. Totul devenise foarte clar.

În dimineaţa următoare, în vreme ce Amy, în studioul ei, se apucase de ţăcănit la taste, spunând lumii povestea ei *Uimitoare*, m-am dus la etaj cu laptopul și am început să mă holbez la licărirea ecranului alb și gol.

Am început pagina de deschidere a propriei mele cărţi.

Sunt un laș fără coloană vertebrală, un bărbat care înșală și mai sunt eroul acestei povești. Fiindcă femeia pe care am înșelat-o — soţia mea, Amy Elliott Dunne — e o sociopată și o ucigașă.

Da. Aș citi așa ceva.

Amy Elliott Dunne

Zece săptămâni de la reîntoarcere

Nick încă se preface. Ne prefacem amândoi că suntem fericiţi, fără griji şi îndrăgostiţi. Dar îl aud cum bate la tastele computerului, târziu în noapte. Scrie. Îşi scrie versiunea lui, ştiu asta. *Ştiu*, îmi dau seama din curgerea febrilă a cuvintelor, din ţăcănitul şi clămpănitul tastelor, parc-ar fi un milion de insecte. Încerc să intru pe laptop când doarme (deşi doarme acum ca mine, foindu-se neliniştit, iar eu dorm ca el). Dar şi-a învăţat lecţia, că nu mai e Nick cel mult iubit, apărat de rele — nu-şi mai foloseşte data naşterii, data naşterii maică-sii sau data naşterii lui Bleecker ca parolă. Nu pot intra.

Dar îl aud cum scrie, rapid şi fără oprire, mi-l imaginez gheboşat peste laptop, cu umerii înălţaţi şi limba prinsă între dinţi, şi ştiu că am avut dreptate să mă protejez. Să-mi iau precauţii.

Fiindcă nu scrie o poveste de dragoste.

Nick Dunne

Douăzeci de săptămâni de la reîntoarcere

Nu m-am mutat. Am vrut să fie o surpriză pentru nevastă-mea, care nu e niciodată surprinsă. Am vrut să-i dau manuscrisul chiar când ieşeam pe uşă ca să închei o afacere editorială. Să simtă şi ea atingerea groazei ştiind că lumea o să-ţi arunce în cap lăturile şi că nu poţi face nimic în privinţa asta. Nu, s-ar putea să n-ajungă niciodată la închisoare, o să fie mereu cuvântul meu contra cuvântului ei, dar am un caz convingător. Cu rezonanţă, dacă nu legală, măcar emoţională.

Aşa că n-au decât să se împartă în tabere. Tabăra lui Nick, Tabăra lui Amy. Să facem jocul şi mai joc: să vindem şi ceva tricouri, ce mama mă-sii!

Când m-am dus să-i spun lui Amy că nu mai fac parte din povestea ei, am simţit cum mi se înmoaie picioarele. I-am arătat manuscrisul, am scos în evidenţă titlul scris mare: *Scârbă psihopată*. O mică glumiţă între noi. Că doar ne plac amândurora glumiţele personalizate. Mă aşteptam să-mi zgârie faţa, să-mi rupă hainele, să mă muşte.

— O, ce sincronizare perfectă, a zis voioasă şi mi-a zâmbit larg. Pot să-ţi arăt ceva?

Am pus-o să facă asta în faţa mea. Să facă pipi pe test, cu mine lângă ea, pe vine în baie, urmărind cum urina iese din ea, cum atinge beţişorul şi cum îl face să capete culoarea albastră: însărcinată.

Am băgat-o apoi în maşină şi am mers până la cabinetul doctorului, unde am urmărit cum i se ia sânge — fiindcă nu se teme cu adevărat de sânge — şi am aşteptat amândoi două ore până ce au venit rezultatele.

Amy era însărcinată.

— Evident că nu-i al meu, am zis.

— O, ba e, mi-a zâmbit ea, încercând să se lipească de braţul meu. Felicitări, tăticule.

— Amy… am început, fiindcă sigur nu putea fi adevărat, nu mă mai atinsesem de ea de când se întorsese.

Apoi am văzut în faţa ochilor: cutia cu şerveţele, scaunul de vinil, televizorul şi pornografia, şi sămânţa mea undeva într-un congelator de spital. Lăsasem pe masă acel bilet în care solicitam să fie distrusă, cu şovăielnică vinovăţie, dar biletul dispăruse, fiindcă soţia mea luase măsuri, ca întotdeauna, iar măsurile nu fuseseră să scape de chestie, ci s-o păstreze. În caz că.

Am simţit un balon uriaş de bucurie — nu m-am putut abţine — apoi bucuria mi-a fost cuprinsă de o teroare metalică.

— O să fac câteva lucruri pentru siguranţa mea, Nick, a zis. Fiindcă, trebuie s-o spun, e aproape imposibil să am încredere în tine. Pentru început, evident, o să trebuiască să-ţi ştergi cartea. Şi, ca să lămurim cu celelalte chestiuni, o să trebuiască să semnezi o declaraţie, în care să juri că tu ai fost cel care ai cumpărat chestiile din magazie şi le-ai *ascuns*, că ai crezut cândva că îţi înscenasem totul, dar

că *acum* mă iubeşti, eu te iubesc şi totul e bine.

— Şi dacă refuz?

Şi-a lăsat mâna pe burtica umflată şi s-a încruntat.

— Cred că ar fi oribil.

Petrecuserăm ani războindu-ne pentru controlul căsniciei noastre, al iubirii noastre, al vieţii noastre. Şi, în fine, fusesem învins definitiv. Creasem un manuscris, ea crease o viaţă.

Puteam să mă lupt pentru custodie, dar ştiam deja că aş pierde. Amy s-ar fi avântat bucuroasă în bătălie — Dumnezeu ştie ce pregătea deja. N-aş mai fi ajuns, în cele din urmă, nici măcar tată de duminică; aş fi ajuns să-mi văd copilul în camere străine, cu un paznic alături, sorbind din cafea, cu ochii pe mine. Sau poate nici măcar. Parcă şi vedeam acuzaţiile — molestare şi abuz — şi nu aveam să mai pun vreodată ochii pe copilaşul meu, aveam să-l pierd, iar maică-sa avea să-i şoptească minciuni interminabile în urechiuşele lui roz.

— E băiat, apropo, a zis.

Eram deci prizonier. Amy mă avea pentru totdeauna în puterea ei sau cât poftea, fiindcă trebuia să-mi salvez fiul, să încerc să desfac, să dejoc, să descâlcesc tot ce urma Amy să facă. Îmi dădeam viaţa pentru copil şi-o făceam bucuros. Aveam să-mi cresc băiatul ca să ajungă un bărbat de ispravă.

Mi-am şters cartea.

Boney a răspuns de la primul apel.

— Pancake House? Douăzeci de minute?

— Nu.

Am informat-o pe Rhonda Boney că urma să fiu tată şi că nu mai puteam, aşadar, să particip la anchetă — că aveam de gând, de fapt, să retractez orice afirmaţie privind credinţa mea eronată că soţia mi-ar fi înscenat ceva, şi să recunosc că eu eram de vină în privinţa cardurilor de credit.

O tăcere lungă pe fir.

— Hmm, a zis, hmm!

Mi-o imaginam trecându-şi o mână prin părul uleios, morfolindu-şi interiorul obrazului.

— Să ai grijă de tine, Nick, da? a zis în cele din urmă. Şi de cel mic să ai mare grijă.

Apoi a râs.

— De Amy mă doare-n cur.

M-am dus la Go şi i-am zis personal. Am încercat să-i pasez vestea ca pe un eveniment fericit. Un bebeluş, nu te poţi supăra pe un bebeluş. Situaţia o poţi urî, dar nu şi un bebeluş.

Am crezut c-o să mă plesnească. S-a proţăpit atât de aproape, că-i simţeam răsuflarea. M-a împuns cu arătătorul.

— Vrei doar o scuză ca să rămâi, a şoptit. Voi doi, să-mi bag picioarele, sunteţi dependenţi unul de altul. O să fiţi o familie nucleară, ştii asta, nu? O să explodaţi. O să detonaţi, în pizda mă-sii! Chiar crezi că poţi s-o scoţi la capăt cu asta pentru următorii, să zicem, optsprezece ani? Nu crezi că o să te omoare?

— Nu atâta timp cât sunt bărbatul cu care s-a măritat. O vreme n-am fost, dar pot să fiu.

— Sau n-o s-o omori *tu*? Vrei să te transformi în tata?

— Nu vezi, Go? Asta e garanţia că *nu* o să mă transform în tata. O să trebuiască să fiu cel mai bun soţ şi tată din lume.

Go a izbucnit în lacrimi în momentul ăsta — n-o mai văzusem plângând de când era copil. S-a aşezat cu fundul pe podea, chiar acolo, ca şi cum i s-ar fi înmuiat picioarele. Am stat şi eu lângă ea şi

mi-am lipit capul de al ei. Şi-a suprimat un ultim suspin şi, într-un târziu, s-a uitat la mine.

— Mai ţii minte, Nick, când ziceam că te-aş iubi *chiar dacă?* Că te-aş iubi indiferent ce-ar urma după *chiar dacă*?

— Da.

— Ei bine, tot te iubesc. Dar îmi frângi inima, a zis şi-a scăpat un geamăt oribil, un geamăt de copil. Lucrurile nu trebuiau să ajungă aşa.

— E o întorsătură ciudată, am spus, încercând să mai luminez un pic atmosfera.

— N-o să încerce să ne despartă, nu?

— Nu, am zis. Nu uita că şi ea se preface că e cineva mai bun.

Da, sunt, în cele din urmă, perechea lui Amy. Alaltăieri dimineaţă m-am trezit lângă ea şi i-am studiat ceafa. Am încercat să-i citesc gândurile. Şi de data asta n-am mai simţit că mă holbez în soare. Mă ridic la nivelul de nebunie al soţiei mele. Fiindcă o simt cum mă schimbă iar: am fost un puştan imberb, apoi bărbat, cu bune şi rele. Acum, în fine, sunt un erou. Eu sunt cel care va rezista în nesfârşita vrajbă a căsniciei noastre. E o poveste cu care pot trăi. La dracu', în momentul ăsta nici nu-mi mai imaginez povestea mea fără Amy. E nemesisul meu pe vecie.

Suntem un climax lung, înfricoşător.

Amy Elliott Dunne

Zece luni, două săptămâni și șase zile de la reîntoarcere

Mi s-a spus că iubirea ar trebui să fie necondiţionată. Asta e regula, toată lumea spune. Dar dacă iubirea nu cunoaşte graniţe, nici limitări, de ce ar încerca toată lumea, mereu, să facă ce-i mai bine? Dacă ştiu că-s iubită orice ar fi, care-i provocarea? Ar trebui să-l iubesc pe Nick în ciuda lipsurilor sale. Şi Nick să mă iubească cu toate bizareriile mele. Dar e clar că niciunul dintre noi nu face aşa. Am impresia că lumea greşeşte, că iubirea ar trebui să aibă o sumedenie de condiţii. Iubirea ar trebui să presupună că amândoi partenerii dau, în orice moment, tot ce-i mai bun în ei. Iubirea necondiţionată e o iubire lipsită de disciplină şi, din câte s-a văzut, iubirea nedisciplinată e dezastruoasă.

Poţi citi mai multe despre ce gândesc în privinţa asta în *Uimitoare*. Iese curând pe piaţă!

Dar, mai întâi, maternitatea. Termenul e mâine. Azi se întâmplă să fie aniversarea noastră. Anul șase. M-am gândit să-i dăruiesc lui Nick nişte cătuşe, dar s-ar putea să nu i se pară amuzant încă. E aşa de straniu când mă gândesc: acum un an îl făceam bucăţi pe soţul meu. Acum sunt aproape gata cu reasamblarea.

Nick şi-a petrecut tot timpul liber, în aceste luni din urmă, ca să-mi ungă burta cu unt de cacao, să dea fuga după murături, să-mi maseze picioarele şi alte chestii pe care viitorii tătici de treabă ar trebui să le facă. M-a răsfăţat. Învaţă să mă iubească necondiţionat, cu toate pretenţiile impuse de mine. Cred că, în sfârşit, ne apropiem de fericire. Mi-am dat seama, în sfârşit, cum se face.

Suntem pe cale să devenim cea mai cea familie nucleară din lume. Trebuie doar să ne menţinem aşa. Nick încă nu-i perfect. În dimineaţa asta mă mângâia pe păr, întrebându-mă ce să mai facă pentru mine, şi am zis:

— Măi-măi, Nick, dar de ce te porţi aşa de minunat cu mine?

Ar fi trebuit să spună: *Meriţi asta, te iubesc.*

Dar a zis:

— Fiindcă îmi pare rău pentru tine.

— De ce?

— Fiindcă în fiecare zi te trezeşti şi trebuie să fii tu.

Aş fi vrut tare, tare mult să nu fi zis asta. Mă tot gândesc la ce-a zis. Nu mă pot opri.

Nu mai am nimic de adăugat. Am vrut doar să mă asigur că am ultimul cuvânt. Cred că mi-am câştigat dreptul ăsta.

Mulţumiri

Trebuie să încep cu Stephanie Kip Rostan, ale cărei sfaturi inteligente, opinii de bun simţ şi atitudine deschisă m-au trecut, iată, de trei cărţi până acum. E şi foarte plăcut să petreci timp cu ea. Mulţumesc pentru călăuzirea excelentă din toţi aceşti ani. Multe mulţumiri şi pentru Jim Levine, Daniel Greenberg şi toată lumea de la Agenţia literară Greenberg.

Editoarea mea, Lindsay Sagnette, e un vis: îţi mulţumesc că mi-ai acordat atenţia ta de expertă, că m-ai lăsat să fiu încăpăţânată exact cât trebuie, m-ai provocat întru mai bine şi fiindcă m-ai încurajat pe ultima sută de metri — dacă nu erai tu, aş fi rămas pentru totdeauna la „gata în proporţie de 82,6%“.

Multe mulţumiri editoarei de la Crown, Molly Stern, pentru impresii, susţinere, comentariile înţelepte şi energia inepuizabilă.

Le mai sunt recunoscătoare lui Annsley Rosner, Christine Kopprasch, Linda Kaplan, Rachel Meier, Jay Sones, Karin Schulze, Cindy Berman, Jill Flaxman şi E. Beth Thomas. Îi mulţumesc, ca întotdeauna, lui Kirsty Dunseath şi găştii de la Orion.

Pentru numeroasele mele nelămuriri privind poliţia şi procedurile legale, am apelat la mai mulţi experţi foarte binevoitori. Mulţumiri unchiului meu, onorabilul Robert M. Schieber, şi locotenentului Emmet B. Helrich pentru că mi-au permis să le supun atenţiei ideile mele. Mii de mulţumiri avocatei Molly Hastings din Kansas City, care mi-a explicat cu multă graţie şi convingere în ce constă munca ei. Şi o recunoştinţă nesfârşită detectivului Craig Enloe de la poliţia din Overland Park pentru că mi-a răspuns la cele 42 000 de e-mailuri (cel puţin) trimise de-a lungul a doi ani, cu răbdare, umor şi exact cantitatea potrivită de informaţie. Orice greşeală îmi aparţine.

Mulţumesc, pentru multe şi felurite motive, următorilor: Trish şi Chris Bauer, Katy Caldwell, Jessica şi Ryan Cox, Sarah şi Alex Eckert, Wade Elliott, Ryan Enright, Mike şi Paula Hawthorne, Mike Hillgamyer, Sean Kelly, Sally Kim, Sarah Knight, Yocunda Lopez, Kameren şi Sean Miller, Adam Nevens, Josh Noel, Jess şi Jack O’Donnell, Lauren „Fake Party We’re Awesome“ Oliver, Brian „Map App“ Raftery, Javier Ramirez, Kevin Robinett, Julie Sabo, gg Sakey, Joe Samson, Katie Sigelman, Matt Stearns, Susan şi Errol Stone, Deborah Stone, Tessa şi Gary Todd, Jenny Williams, Josh Wolk, Bill şi Kelly Ye, Inner Town Pub din Chicago (locul de baştină al Dimineţii de Crăciun) şi mereu entuziastei Courtney Maguire.

Pentru minunata mea familie din Missouri — Schieber, Welsh, Flynn şi alte rubedenii. Vă mulţumesc pentru dragoste, sprijin, râs, rulouri cu murături şi bourbon cu gheaţă… şi, în principiu, pentru că aţi făcut din Missouri, cum ar spune Nick, „un loc magic“.

Am primit reacţii extrem de folositoare de la câţiva cititori, care-mi sunt şi prieteni buni. Marcus Sakey mi-a dat sfaturi preţioase despre Nick, bere şi mâncare thailandeză. David MacLean şi Emily Stone (drăguţa de ea!) au fost atât de amabili, încât au citit *Fata dispărută* în lunile de după nunta lor.

Nu pare să vă fi afectat deloc, oameni buni, și cartea a câștigat mult datorită acestui lucru, așa că mersi. Nimic n-o să vă oprească să ajungeţi în Insulele Cayman!

Scott Brown: mulţumesc pentru perioadele retrase dedicate scrisului cărţii, mai ales în Ozarks. Mă bucur că n-am scufundat, până la urmă, hidrobicicleta. Îţi mulţumesc pentru lecturile incredibil de pătrunzătoare făcute manuscrisului și pentru că ai apărut mereu ca să mă ajuţi să articulez chestiile pe care încercam să le exprim. Eşti un Monstru de treabă și un prieten nemaipomenit.

Îi mulţumesc fratelui meu, Travis Flynn, pentru că s-a aflat mereu prin preajmă ca să răspundă la întrebări despre felul în care merg, de fapt, lucrurile. Multă dragoste pentru Ruth Flynn, Brandon Flynn și Holly Bailey.

Rudelor mele prin alianţă Cathy și Jim Nolan, Jennifer Nolan, Megan, Pablo și Xavy Marroquin — și tuturor celor din familiile Nolan și Samson: sunt conștientă de norocul de a mă fi măritat în familia voastră. Mulţumesc pentru tot. Cathy, am știut dintotdeauna că ai o inimă uriașă, dar ultimul an a dovedit-o cu asupra de măsură.

Părinţilor mei, Matt și Judith Flynn. Încurajatori, atenţi, amuzanţi, buni, blânzi, creativi, săritori și încă îndrăgostiţi nebuneşte după mai bine de patruzeci de ani. Mă faceţi, ca întotdeauna, să mă minunez. Vă mulţumesc că aţi fost atât de buni cu mine și pentru că aţi bătut la cap diferiţi necunoscuţi ca să-mi cumpere cărţile. Şi vă mulţumesc că aţi fost atât de drăguţi cu Flynn — am devenit un părinte mai bun doar urmărindu-vă.

Și, în sfârșit, băieţilor mei.

Roy: bravo, pisoi!

Flynn: Băiat mult iubit, te ador! A, și dacă citești asta înainte de anul 2024, eşti prea mic. Pune-o jos și ia o carte de povești!

Brett: Soţul meu! Tatăl copiilor mei! Partener de dans, priceput la reţete de brânză gratinată. Genul de tip care știe să aleagă un vin. Genul care arată grozav în smoching. Şi în ţoale de zombie. Tipul cu râs generos și fluierat de zile mari. Tipul care știe răspunsul. Tipul care-mi face copilul să se tăvălească pe jos de râs. Care mă face pe mine să mă tăvălesc pe jos de râs. Tipul care îmi dă voie să-i pun tot soiul de întrebări invazive, nepotrivite și intruzive despre cum e să fii tip. Bărbatul care a citit și-a citit și iarăși a citit, și nu doar că mi-a dat sfaturi, ci și o aplicaţie telefonică pentru găsit mărci de bourbon pe net. Mersi că te-ai însurat cu mine.

Două cuvinte, mereu.